

ДЖУЛИ ДЖЕЙМС ПРЕЗ ОНАЗИ НОЩ

Част 3 от „Адвокат и агент на ФБР“

Превод от английски: Вера Паунова, 2014

chitanka.info

1.

Май 2003 г.

Университет на Илинойс в Ърбана-Шампейн

Беше оцеляла.

Облегната на дървената ламперия на стената в бара, подпряла брадичка върху ръката си, Райлин Пиърс слушаше бърборенето на приятелите си край нея и се наслаждаваше на факта, че за първи път от един месец насам можеше да не мисли за нищо.

Заедно с още петима свои състуденти по право тя седеше около претрупана маса на втория етаж на „Клайбърн“, един от малкото барове на територията на университета, посещаван от интелектуалните студенти от горните курсове, които настояваха разредените им питиета по четири долара да им бъдат сервирани в стъклени, а не в пластмасови чаши. Всички в групичката бяха от курса на Райлин, което означаваше, че до един бяха взели последния си изпит, Наказателен процес, късно този следобед. Настроението беше приповдигнато и необуздано, или поне необуздано според разбиранията на студентите по право, накъсвано само от време на време от моментно униение, когато в задължителното обсъждане след изпита някой си дадеше сметка, че е обърнал отговора на един или друг въпрос.

Някой побутна Райлин по лакътя, изваждайки я от унеса ѝ.

— Ехо? Къде си?

Беше нейната съквартирантка Рей Мендоса, която седеше от дясната ѝ страна.

— Тук съм. Просто... представях си се край басейна. — Райлин опита да задържи видението още няколко мига. — Слънчево и топло е. В ръката си държа някакво тропическо питие от онези с чадърче в тях и чета книга... книга, в която не се налага да подчертавам с маркер или да си отбелязвам нещо в полето отстрани.

— Че има ли такива?

— Ако не ме лъже паметта.

Райлин и Рей си размениха заговорнически усмивки. Като много от съкурсниците си, двете бяха прекарвали почти всеки буден миг през последните четири седмици, подчертавайки пасажи от лекции и учебници, правейки си пробни тестове, взирайки се със замъглени очи в Наказателния кодекс до малките часове на нощта и събирайки се да учат заедно с колегите, всичко това — в подготовка за четири тричасови изпита, които щяха да определят посоката на бъдещата им юридическа кариера. Нищо работа.

Говореше се, че през втората и третата година на магистратурата ставало все по-лесно, което би било добре, защото съществуваше онова интересно нещо, наречено „сън“, за което Райлин беше чувала и имаше желание да опита. И тъкмо сега му беше времето. Разполагаше с една свободна седмица, преди да започне лятната си работа, и възнамеряваше да я прекара, като не прави нищо по-изморително от това, да се измъкне от леглото по обяд и да се занесе до открития басейн на университета, който бе отворен за студенти.

— Неприятно ми е да направя мечтите ти на пух и прах, но съм доста сигурна, че в РФВ не са разрешени алкохолни напитки. — Рей имаше предвид Факултета по редовно физическо възпитание, в чиято сграда се намираше гореспоменатият басейн.

Райлин махна с ръка, пропъждайки мисълта за подобни отегчителни подробности.

— Ще си напълня термоса с май тай^[1] и ще казвам на всички, че вътре има студен чай. Ако от охраната на кампуса се опитат да ми създават неприятности, ще ги сплаша с това, че съм почти адвокат, и ще им напомня за Четвъртата поправка, забраняваща обиск и конфискации без съдебно разпореждане.

— Леле, имаш ли представа колко зубърски прозвуча това?

За съжаление, имаше.

— Мислиш ли, че някой от нас някога отново ще бъде нормален?

Рей се замисли над този въпрос.

— Чувала съм, че някъде около третата година най-сетне преставаме да цитираме Конституцията в ежедневните си разговори.

— Звучи обещаващо.

— Но като се има предвид, че ти си по-тежък случай от повечето от останалите, при теб може да отнеме и по-дълго.

— Спомняш ли си как снощи ти казах, че ще ми липсваш през лятото? Вземам си думите назад.

Рей се разсмя и обви ръце около раменете на Райлин.

— Я стига, много добре знаеш, че ужасно ще скучаеш без мен.

Райлин бе обзета от внезапен пристъп на сантименталност. Сега, когато изпитите бяха свършили, Рей и почти всичките им приятели от Правния факултет щяха да се разотидат по домовете си. Рей щеше да прекара следващите десет седмици в Чикаго, работейки двойни смени като барманка — работа, която изглеждаше страшно забавна и бляскава и с която щеше да си докара достатъчно пари, за да плати почти цялата си годишна такса в университета. Райлин, от друга страна, си беше намерила място като стажантка в Областната прокуратура на Централен Илинойс и макар че тази позиция бе престижна и много желана сред студентите по право (особено първокурсниците), заплатата бе повече от скромна и едва щеше да ѝ стигне да си покрие наема и разноските за лятото. Може би, ако беше особено пестелива, щяха да ѝ останат достатъчно пари, за да си купи учебниците за следващия семестър. Или поне един от тях. Проклетите му книги бяха страшно скъпи.

Ала въпреки мизерното възнаграждение, Райлин страшно се радваше, че бе успяла да получи това място. Колкото и да мърмореше за студентските си заеми, не беше избрала да учи право заради парите. Тя имаше шестгодишен план за образованието и кариерата си (Райлин много обичаше плановете) и летният ѝ стаж бе следващата стъпка в него. След като се дипломираше, се надяваше да си намери работа като сътрудник на някой федерален съдия, след което щеше да се кандидатира за място в Прокуратурата.

Въпреки че мнозина студенти нямаха представа какво право искат да практикуват, след като се дипломират, с Райлин не беше така. Още от десетгодишна тя знаеше, че иска да стане прокурор, и нито за миг не се бе разколебала в решението си, въпреки изкушението на парите, които би могла да получава в някоя голяма адвокатска кантора. Вярно, по този начин щеше да си докарва солидна заплата, ала Гражданският процес бе прекалено суховат и безличен за нейния вкус. Корпорация X, съдеща фирма Y за милиони долари в дело, което можеше да се проточи години наред, без никого да го е грижа;

адвокати, които вземаха по три хиляди долара на час, работейки върху него? Не, благодаря.

Райлин искаше да е в съда всеки ден, във вихъра на действието, водейки дела, които означаваха нещо. А какво бе по-смыслено от това, да вкарваш престъпници зад решетките?

Мислите ѝ бяха прекъснати от мъжки глас, разнесъл се от другата страна на масата.

— Три месеца в Ърбана-Шампейн. Ще ми обясниш ли още веднъж как втората в курса ни не можа да си намери нещо по-хубаво?

Гласът принадлежеше на приятеля им Шейн, който, като всички около масата, имаше питие пред себе си и направо грееше. На Райлин не ѝ беше трудно да се досети на какво се дължи това — освен че беше приключил с изпитите, лятната ваканция означаваше, че Шейн ще се прибере в Де Мойн и ще се види с приятелката си, по която беше хлътнал до уши... макар че като типичен мъж се опитваше да го скрие.

— Не мястото е важно, Шейн — заяви Райлин. — А колко си добър, когато стигнеш там.

— Добре го каза — засмя се Рей и плесна тържествуващо длан в нейната.

— Подигравай се колкото си искаш — отвърна Шейн, — ала багажът ми вече е в колата, която е заредена с бензин и запасена със закуски за из път. В седем часа утре сутринта аз се изнасям от тук, ако ще от небето да падат камъни.

— Седем сутринта? — Рей посочи многозначително чашата в ръката му, третата за тази вечер. — Силно се съмнявам, че ще го бъде.

Шейн махна пренебрежително с ръка, при което разля малко от питието си.

— О, моля ти се. Сякаш малко махмурлук би могъл да спре един влюбен мъж.

— Колко романтично — подхвърли Райлин.

— Освен това от два месеца насам съм на сухо, а сексът след раздяла е страхотен.

— Ето го онзи Шейн, когото всички познаваме и обичаме. — Райлин допи последната глътка от питието си и разклати леда в чашата. — И като стана дума за махмурлук, мисля, че дойде моят ред да черпя. — Тя събра поръчките на всички от групата, след което заобиколи претъпканата маса и се отправи към бара.

— Три „Амстел“ светло, един ром с диетична кока-кола, един джин с тоник и „Корона“ с два резена лайм — изреди тя на бармана.

От дясната ѝ страна се разнесе нисък мъжки глас.

— Звучи ми като празненство.

Райлин се обърна по посока на гласа и...

Леле.

Мъже като онзи, който се облягаше на бара до нея, не съществуваха в Ърбана-Шампейн. Всъщност мъже като този до нея не съществуваха в никое място, за което Райлин беше чувала.

Гъстата му тъмноруса коса бе оставена малко по-дълга и докосваше яката на тъмносинята му бархетна риза. Беше висок, с пронизващо сини очи и ъгловата челюст, покрита с едва набола брада, сякаш не се беше бръснал от няколко дена, и стройно мускулесто тяло. Беше обут в тъмни дънки и поизносени туристически обувки, които в съчетание с бархетната риза му придаваха сурово мъжествен и невероятен сексапилен вид.

Райлин със сигурност не беше първата жена, примигала няколко пъти при вида му, нито пък щеше да бъде последната. А той като че ли напълно си даваше сметка за това. Сините му очи проблеснаха развеселено, докато изчакваше отговора ѝ, облегнал лакът на бара и излъчващ невероятна самоувереност.

Бягай.

Това бе първата мисъл, изникнала в главата на Райлин.

Втората ѝ мисъл бе, че първата е абсурдна, и тя едва не се разсмя на самата себе си. *Бягай. Сериозно?* Та той бе просто някакъв тип в един бар; прекарала пет години в колежански град, където можеш да посещаваш баровете още от деветнайсетгодишна възраст, тя бе виждала цял куп такива като него.

Райлин махна с ръка към тълпата наоколо. Минаваше единайсет часът и мястото беше пренаселено.

— Последният ден от сесията. Всички празнуват.

Очите му се плъзнаха преценяващо по нея.

— Нека да отгатна. Дипломираш се този уикенд. Току-що си взела последния си изпит и тази вечер празнуваш влизането си в истинския свят. — Той наклони глава на една страна. — Основният ти предмет е... реклама. Намерила си си работа в „Лео Бърнет“^[2] и се каниш да се преместиш в първия си апартамент в Чикаго,

очарователно и прекалено скъпо двустайно местенце в „Ригливил“, което ще делиш със съквартирантката си ей там. — Той кимна по посока на Рей, очевидно забелязал на коя маса бе седяла Райлин допреди малко.

Райлин облегна ръка на бара.

— Това с отгатването на основната дисциплина дежурната ти свалка ли е, или го използваш само през уикенда на дипломирането с надеждата, че повечето жени са прекалено пияни, за да забележат колко е изтъркано?

Той придоби засегнат вид.

— Изтъркано? Опитвах се да звуча уверено и прозорливо.

— Вместо това се получи стереотипно и самодоволно.

Той се усмихна широко, разкривайки две малки трапчинки, които добавиха пакостливо излъчване към ъгловатата му челюст.

— Или пък бях толкова невероятно прозорлив, че направо страх да те хване.

Барманът сложи пред Райлин шестте напитки, които беше поръчала. Тя му подаде две двайсетачки и зачака рестото.

— Ни най-малко — заяви тя на господин Самодоволни трапчинки, радвайки се, че може да му натрие носа. — Всъщност карам магистратура. В Юридическия факултет.

— А, значи, отлагаш навлизането си в истинския свят с още три години. — Той отпи нехайно от бирата си.

Райлин потисна желанието да направи физиономия.

— Ясно, сега се опитваш да съчетаеш изтърканост със снизхождение.

Господин Самодоволни трапчинки плъзна лукав поглед по нея.

— Не съм казал, че има нещо лошо в това, човек да позабави навлизането в истинския свят, госпожо адвокат.

Райлин отвори уста, за да отговори, но после отново я затвори. Е, добре, тук беше прав. Ала той не беше единственият, който можеше да прави бързи преценки, и тя бе готова да се обзаложи, че нейната ще бъде далеч по-точна от неговата. Прекрасно познаваше този тип мъже — всяка жена познаваше този тип мъже. Невероятно привлекателни и също толкова невероятно самоуверени, те обикновено компенсират това с липсата на каквато и да било индивидуалност. По този начин природата поддържаше някакво равновесие.

Барманът ѝ върна рестото и Райлин взе две от питиетата с намерението да ги занесе и да се върне за останалите. Тъкмо се канеше да отправи една последна саркастична забележка към господин Самодоволни трапчинки за сбогом, когато Рей неочаквано изникна до нея.

— Нека ти помогна, Райлин. — И като ѝ смигна, тя вдигна ловко четири чаши наведнъж. — Няма защо да прекъсваш разговора си заради нас.

Преди Райлин да успее да възрази по какъвто и да било начин, Рей вече си проправяше път към масата им през тълпата.

Господин Самодоволни трапчинки се приведе към нея.

— Мисля, че приятелката ти ме харесва.

— Тя е всеизвестна с изключително лошия си вкус, когато става дума за мъже.

Той се разсмя.

— Не се стеснявай, кажи ми какво мислиш наистина, госпожо адвокат.

Райлин му хвърли кос поглед.

— Няма да съм адвокат, докато не се дипломирам и не ме впишат в колегията.

Господин Самодоволни трапчинки срещна погледа ѝ и го задържа.

— Окей, да опитаме по малко име тогава, Райлин.

Райлин не отговори веднага. Вместо това го огледа от горе до долу, стигайки до едно неизбежно заключение.

— Свикнал си да става на твоето с жените, нали?

Той замълча за миг.

— Повече, отколкото би ми се искало всъщност.

Изражението му изведнъж стана сериозно и Райлин не беше сигурна как да отговори. Може би сега бе подходящият момент да си тръгне.

— Мисля, че ще е най-добре да отида при приятелите ми. Беше ми приятно... да не се запознаем съвсем.

Тя се върна на масата, където приятелите ѝ бяха потънали в разпалена дискусия върху обхвата на Петата поправка, гарантираща правото на адвокат по време на разпит от органите на властта. Мъжете от групичката продължиха да спорят, когато Райлин се мушна между

тях (не бяха забелязали или пък не ги беше грижа за разговора ѝ с мъжа на бара), ала Рей направо я издърпа на стола ѝ.

— Е? Как мина? — попита тя нетърпеливо.

— Ако правилно разбирам, че имаш предвид господин Самодоволни трапчинки ей там, не стигнахме до никъде.

— Господин Самодоволни трапчинки? — Рей изглеждаше готова да я плесне по главата. — Знаеш кой е това, нали?

Учудена от въпроса, Райлин погледна крадешком към господин Самодоволни трапчинки, който се беше върнал при приятелите си на масата за бiliarд. Е, всъщност вече си беше създавала теория за него. Съдейки по обикновените му дънки, бархетната риза и туристическите обувки, както и леко дългата коса, тя го беше взела за местен тип, един от онези двайсет и няколко годишни жители на Шампейн, които ходеха по университетските барове с приятелите си, търсейки лесни свалки сред студентките.

Ако се съдеше по думите на Рей обаче, той очевидно бе някой, когото би трябвало да разпознае, така че май се налагаше да преосмисли мнението си.

Някой спортист може би. Беше достатъчно висок, със сигурност беше над метър и осемдесет и определено притежаваше нужната фигура... не че тя беше обърнала внимание на това, разбира се.

Може би беше новият куотърбек във футболния отбор на университета или нещо такова. През последните девет месеца Райлин живееше в затворения свят на Юридическия факултет и откровено казано, не се интересуваше особено от колежански футбол, така че това беше напълно възможно. Макар че той ѝ се струваше малко по-възрастен, отколкото би могло да се очаква за студент от първите курсове.

— Е, добре, щом толкова настояваш, кой е той? — попита Райлин, приготвяйки се изобщо да не се впечатли.

— Кайл Роудс.

Райлин, която тъкмо поднасяше чашата към устата си, спря с ръка във въздуха. Я виж ти. Беше чувала това име. На практика всички в университета го бяха чували.

— Милиардерът?

— Строго погледнато, син на милиардер — уточни Рей. — Но да, самият той, от плът и кръв.

— Ама Кайл Роудс не беше ли компютърен маниак?

Рей се раздвижи в стола си, за да погледне към онзи, когото обсъждаха.

— Ако това е новото лице на компютърните манааци, аз съм навита. Може да натиска моите бутони, когато си поиска.

— Страхотно, Рей.

Райлин потисна порива да погледне отново към него. Не беше напълно запозната с подробностите на историята му, ала бе научила достатъчно от статиите в „Тайм“, „Нюзуик“ и „Форбс“ за баща му, бизнесмен от Чикаго, описван като възплъщение на американската мечта. Доколкото си спомняше, Грей Роудс имаше скромнен произход, специализирал бе информатика в Университета на Илинойс, след което бе открил своя собствена софтуерна компания. Райлин не помнеше кой знае колко за неговата кариера, с изключение на единствената важна подробност, че преди около десет години компанията му беше създала изключително успешната антивирусна програма „Роудс“, която му беше донесла повече от един милиард долара.

Знаеше също така, че Грей Роудс правеше щедри дарения на някогашната си алма-матер, или поне предполагаше, че е така, тъй като университетът беше нарекъл цяло крило на негово име: Център за информатика „Грей Роудс“. С империята си на стойност един милиард долара той несъмнено бе най-заможният и прочут възпитаник на университета. Поради което името на Кайл Роудс, студент по информатика и негов наследник, бе известно на всички.

Ето че господин Самодоволни трапчинки вече си имаше име, помисли си Райлин. Е, толкова по-добре за него.

Погледна го крадешком, докато той се навеждаше над билиардната маса за удар, при което бархетната риза се опъна върху широките му, очевидно мускулести гърди.

— Винаги би могла да отидеш там — лукаво подхвърли Рей, обърнала очи натам, накъдето и Райлин.

Райлин поклати глава. Как ли пък не.

— Майка ти никога ли не те е предупреждавала за мъже като него, Рей?

— Аха. На шестнайсетия ми рожден ден, когато Трой Демпси се появи пред нас и ме попита дали не искам да ме поразходи на мотора си.

— Ти прие ли? — попита Райлин.

— И още как. Носех дънкова минипола и си изгорих прасеца на ауспуха. И до днес имам белег.

— Надявам се, че си си извадила поука.

— Никога да не нося дънкова минипола?

Райлин се засмя.

— Това също. Както и: не се забърквай с лоши момчета.

Двете зарязаха темата за Кайл Роудс и се включиха в обсъждането на Петата поправка. Докато Райлин се усети, мина повече от час и когато си погледна часовника, тя с изненада установи, че е след полунощ. Улови се, че хвърля поглед към билиардната маса... и забеляза, че Кайл Роудс и приятелите му си бяха тръгнали.

Което изобщо не я вълнуваше.

Ни най-малко.

[1] Коктейл на основата на ром, кюрасо и сок от лайм. — Б.пр. ↑

[2] Американска рекламна агенция, основана през 1935 г. — Б.пр. ↑

2

Осветлението на бара се включи — сигнал, че е време всички да си вървят.

Райлин си погледна нетърпеливо часовника, видя, че е един и петнайсет сутринта, и се зачуди защо ли Рей се бави толкова в тоалетната. Не мислеше, че ѝ е прилошало — вярно, и двете бяха обърнали по няколко пътиета тази вечер, но го бяха направили в продължение на часове.

Когато за трети път през последните пет минути някой се бутна в нея, докато отиваше към изхода, повлечен от тълпата пияни посетители, Райлин реши, че ще е най-добре да провери какво става с Рей. Движейки се срещу течението на множеството, тя влезе във вътрешността на бара. Без никакво предупреждение някой се блъсна в нея отляво, разливайки бирата си върху черната ѝ блуза.

Потръпвайки, когато студената лепкава течност покапа между гърдите ѝ и се спусна по корема, Райлин вдигна яростен поглед към виновника — някакъв тип с бейзболна шапка с гръцки букви, нахлупена ниско над челото.

— Направо върхът — сухо каза тя.

Той се усмихна накриво.

— Съжалявам — отвърна, след което се обърна и бутна приятеля си. — Виж какво направих заради теб, задник такъв.

Докато Задник и Сие се отправиха към изхода на бара, без да я поглеждат повече, Райлин поклати глава.

— Първокурсници — измърмори тя под носа си и реши, че беше дотук с университетските барове.

Вярно, алкохолът беше евтин, ала очевидно трябваше да си намерят място с малко по-възпитани посетители.

— Е, хайде сега, госпожо адвокат. До неотдавна това спокойно би могъл да бъде кавалерът ти за бала по случай влизането ти в женския клуб.

Райлин начаса разпозна насмешливия тон. Обърна се и видя господин Самодоволни трапчинки, наричан още Кайл Роудс, облегат на бара и кръстосал дългите си крака.

Приблужи се до него, твърдо решена да запази хладнокръвие пред лицето на такава неоспорима привлекателност, и се опита да прецени точно колко я дразнеше това, че преценките му за нея започват да стават все по-точни. Тя действително беше влязла в един от женските клубове и действително беше ходила по клубни балове и други тържества, пълни с пияни типове с бейзболни шапки, които, рано или късно, неизменно разливаха бирата си върху нея. Доброто старо време.

Тя спря до Кайл на бара и посочи купчинката салфетки до него.

— Кърпичка, ако обичаш.

— Няма ли да ми кажеш, че изобщо не съм познал за кавалера ти за бала преди малко?

— Случайно налучка. — Райлин протегна ръка и повтори: — Кърпичка.

Кайл я огледа, след което се обърна към мъжа зад бара.

— Да ти се намира някоя хавлия, Дан?

— Няма проблем, Кайл. — Дан отвори някакъв шкаф под бара и извади чиста кърпа. Подаде я на Кайл, който я връчи на Райлин.

— Благодаря. Очевидно тук те познават, Кайл. — Тя натърти името му, така че да не се налага да се преструва, че не го знае, ако той решише да ѝ се представи. По някаква причина не ѝ се искаше да научи, че Рей ѝ беше казала кой е.

— Управителят ми е приятел. — Кайл махна към двамата си приятели, които играеха билиард в ъгъла. — Дава ни безплатни питиета. Готина далавера, нали?

Райлин потисна смеха си. И през ум не би ѝ минало, че синът на един милиардер може да го е грижа за „далавери“. Разбира се, никога досега не бе срещала син на милиардер, така че нямаше откъде да знае за какво ги е грижа.

Попи мократа си блуза с кърпата, благодарна, че е черна и няма защо да се притеснява да не започне да прозира. Донякъде очакваше Кайл да подхвърли някаква саркастична забележка за начина, по който платът бе залепнал за гърдите ѝ, ала той не каза нищо. А когато

приключи с кърпата и я остави на плота, вдигна глава и видя, че очите му я гледат, а не са впити и гърдите ѝ.

— Е, къде са приятелите ти? — попита я.

Мамка му! Рей. Напълно беше забравила за нея, след като онзи тип разля бирата си отгоре ѝ.

— Добър въпрос. — Райлин се огледа наоколо и видя, че барът с почти празен, с изключение на неколцина размотаващи се клиенти. Нито Рей, нито някой друг от групичката ѝ беше сред тях.

Положението започваше да става странно.

— Трябваше да се видим на изхода, след като излезе от тоалетната, но тя така и не се върна... Извини ме за малко. — Райлин го остави до бара и се отправи към женската тоалетна. Провери набързо кабинките и установи, че до една са празни.

След като излезе от тоалетната, тя се приближи до широкото дървено стълбище, отвеждащо на втория етаж. Начаса един от охраната ѝ препречи пътя.

— Барът е затворен — заяви той. — Трябва да си вървите.

— Търся приятелката ми, която каза, че отива в тоалетната. На втория етаж също има тоалетна, нали?

— Да, но тя е празна. Току-що проверих.

— Има ли някой на бара? Високо момиче със светлокестенява коса и червена блуза?

Охранителят поклати глава.

— Съжалявам. На втория етаж няма никого.

Кайл изникна до нея миг след като охранителят си тръгна.

— Е, добре, сега вече започвам да се притеснявам — каза Райлин по-скоро на себе си, отколкото на него.

— Има ли мобилен телефон? — попита Кайл.

Райлин се намръщи.

— Тя има, но не и аз. — Улови погледа му и веднага зае отбранителна позиция. Рей, както и общо взето, всички, които познаваше, цяла година я тормозеха да си вземе мобилен телефон. — Хей, договорите никак не са евтини.

Кайл извади черен апарат от джоба на дънките си.

— Има такова нещо като „безплатни минути“. Добре дошла в 2003 година.

— Ха-ха. — Райлин се поколеба дали да не го измери с изпепеляващ поглед, но се отказа — телефонът му действително щеше да ѝ бъде от полза. Сарказмът можеше да почака.

Взе апарата от Кайл, давайки си сметка, че за втори път приема помощ от него в рамките едва на пет минути. Доброто възпитание я задължаваше да прояви поне елементарна учтивост към него.

Мамка му.

Набра номера на Рей и зачака.

— Ало? — разнесе се обърканият глас на приятелката ѝ от другата страна.

Райлин въздъхна с облекчение.

— Рей, къде си? Стоя тук като някаква идиотка и те чакам да излезеш от тоалетната, а ти изобщо не си там.

— *Carpe diem*.

Райлин се поотдръпна от Кайл.

— „*Carpe diem*“? Какво искаш да кажеш? — Имаше странното чувство, че следващите думи на приятелката ѝ никак няма да ѝ харесат.

— Означава „Не ме убивай“ на латински.

О, господи.

— Какво си направила, Рей?

— Ето какво стана. Когато излязох от тоалетната, видях Кайл Роудс на бара. Оглеждаше те и реших, че ако ти нямаш намерение да се позабавляваш след тежката година, която преживяхме, аз ще се погрижа забавлението да дойде при теб. Така че събрах останалите и се изнесохме през задния вход.

— Не си го направила...

— Направих го и още как. Той е син на милиардер, Райлин. И е страхотно привлекателен. Всъщност би трябвало да ми благодариш. Вече сме на една пресечка от апартамента на Шейн и смятам да поостана там известно време. Да ти дам свобода на действие.

Райлин още повече понижи глас.

— Това е в разрез с женския код, Рей. Никога не изоставяме една от нас. Сега трябва да се прибера сама.

— Не и ако всичко се развие по план... — Рей прозвуча като някой зъл гений... а после гласът ѝ придоби престорено свенлив тон. — Чий е този телефон всъщност?

Сякаш Райлин щеше да ѝ отговори.

— Като се замисля, май наистина ще те убия. След което ще открадна черните ти обувки на „Маноло“, които си купи миналата зима, и ще танцувам с тях на погребението ти. — И тя затвори рязко.

След това се приближи до Кайл и му върна телефона.

— Е? — попита той.

Райлин бързо измисли оправдание.

— На един от приятелите ни му станало лошо и се наложило Рей и останалите да го отведат у дома възможно най-бързо.

— Или пък те е зарязала, за да се окажеш тук заедно с мен.

Райлин махна с ръце.

— Е, добре, това си е направо плашещо. Как разбра?

Кайл сви рамене.

— Чух „carpe diem“ и се досетих. Имам близначка и знам какви страхотии стават в мозъците им, когато тя и приятелките ѝ преминават на режим „Сватовничество“.

Райлин се изчерви.

— Наясно си, надявам се, че аз нямам нищо общо с това.

Кайл изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото подразнен от кроежите на Рей.

— Не се безпокой, госпожо адвокат, няма да те обвиня в съучастничество в заговор. — Той кимна към вратата. — Хайде. Ще те изпратя до вас.

Райлин се отправи към изхода.

— Благодаря, но не е нужно. Живея само на осем пресечки от тук.

Кайл изсумтя пренебрежително и я последва към вратата.

— Да не мислиш, че ще оставя една жена да се прибира сама в един и половина сутринта? Майка ми не ме е възпитала така.

— Няма да те издам, ако обещаеш и ти да не ѝ казваш. — Не че Райлин изгаряше от желание да се прибира сама през нощта, ала би излъгала, ако кажеше, че в първите курсове не го беше правила. Освен това Кайл Роудс на практика беше непознат. Откъде би могла да е сигурна, че той не е опасен?

Кайл я спря точно пред вратата.

— Не е само майка ми. Аз също смятам така. Сестра ми следва в „Нортуестърн“. Ако научех, че някое копеле я е оставило да се прибере

сама толкова късно, щях да му сритам задника. Така че няма да се отървеш толкова лесно от мен. Независимо дали ти харесва, или не.

Райлин прехвърли през ума си възможностите пред себе си.

Онова за сестра му беше прозвучало достатъчно откровено. Доколкото можеше да прецени, Кайл Роудс беше самонадеян и опасен, но не по този начин.

— Е, добре. Може да ме изпратиш до нас. — Тя замълча за миг. — Благодаря ти.

— Виждаш ли? Толкова ли беше трудно да си мила с мен.

Райлин бутна вратата и прекрачи навън. Както обикновено, пред бара се беше струпала гъста тълпа — студенти, обсъждащи жизненоважни въпроси, като този на кой купон да отидат сега и дали да се отбият в „Ла Бамба“, за да си вземат по някое бурито на път за натам.

— Сигурна съм, че тук е пълно с жени, които на драго сърце биха били мили с теб — заяви тя на Кайл, докато си проправяше път в навалищата.

Кайл я последва.

— Кой си съчинява сега?

— Ти висиш в бара, тормозейки непознати жени, които купуват цял куп напитки. Не е нужно да си гений, за да се досети човек, че не за първи път „изпращаш“ някое момиче до вкъщи.

— Първо на... — Кайл беше прекъснат, когато групичка жени, поели в обратната посока, го раздели за миг от Райлин. Без да обръща внимание на заинтригуваните им погледи, той продължи: — Първо на първо, не тормозя никого. Второ на второ, нямам навика да вися по баровете и да свалям жени. Тази вечер беше изключение. Забелязах те на масата с приятелите ти и те последвах, когато отиде на бара.

— Защо?

Той сви нехайно рамене.

— Реших, че си апетитно парче.

— Благодаря — сухо каза Райлин.

Сериозно почерпен студент от долните курсове се зададе с клатушкане насреща им. Кайл улови Райлин през кръста и я дръпна от пътя му, преди той да се беше блъснал в нея.

Спряха на ъгъла, на безопасно разстояние от пияния тип, и зачакаха да светне зелено. Кайл плъзна поглед по нея.

— Тогава нямах представа, че ще се окажеш толкова... пиперлива.

— Никой не ти пречи да анулираш първоначално изразения интерес.

Кайл се разсмя.

— Исусе, ти наистина си готова за адвокат. Нищо няма да анулирам. Нямам нищо против апетитно и пиперливо. Всъщност намирам го за страшно привлекателно у едно момиче. — Той наклони глава на една страна, обмисляйки го. — Както и в пилешките крилца.

Райлин се обърна и го зяпна.

— Наистина ли току-що ме сравни с пилешки крилца?

— Казваш го така, сякаш е нещо лошо. Пилешките крилца са върхът.

Райлин трябваше да положи усилие, за да потисне усмивката си.

— Защо ми се струва, че никога не си сериозен?

Кайл махна с ръка към множеството на тротоара и улицата. Атмосферата във въздуха беше осезаемо приповдигната.

— Кой би искал да бъде сериозен точно днес? Изпитите приключиха за тази година, госпожо адвокат. Порадвай се на живота.

Честно казано, не беше сигурна какво да мисли за Кайл Роудс. Логичната част от ума ѝ си даваше сметка, че с това негово излъчване милиардер-в-туристически-обувки тя вероятно бе само една от поредицата жени, с които бе флиртувал. И все пак би било лъжа, ако се опиташе да се преструва, че вниманието му не я ласкае поне мъничко. Това бе мъж, когото много жени биха се опитали да свалят, а ето че той сваляше нея.

Поне за няколко минути.

— Виж — заяви тя, — оценявам факта, че ме изпращаш. Наистина. Но нека сме наясно, това е всичко. Просто една разходка.

Светофарът светна зелено и те пресякоха заедно.

— Не се засягай, но ми се струваш мъничко обсебена от правилата — отвърна той. — Никога ли не се оставяш на течението?

— Бих казала, че съм по-скоро от тези, които правят планове, отколкото от онези, които карат по вдъхновение.

Той простена.

— Бас държа, че си от онези, които имат петгодишен план.

— Всъщност шестгодишен. — Райлин улови погледа му. — Какво? Толкова дълго ми трябва, за да стигна там, където искам да бъда. — В гласа ѝ се промъкнаха отбранителни нотки. — Не всички притежаваме лукса да си лентяйстваме на млади години, докато не решим, че е време да пораснем, Кайл Роудс.

Той се завъртя и спря толкова рязко, че Райлин едва не се блъсна в него.

— Слушай, какво ще кажеш да прескочим речта, с която слагаш богаташа на мястото му? Слушам я, откакто бях в гимназията. — Той размаха пръст. — И не си лентяйствам. Всъщност причината да празнувам тази вечер е, че току-що си взех изпита, за да се кандидатирам за докторантура.

Е, добре, беше сгрешила.

— Впечатляващо. За в бъдеще няма да е зле да започваш с това, вместо с изтъркания номер с отгатването на специалността. — Тя се усмихна очарователно. — Просто дружески съвет.

Кайл вдигна ръце.

— Кълна се, никога вече. Ето какво си навличам на главата, когато се опитам да заговоря непознато момиче в бара. Налитам на такава, което прелива от сарказъм. — Той се отдалечи раздражено.

Райлин го остави да измине няколко метра, преди да го повика.

— Вървиш в погрешната посока. — Той се обърна и тя посочи невинно. — Апартаментът ми е натам.

Кайл смени посоката и хладно мина покрай нея.

Райлин го гледеше развеселено. Всъщност тази негова раздражителна страна ѝ харесваше. Струваше ѝ се далеч по-истинска, отколкото псевдочара на господин Самодоволни трапчинки.

— Не мисля, че се брои за изпращане до вкъщи, ако си на половин пресечка пред мен — извика тя след него. — Почти съм сигурна, че има правило за пет крачки разстояние или нещо такова.

Кайл спря, но не се обърна, изчаквайки я мълчаливо.

Райлин го настигна и спря до него, заставайки мъничко по-близо отпреди.

— Предполагам, че трябва да те поздравя. Разкажи ми за този твой изпит.

— А, сега искаш да бъдеш мила.

— Обмислям го.

Продължиха да вървят към апартамента ѝ.

— Уча информатика — обясни той. — Фокусът ми е върху системи и телекомуникационни мрежи, и по-точно тяхната сигурност. Защита срещу DoS атаки.

— Това звучи страшно... технически.

Виждайки, че тя си няма представа за какво става дума, Кайл обясни:

— DoS означава „отказ на услуга“. Казано най-просто, това е вид компютърно престъпление. Компаниите гледат на него по-скоро като на досадно неудобство, но аз смятам, че през следващите години тези атаки ще стават все по-сериозни. Помни ми думата, един ден някой ще причини огромни паника и щети, ако веб сайтовете не започнат да вземат подобни заплахи на сериозно.

— Баща ти сигурно страшно се гордее, че ще поемеш по неговите стъпки — каза Райлин.

Кайл направи физиономия.

— Всъщност това е щекотлива тема. Нямам намерение да работя за него. Ще ми се да преподавам. — Забелязал учудения поглед на Райлин, той сви нехайно рамене. — Какво по-готино от работа, в която почиваш през лятото?

— Защо го правиш? — попита тя.

— Кое?

— Слагаш си тази нехайна, не-ме-вземайте-твърде-на-сериозно маска. Предполагам, че на това се дължат и туристическите обувки и бархетната риза.

— Не, нося туристически обувки и бархетни ризи, защото са удобни. В случай че не си забелязала, посещаваме университет насред нивите. Едва ли би могло да се нарече място, за което ти трябва вратовръзка. — Той наклони глава на една страна. — Освен това, какво те е грижа каква маска нося?

— Защото подозирам, че у прословутия Кайл Роудс се крие повече, отколкото се вижда на пръв поглед.

Спряха на един ъгъл, само на две пресечки от апартамента на Райлин. Хладният ветреца, който духаше, ѝ напомни, че блузата ѝ все още е влажна. Тя потрепери леко и скръсти ръце на гърдите си, потривайки длани, за да се стопли.

— Няма такова нещо. Аз съм точно същият задник, за когото ме взе, когато ти излязох с онази изгъркана свалка. — Без да каже нищо повече, той свали бархетната си риза и ѝ я подаде.

Отдолу носеше тясна сива тениска, която подчертаваше изваяните мускули на гърдите, корема и ръцете му.

Райлин отхвърли предложената ѝ риза, опитвайки се да не зяпа тялото му. И се провали с трясък.

— О, не, благодаря. Само на две пресечки от къщи сме. Не е нужно.

— Просто я вземи. Ако майка ми научи, че съм оставил жена да се прибере вкъщи мокра и зъзнеца, ще ме убие.

Райлин взе ризата и пъкна ръце в ръкавите. Все още беше топла от тялото му.

— На двайсет и три години и все още слуша мама. Колко очарователно.

Кайл се приближи към нея и оправи яката на ризата, която се беше подгънала.

— На двайсет и четири. А мама е наистина страшна, ти също щеше да я слушаш. — Той кимна, доволен от оправената яка. — Готово.

Ръката му докосна шията ѝ и стомахът на Райлин се сви.

На това му се казваха искри.

По дяволите.

— Благодаря — каза тя.

Не и той, напомни си наум. Този мъж нямаше място в нейния шестгодишен план. По дяволите, той нямаше място и в шест дневния ѝ план.

Кайл сведе поглед към нея.

— Излъгах, когато ти казах, че те последвах до бара, защото реших, че си апетитно парче. — Докосна я по бузата. — Видях те да се смееш с приятелите си и усмивката ти ме заплени.

Човече. Сърцето на Райлин прескочи един удар. Поколеба се за миг, докато се взираше в невероятните сини очи срещу себе си, а после реши — какво пък толкова! След изминалата година си беше заслужила да се поглези.

Повдигна се на пръсти, доближи устни до неговите и го целуна.

В началото целувката беше нежна и закачлива; той взе лицето ѝ в шепите си, докато бавно и изкусително превземаше устата ѝ със своята. Райлин плъзна ръка нагоре по гърдите му, забравила (или пък нехаеща), че се намират на улицата, където всеки би могъл да мине покрай тях. Притисна се в него и целувката стана по-дълбока, докато езикът му се обвиваше около нейния толкова възпламеняващо, че тялото и сякаш започна да се разтапя.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да успее да отдръпне бавно устни от неговите.

Ръката му все така почиваше върху бузата ѝ, докато устните им се задържаха на сантиметри една от друга. Очите му бяха наситено, изпепеляващо сини.

— Защо го направи?

— Реших поне веднъж да бъда спонтанна — отвърна тя, останала без дъх.

Едната му вежда подскочи.

— И?

Наелектризиращо. Райлин се усмихна на себе си. Силно подозираше, че Кайл Роудс се бе наслушал на толкова комплименти за умението си да се целува, че да му стигнат за цял живот. Ето защо сви нехайно рамене.

— Не беше зле.

Кайл изсумтя.

— Не беше зле? Госпожо адвокат, на този свят има две неща, в които страшно ме бива. Другото е информатиката.

Е, добре. Райлин направи физиономия.

— Сериозно, откъде ги вадиш тези лафове? — Тя се обърна и пое към апартамента си, казвайки си, че на тротоара определено няма достатъчно място за нея, Кайл Роудс и неговото его.

Беше направила само няколко крачки, когато гласът му я догони, повтаряйки насмешливо собствените ѝ думи от по-рано:

— Не се брой за изпращане до вкъщи, ако си на половин пресечка пред мен.

— Освобождавам те от задълженията ти — извика тя, без да поглежда назад. Смехът му, топъл и плътен, я последва.

Когато стигна до сградата си, Райлин мина направо през двора, отправяйки се към обруленото от времето дървено стълбище, което

щеше да я отведе до апартамента на втория етаж, който делеше с Рей.

— Райлин.

Обърна се и го видя в подножието на стълбите.

— Чудех се дали ще останеш из тези ниви през лятото? — попита той.

— Не че има някакво значение, но да. — Тя подсмръкна. — Започвам стаж в Прокуратурата.

Кайл изкачи няколко стъпала, срещайки я по средата на стълбището.

— В такъв случай да вечеряме заедно утре.

— Не мисля, че е добра идея.

Той подръпна яката на ризата ѝ.

— Значи, възнамеряваш да вземеш ризата ми и да избягаш?

Напълно беше забравила за това.

— Извинявай. Аз...

Кайл сложи ръка върху нейната.

— Задръж я. Харесва ми как ти стои.

Проклетите тръпки, пробягали по тялото ѝ, стигнаха чак до пръстите на краката ѝ, тя обаче го изгледа толкова делово, колкото ѝ беше възможно.

— Това трябваше да бъде просто изпращане.

— Говорим само за една среща, госпожо адвокат. Ще си поръчаме пилешки крилца и бира и ще се оплакваме един на друг колко скучно ще ни бъде тук през лятото.

Всъщност не звучеше никак зле.

— Ами ако бях казала, че няма да прекарам лятото тук? — попита Райлин. — Ами ако се беше оказал прав и утре заминавах за Чикаго, за да се нанесе в очарователния си и прекалено скъп двустаен апартамент?

Върху лицето му се изписа широка усмивка, която бе в състояние да разтопи полярните ледове.

— В такъв случай щеше да ми се наложи да шофирам два часа, за да те взема от вас за обещаните пилешки крилца. До утре, госпожо адвокат. В осем часа.

С тези думи той се обърна и пое надолу по стълбите.

Няколко минути по-късно, прибрала се на сигурно място в апартамента си, Райлин облегна глава на входната врата и се замисли

за събитията от вечерта. Затвори очи и въпреки усилието да я потисне, една усмивчица подръпна крайчеца на устните ѝ.

Леле.

Приятното чувство обаче не трая дълго.

Райлин чака до десет часа, два часа след времето, в което Кайл беше казал, че ще дойде да я вземе, преди най-сетне да се откаже и да свали дънките и обувките с високи токчета, които си беше обула.

Беше ѝ вързал тенекия.

Което беше окей, убеждаваше сама себе си тя. Стажът, който от месеци очакваше с нетърпение, започваше след една седмица и не беше нужно да се разсейва с някаква си първа среща с понякога очарователен секси милиардер и компютърен маниак и безкрайното чудене дали ще ѝ позвъни след това.

Горката Рей щеше да бъде съсипана, помисли си Райлин. Преди да си тръгне за лятото, тя ѝ беше оставила черните си обувки на „Маноло“ специално за случая.

— Не върви да се появиш на срещата си с милиардер по сандали — заявила бе Рей нравоучително, опитвайки се да се държи нехайно и да не прояви прекалена сантименталност, докато ѝ подаваше кутията с обувките, преди да се качи в колата си.

Райлин я беше прегърнала.

— Ти и останалите ти обувки трябва да се върнете скоро.

— Обади ми се утре, за да ми разкажеш как е минало — настояла бе Рей. — Може би ще те заведе на пица в Италия или ще наеме цял ресторант за първата ви среща.

Или пък напълно ще забрави за нея.

Твърдо решена да не обръща внимание на разочарованието, което изпитваше, Райлин си облече потниче и долнище на пижама. Какъв смисъл да стои издокарана, щом нямаше да ходи никъде.

Настани се удобно на дивана и се зае да сменя разсеяно каналите на телевизора. Не можеше да не забележи колко тих бе апартаментът и в следващия миг осъзна, че се намира опасно близо до това, да се отдаде на самосъжаление.

За нищо на света, заповяда си тя, отказвайки да поеме по този път. Та Кайл Роудс дори не беше чак толкова страхотен. Като начало,

беше нахален и самонадеян, и се обличаше така, сякаш току-що беше слязъл от трактора. А и това с компютрите? Ама че скучна тема за разговори.

Честно, дори не го беше харесала особено.

Наистина.

На следващата сутрин Райлин напусна спалнята си облечена и готова да излезе да потича. Покрай цялото учене през последните няколко месеца почти не бе имала време да спортува и усещаше необходимост да навакса пропуснатото. Подозираше, че ентусиазмът ѝ щеше да продължи около петнайсетина минути, след което щеше да рухне задъхана някъде по средата на втория километър.

Беше в отлично настроение за жена, на която едва предишната вечер бяха вързали тенекия. Кое то до голяма степен се дължеше на факта, че възнамеряваше да изхвърли ризата на Кайл Роудс в контейнера, както и на страхотната реплика, която възнамеряваше да му поднесе, ако някога отново се натъкнеше на него — как не бе имала възможност да сложи ризата му там, където ѝ се е искало, затова била принудена да я напъха на другото място, където слънцето не огрява.

Когато излезе от апартамента си с плейъра в едната ръка и ризата, която много скоро щеше да бъде забравена, в другата, видя вестника пред вратата. Докато го вдигаше, примигвайки от яркото утринно слънце, разсеяно си помисли, че ги очаква прекрасен топъл майски ден. Съвършен ден за басейн — помисли си тя. — Може би ще...

Отне ѝ секунда, докато осмисли водещото заглавие във вестника. В първия миг то ѝ се стори поредната трагична новина, от онези, които те карат да спреш за миг, обзет от моментната тъга, с която ни изпълват подобни неща. А после осъзна какво бе прочела.

СЪПРУГА НА МИЛИАРДЕР ЗАГИВА В АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА

Мерилин Роудс.
Майката на Кайл.

Без да вдига поглед от вестника, Райлин затвори вратата, настани се на кухненската маса и се зачете.

3.

Девет години по — късно

Мразовит мартенски вятър се носеше над езерото Мичиган, вледеняващ вихър, от който очите се насълзяваха. Ала Кайл почти не забелязваше. Когато тичаше, той изпадаше в нещо като транс.

Минаваше седем часът вечерта и вече бе тъмно, температурата трябва да беше около четири градуса. Всеки ден през последните две седмици тренираше тук, пробягвайки петнайсетте километра от апартамента си до езерото и обратно. Предишния ден портиерът му Майлс бе подхвърлил нещо за това и на Кайл му се бе сторило най-лесно да му каже, че тренира за маратон.

В действителност просто обичаше тихото уединение на джогинга. Да не говорим за насладата от свободата, която изпитваше, докато тичаше. Ах, каква прекрасна свобода. Знанието, че може да продължава, без нищо, освен умората, което да го спре.

Както, разбира се, и екипът въоръжени федерални маршали, ако се отдалечеше на повече от двайсет километра от дома си.

Дребна подробност.

Кайл бързо си беше дал сметка, че режимът му на тренировки има един недостатък, нещо, което беше осъзнал някъде около третия километър още на първата сутрин — електронното проследяващо устройство, което носеше около глезена си, жулеше ужасно, когато тичаше. Опитал бе с талк, ала единственият резултат бе, че се беше изпоцапал с бяло и бе замирисал на бебе. А ако имаше нещо, на което един заклет ерген на трийсет и няколко години не би искал да мирише, това бяха бебетата. Само едно подушване и биологичните часовници на жените се събуждаха и започваха да тиктакат оглушително.

Разбира се, както Кайл много добре знаеше, един мъж можеше да има далеч по-сериозни неприятности от ожулени глезени и бебешка пудра. Един мъж би могло да бъде арестуван и признат за виновен в няколко федерални престъпления, и да се озове в затвора. Би могъл също така да открие, че упоритата му досадна сестра едва не беше

загинала, работейки заедно с ФБР, за да осигури ранното му освобождаване от същия този затвор.

Все още му се искаше да удуши Джордан заради това.

Кайл си погледна часовника и ускори темпото за последния километър. Според условията на домашния арест имаше право на деветдесет минути на ден за „лични цели“, стига само да се придържа в радиус от двайсет километра около дома си. Строго погледнато, би трябвало да използва тези деветдесет минути, за да си купува храна и да се пере, ала той бе измислил начин да надхитри системата — поръчваше си хранителните продукти по интернет с доставка до вкъщи и ползваше химическото чистене на приземния етаж на небостъргача, в който живееше. По този начин си осигуряваше по деветдесет минути всеки ден, които да прекара извън апартамента, деветдесет минути, в които животът му изглеждаше почти нормален.

Тази вечер се прибра осем минути преди края на отпуснатото му време. Може и да поразтягаше малко правилата на системата, но нямаше намерение да ги наруши. Не дай си боже да се забави, защото кракът му се беше схванал например, и алармата се задействаше. Последното, от което се нуждаеше, бе отряд за бързо реагиране да дотича на брега на езерото и да му сложат белезници просто защото не се бе разгрънал както трябва предварително.

Струята топъл въздух, която го лъхна, когато влезе в сградата, му се стори задушавача. А може би беше мисълта, че прекрачи ли тази врата, отново се превръща в пленник в собствения си апартамент за следващите двайсет и два часа и трийсет и две минути.

Само още три дни, напомни си той.

След малко повече от седемдесет и два часа (беше започнал да мисли в часове, откакто беше в затвора), той официално щеше да бъде свободен човек. Стига, разбира се, от Прокуратурата да удържат на своята част от споразумението, което не биваше да приема за даденост. Спокойно можеше да се каже, че тези дни той и Прокуратурата не бяха в особено добри отношения, независимо от споразумението, което бяха сключили със сестра му относно ранното му освобождаване от Чикагския федерален затвор, където беше излежал четири месеца от присъдените осемнайсет. В края на краищата те го бяха нарекли терорист, както в съдебната зала, така и пред пресата, което автоматично ги слагаше начело в списъка му със задници. Защото

„терорист“, както знаеше всеки идиот, разполагащ с речник, бе човек, който употребява насилие, терор и сплашване, за да постигне някакъв резултат.

Той, от друга страна, бе използвал единствено глупост.

Майлс, портиерът, си погледна часовника, докато Кайл минаваше покрай бюрото му.

— Не си даваш почивка дори в събота вечерта?

— Няма покой за нечестивите — отвърна Кайл с усмивка.

След това се качи в асансьора и натисна копчето за трийсет и четвъртия етаж, пентхауса. Миг преди вратите да се затворят, един мъж, приближаващ трийсетте, облечен в дънки и скиорски пуловер, се шмугна между тях. Примига, разпознал Кайл, но не каза нищо, докато натискаше копчето за дваисет и третия етаж.

Поеха нагоре в мълчание, ала Кайл знаеше, че то няма да трае дълго. Рано или късно, другият мъж щеше да каже нещо. Някои го ругаеха, други го поздравяваха, ала всички винаги казваха по нещо.

Когато асансьорът спря на дваисет и третия етаж, мъжът го погледна, преди да прекрачи навън.

— Не че има някакво значение, но според мен цялата история беше адски смешна.

Един от тези, които го поздравяваха.

— Жалко, че не беше един от съдебните заседатели — отвърна Кайл и пое към последния етаж, който делеше с още два подобни апартамента.

Отключи и влезе, сваляйки мокрото от пот шушляково яке, което носеше. Преметна го през облегалката на един от бар столовете пред кухненския плот. Съгласно инструкциите му, мястото беше проектирано с много отворени пространства — всички помещения, с изключение на спалните, бяха едно цяло и просторното им излъчване прекрасно се връзваше с прозорците от пода до тавана, които покриваха две от стените. Разполагаше с невероятна гледка към езерото, макар че през повечето дни всичко навън изглеждаше сиво и потискащо. Съвсем нормално за Чикаго през март.

— Ако някога отново ми уредиш споразумение, включващо домашен арест — пошегувал се бе той със сестра си Джордан, когато тя и баща им го бяха посетили предишната седмица, — постарай се то

да включва клауза, според която да прекарам студените месеци на някой плаж в Малибу.

Баща им изобщо не го беше намерил за забавно и бе излязъл от стаята, за да говори по телефона.

— Още е много рано — поклатила бе глава Джордан.

— Ти нямаш никакъв проблем със затворническите шеги — изтъкнал бе Кайл отбранително.

Всъщност напоследък те й се удаваха дразнещо добре.

Джордан бе размахала курабията, която си беше задигнала от една кутия в килера му.

— Така е, обаче аз знам, че си идиот, още откакто бяхме тригодишни. Колкото и да е странно, на татко му отне цялото това време, за да го разбере. — И усмихвайки се сладко-сладко, тя бе отхапала от курабията.

— Благодаря. Между другото, гений такъв, тази курабия е на пет месеца. — Кайл се беше разсмял, докато сестра му трескаво посягаше към кухненската хартия.

По-късно, докато отиваше към вратата, тя се беше върнала на темата, този път по-сериозно.

— Не се притеснявай за татко. Накрая ще му мине.

Кайл се надяваше, че е права. Общо взето, баща му беше приел изключително публичните арест и дело на Кайл толкова добре, колкото би могло да се очаква. Също като Джордан. Грей бе присъствал на всяко негово явяване в съдебната зала и всяка седмица го беше посещавал в затвора. Въпреки това положението между двамата си оставаше малко неловко и нямаше никакво съмнение, че се налага да си поговорят по мъжки.

Рано или късно.

Оставяйки този въпрос на заден план за момента, Кайл съблече екипа си за бягане и си взе бърз душ. Погледна часовника си и видя, че остава още половин час, преди посетителите му да се появят, така че се настани на бюрото в кабинета си, за да прочете вечерните новини на трийсетинчовия си плосък монитор.

Прегледа националните събития и прехвърли техническата част на „Уолстрийт Джърнъл“, въздъхвайки подразнено, когато видя, че предстоящата му поява в съда е втората статия в сайта.

Поне не беше едно от водещите заглавия, макар изобщо да не се съмняваше, че снимката му отново ще цъфне във всички вестници във вторник, когато съдията щеше да се произнесе по искането на Прокуратурата. Нелепо бе, че една глупава грешка (да, той си признаваше, че бе допуснал грешка) бе привлякла толкова внимание. Хората всеки ден нарушаваха закона. Е, добре де, няколко федерални закона в този случай, но все пак...

Не си направи труда да прочете статията в „Уолстрийт Джърнъл“ — нямаше желание отново да му припомнят сензационните подробности. Прекрасно знаеше какво бе направил... По дяволите, половината свят знаеше какво е сторил. Казано на юридически език, той бе признат за виновен по няколко обвинения: електронна трансмисия на злонамерени кодове, целящи да нанесат щети на защитени компютри. Казано на технически език (който определено предпочиташе пред юридическия), преди пет месеца той беше задействал DoS атака против една глобална комуникационна мрежа, посредством „ботнет“, мрежа от компютри, заразени с малуеър, без знанието и съгласието на техните собственици.

Казано с прости думи — беше „хакнал“ твитър и го беше извадил от строя за два дни — несъмнено най-идиотската постъпка в целия му живот.

И всичко това заради една жена.

Беше се запознал с Даниела, модел на „Виктория Сикрет“^[1], живееща в Ню Йорк, по време на едно артистично шоу на свой приятел в Сохо. Нещата между тях бяха потръгнали страхотно от самото начало. Тя беше красива, не се вземаше прекалено на сериозно и истински се интересуваше от живопис и фотография, теми, за които можеше да говори разпалено с часове. Бяха прекарвали заедно целия уикенд в Ню Йорк, шеметен вихър от секс, ресторанти, барове и забавления... точно каквото Кайл беше търсил тогава.

След това бяха продължили с неангажираща връзка от разстояние; през следващите месеци Кайл на няколко пъти беше летял до Ню Йорк, за да бъде с нея, и таблоидите бяха започнали да публикуват клюки за тях. Супермоделът и наследникът на милиарди.

— Да не повярва човек, че брат ми излиза с поредната моделка — обадила се бе за да каже Джордан, след като бе видяла двамата с

Даниела да се споменават във вестниците. — Някога не ти ли е минавало през ума да поразнообразиш репертоара?

— Защо? — отвърнал бе той нехайно. — Харесва ми да излизам с манекенки.

— Но не достатъчно, че да представиш която и да е от тях на мен и татко — не му бе останала дължна тя.

Сестра му открай време притежаваше адски дразнещия навик да изтъква нещата по този директен начин.

Вярно бе, никога не бе имал сериозна връзка и за това си имаше много простичко обяснение: харесваше му да бъде необвързан. И защо не? През последните девет години се беше установил в „Роудс Корпорейшън“, изкачвайки се по фирмената стълбичка, докато не бе станал вицепрезидент, отговарящ за мрежовата сигурност. Работеше здраво, но и обичаше да се забавлява здраво и не виждаше причина да се зароби с една-единствена жена. Връзките му винаги бяха леки и повърхностни, никога не обещаваха нищо повече от приятно изкарване, докато са заедно.

Въпреки това забележката на Джордан го човъркаше. Понякога животът на ерген като че ли започваше да се... изтъква. Вярно, човек с неговото положение нямаше проблеми със запознанствата с жени, но започваше да се чуди дали подобни несериозни връзки бяха достатъчни. Открай време искаше в един момент да се установи (беше израснал в щастливо, любящо семейство и знаеше, че иска същото и за себе си), така че може би бе време да направи някои стъпки в тази посока.

Ето защо беше започнал да прекарва повечето от уикендите си с Даниела, като или отиваше в Ню Йорк, или й плащаше разноските, за да дойде тя в Чикаго. Не беше толкова наивен и не се заблуждаваше, че връзката им е съвършена, ала през деветте години, прекарани в неангажиращи връзки, нито веднъж не бе срещнал жена, с която да си „пасва съвършено“. Така че не обръщаше внимание на тези тревоги — в крайна сметка един мъж можеше да извади и много по-лош късмет от това, редовно да има в леглото си модел на „Виктория Сикрет“.

Ала някъде около шест месеца след като бяха започнали да излизат, когато Даниела бе попитала няма ли да я запознае със семейството си, Кайл се беше поколебал. Тъй като никога преди не им беше представял която и да било от приятелките си, това му се беше

сторило огромна стъпка. Гигантска. От години бяха само те тримата — той, баща му и Джордан. Заедно, те се справяха с нередко сюрреалистичната светлина на прожекторите, под която се намираха заради богатството на баща му, и като по чудо се оказваха, общо взето, незасегнати. Така че, макар да бе заедно с Даниела по-дълго, отколкото с която и да било друга, и на два пъти дори бе използвал думите „приятелката ми“ за нея, Кайл бе започнал да увърта и бе сменил темата, без да ѝ отговори.

Което вероятно бе първият признак, че се задават неприятности.

На следващата седмица Даниела му се беше обадила, говорейки толкова бързо, че той едва успяваше да я разбере с нейния бразилски акцент. Каза му бе, че е получила роля в музикален клип, нещо, от което беше страшно развълнувана, защото искаше да стане актриса. Беше решила да го изненада, отбивайки се в Чикаго, за да го отпразнуват, преди да отиде в Лос Анджелис. Мила идея, ала, за съжаление, точно тази вечер той беше зает.

— Трябваше да ми се обадиш предварително, днес съм на вечеря с целия мениджърски екип — обяснил бе Кайл извинително. Като вицепрезидент, той имаше навика поне два пъти годишно да се среща с всичките си мениджъри в извънработна обстановка. — Ще обсъждаме предотвратяването на прониквания, контрол на мрежовия достъп и продукти за отговор на заплаха. — Той беше намигнал. — Страшно секси теми.

Даниела не бе показала абсолютно никакъв интерес към темата, в което нямаше нищо чудно. Всъщност Кайл не бе срещнал нито едно момиче, което да прояви истинско любопитство към работата му... макар че мнозина от тях бяха напълно заплениени от луксозния му апартамент и мерцедеса SLS AMG, които тя му осигуряваше.

— Но ако ти се бях обадила, нямаше да бъдеш изненада — нацупила се беше Даниела. — Не можеш ли да го пропуснеш? Какво ще ти направи баща ти? Ще те накаже да си стоиш в стаята, защото не си отишъл на някаква досадна среща с цял куп компютърни сухари?

Както можеше да се очаква, Кайл не беше останал във възторг от тази забележка.

Може би разговорите им се губеха в превода, а може би Даниела наистина не я беше грижа. Тя като че ли така и не беше разбрала, че работата му в „Роудс Корпорейшън“ бе истинска. Не че искаше да се

хвали, но той беше звезда в компанията... и то не защото беше синът на шефа. Просто наистина го биваше в онова, което правеше.

Преди девет години Кайл си имаше своите съображения да се откаже от докторантската програма и да постъпи в „Роудс Корпорейшън“, ала причината да се задържи в компанията толкова дълго бе опитът. В неговата област нямаше по-добър човек, от когото да се учиш, от Грей Роудс — империята, която беше създал със собствените си усилия, бе доказателство за това.

Не че всичко винаги беше вървяло по мед и масло. Баща му може и да беше главен изпълнителен директор на компанията, ала Кайл отговаряше за мрежовата сигурност и държеше да бъде независим: ръководеше отдела си така, както той искаше. Вярно, от време на време между него и баща му имаше разногласия... всъщност случваше се доста често. Ала и двамата бяха професионалисти и се справяха с това така, както биха го сторили които и да било други изпълнителен директор и вицепрезидент. Баща му уважаваше мнението му и бе започнал да гледа на него като на дясната си ръка.

Проблемът бе, че Кайл вече не искаше да бъде нечия дясна ръка. Той беше способен, мотивиран и готов. Ала в „Роудс Корпорейшън“ на върха имаше място само за един. И то вече беше заето.

Кайл имаше идеи. Планове за бъдещето, които вероятно не съвпадаха с тези на баща му. И времето да приведе тези планове в действие скоростно приближаваше.

Онази вечер двамата с Даниела се бяха карали близо час заради нейната забележка. В крайна сметка Кайл бе опитал да ѝ се реваншира — та нали все пак беше дошла в Чикаго, за да го изненада. Не искаше да прекарат цялата вечер в спорове, особено при положение че през следващите няколко седмици нямаше да може да се видят.

— Виж какво ще направим — заявил бе той и я беше прегърнал, притегляйки я към себе си. — На път към вкъщи след вечерята ще взема една бутилка шампанско. Можем да го отпразнуваме, само ти и аз, когато се върна.

— О, бейби, звучи страшно съблазнително — отвърнала бе тя, целувайки го нежно по бузата. — Само че тази вечер ми се иска... как се казва? Да се развихря. Мисля, че ще се обадя на Жанел. Тя е в Чикаго за фотосесия за „Мейсис“. Нали си спомняш Жанел? Запозна се с нея в Ню Йорк, онази вечер, когато отидохме в „Бум Бум Рум“...

— Гласът ѝ заглъхна, докато тя отиваше в банята, понесла огромната си чантичка с гримове.

Тази нощ Даниела се бе прибрала в апартамента му в пет часа сутринта, едва половин час преди Кайл да стане за ежедневното си бягане. Отворила си бе с ключа, който той ѝ беше дал, и беше захъркала направо върху чаршафите, без да си свали обувките „Лубутен“. Кайл не си беше направил труда да я събуди, а докато се прибере от работа, тя вече беше заминала за Лос Анджелис.

Това вероятно бе вторият признак, че се задават неприятности.

През следващите четири дни нито веднъж не се беше чул с Даниела. В началото предположи, че е заета със снимките на видео клипа, ала когато тя не му върна нито едно от обажданията и съобщенията, се притесни. Знаеше, че понякога тя купонясва здраво с приятелките си, и бе започнал да получава ужасяващи видения, в които тя играеше главната роля в една от онези трагични истории от списанията с клюки — супермодел, изпила прекалено много и загинала, подхлъзвайки се в банята, след като петтонната ѝ чанта с гримове се стоварила върху главата ѝ.

На четвъртата вечер най-сетне беше получил отговор.

Чрез туитър.

@Кайл Роудс Съжалявам няма да се получи между нас. Ще поостана в ЛА с някой, който срещнах. Мисля, че си сладък, но твърде много говориш за компютри.

Трябваше да ѝ го признае — изискваха се усилия (както и безсърдечност и сериозно извращаване на английския език), за да скъсаш с някого, ограничавайки се до сто и четиресет знака. Не бе проявила дори благоприличието да му изпрати лично съобщение; не, просто го беше плъоснала в туитър, така че всички да го видят. Ала това не бе най-лошото. Двайсет минути по-късно беше качила друг туйт, този път с линк към видео, в което се натискаше в едно джакузи със Скот Кейси, филмовата звезда.

Беше отвратително.

Когато го видя, Кайл се почувства така, сякаш го бяха праснали в корема. Знаеше, че нещата между тях не бяха свършени, но това,

което Даниела беше направила, бе толкова... безсърдечно. Особено след като бе успяла да го накара да изглежда като пълен идиот. Отсега си представяше заглавията в жълтата преса:

СТРАСТЕН СКАНДАЛ В САУНАТА!!!

СУПЕРМОДЕЛ ИЗНЕВЕРЯВА НА МИЛИАРДЕРСКИ НАСЛЕДНИК

Той работеше с компютри и прекрасно знаеше какво ще се случи — за броени минути видеото щеше да обиколи света. Благодарение на мократа супермоделка в оскъдни бикини, филмовата звезда и факта, че видеото бе дори естетически приятно с панорамния изглед към Холивуд Хилс на заден план, всички щяха да го изгледат.

Не и ако той можеше да направи нещо по въпроса.

Кайл грабна бутилката със скок от барчето в кабинета си у дома и обърна една чаша. Както и още четири след това. Една мисъл кънтеше в главата му.

Майната ѝ на Даниела.

Той може и да не беше филмова звезда, нито главен изпълнителен директор на мултимилионна корпорация, нито пък се беше появявал на кориците на „Тайм“ и „Нюзуик“, но не беше и никой. Той беше Кайл Роудс и беше технологичен бог. Специалността му беше мрежова сигурност, за бога — можеше просто да пробие защитата на твитър и да изтрие написаното от Даниела, както и видео клипа, и никой нямаше да разбере.

И като нищо щеше да му се размине, ако беше спрял дотам.

Ала докато стоеше пред компютъра си с чаша в ръка, пиян и побеснял, приковал поглед в онзи твит, онзи отвратителен бешеготино-докато-траеше-но-сега-можеш-да-вървиш-на-майната-си твит, той бе осенен от миг на кристална, предизвикана от скоча, яснота. Осъзна, че истинският проблем се крие в самата социална мрежа, създаваща свят, в който хората бяха станали толкова несоциални, че смятаха, че е напълно приемливо да скъсаш с някого чрез сто и четиресет знака.

Така че той затвори целия сайт.

Всъщност не беше особено трудно. Не и за него. Всичко, от което се нуждаеше, бе един хитър компютърен вирус и около петдесет хиляди нищо неподозиращи заразени компютъра, и готово.

Така ви се пада, туйтър зомбита.

След като затвори сайта, реши, че е време да поразпусне. Хвърли лаптопа, паспорта си и няколко дрехи в една раница, метна се на нощния самолет до Тихуана и прекара следващите няколко дни, наливайки се до забрава с текила.

— Защо Тихуана? — попитала го бе Джордан по време на шумотевицата, последвала ареста му.

— Стори ми се място, където можеш да отидеш, без да ти задават много въпроси — обяснил бе той, свивайки рамене.

И действително беше така. В Тихуана никой не го познаваше, нито се интересуваеше от него. Там той не беше мъжът, чието бивше гадже супермодел му беше изневерило. Не беше наследник на милиони, компютърен спец, бизнесмен, син или брат. Беше никой и в продължение на четиресет и осем часа се беше наслаждавал на тази блажена анонимност — да бъде синът на милиардер, много отдавна го бе лишило от подобна свобода.

На втората нощ след пристигането си Кайл седеше на бара, превърнал се в негов дом през последните два дни, отпивайки бавно от питието, което, решил бе твърдо, щеше да бъде последното за тази вечер. Никога досега не се бе отдавал на подобен запой и като при повечето мъже, това се бе оказало ефективен начин да се справи с проблемите си. Ала рано или късно, щеше да му се наложи да се върне в истинския свят.

Барманът Естебан му хвърли кос поглед, докато бършеше чашите.

— Мислиш ли, че ще го хванат? — попита той със силен мексикански акцент.

Кайл примига изненадано. Естебан току-що беше изрекъл повече думи, отколкото през последните два дена, взети заедно. За миг Кайл се поколеба дали това не е в разрез с правилото му за липса на каквито и да било въпроси, но после реши, че е приемливо. В крайна сметка нали не говореха за него.

— Кого? — попита той.

— Онзи туйтър терорист — отвърна Естебан.

Кайл размаха чашата си.

— Нямам представа какво е „туйтър“, нито как се тероризира, но ми звучи като страхотна история.

— Ама че си шегаджия, а? — Естебан посочи към телевизора на стената зад Кайл. — Туйтър, pendejo^[2].

Гласкан от любопитство, Кайл погледна през рамо към екрана, по който течаха мексиканските новини. Четирите години на испански в гимназията не му помогнаха особено — репортерката говореше прекалено бързо, за да я разбере. В долната част на екрана обаче с големи букви бяха написани три думи, които не се нуждаеха от превод.

El Twitter Terrorista

Кайл се задави с текилата си.

О... мамка му.

Кайл се взираше в телевизора с нарастващо раздражение, опитвайки се да разбере какво казва журналистката. Не беше никак лесно, особено като се имаше предвид колко беше пиян, но все пак успя да улови думите policia и ФБР.

Стомахът му се надигна и той едва свари да излезе от бара, преди да се превие надве и да повърне седемте текили, които беше изпил, при което си убоде челото в един незабелязан до този момент кактус.

Което бързо-бързо го отрезви.

Обзет от паника, той се върна в евтиното хотелче, където си беше наел стая, плащайки в кеш, без да се налага да показва паспорта си, след което се беше обадил на единствения човек, на когото можеше да разчита, докато беше в Тихуана, мъртвопиян, с окървавено чело и издирван от ФБР.

— Джордо, забърках голяма каша — започна в мига, в който сестра му вдигна телефона.

Доловила вероятно тревогата в гласа му, тя бързо бе стигнала до същината на проблема.

— Можеш ли да я оправиш?

Кайл знаеше, че се налага... и то възможно най-скоро. Толкова скоро, че в мига, в който затвори телефона, пусна лаптопа си и спря

DoS атаката на ботнета.

Имаше само един проблем: този път федералните го чакаха.

И те също разполагаха с компютърни специалисти.

На следващата сутрин, изтрезнял и разтревожен, Кайл си събра нещата и взе такси до летището. В продължение на един миг преди да се качи на самолета, докато подаваше билета си на стюардесата на „Аеромексико“, си помисли: Не е нужно да се връщам. Ала да избяга не беше решение. Човек трябваше да си понесе последствията от онези моменти в живота, когато се беше държал като истински задник, пък да става каквото ще.

Когато самолетът кацна на летището в Чикаго, стюардите помолиха пътниците да останат по местата си. Седнал на осмия ред, Кайл гледаше как двама мъже, облечени в стандартните федерални костюми, очевидно агенти на ФБР, се качват на самолета и подават някакъв документ на пилота.

— Да, предполагам, че търсите мен — заяви Кайл, изваждайки раницата си изпод седалката пред себе си.

Възрастният латиномъж, който седеше до него, понижи глас:

— Наркотици?

— Туитър — отвърна Кайл също така шепнешком, след което се изправи с раницата в ръка и кимна на двамата агенти, които бяха спрели до неговия ред. — Добро утро, господа.

По-младият от двамата протегна ръка, професионален до мозъка на костите си.

— Компютъра, Роудс.

— Да разбирам, че ще пропуснем любезностите — каза Кайл и му подаде раницата.

По-възрастният от агентите изви ръцете му зад гърба и му сложи белезници. Докато двамата му четяха правата, Кайл забеляза как поне петдесетина пътници го снимат с телефоните си, снимки, които по-късно щяха да наводнят интернет.

И от този миг нататък той престана да бъде Кайл Роудс, милиардерският син, и се превърна в Кайл Роудс, туитър терориста.

Което едва ли бе най-добрият начин да си спечелиш известност.

Откараха го в офисите на ФБР в центъра и го затвориха в една стая за разпити в продължение на два часа. Кайл се обади на адвокатите си, които пристигнаха за отрицателно време и мрачно му

изложиха обвиненията, които ФБР смяташе да поиска да бъдат повдигнати срещу него. Половин час след като адвокатите му си тръгнаха, той беше преместен в Чикагския федерален затвор, за да бъде регистриран.

— Имаш посетител, Роудс — заяви надзирателят по-късно същия следобед.

Отведоха го в някаква стая и той зачака зад една стоманена маса, докато се опитваше да свикне да се гледа в оранжев гащеризон и белезници. Когато вратата се отвори, за да пропусне сестра му, той се усмихна смутено.

— Джордо — рече той, използвайки прякора, с който я наричаше, откакто бяха деца.

Тя се приближи забързано и го прегърна с всички сили, малко неловко упражнение с белезниците. След това се отдръпна и го плесна по челото.

— Ама че си идиот.

Кайл потърка удареното място.

— Ау. Точно там ме уцели и кактусът.

— Какво си мислеше?

През следващите няколко седмици Кайл още няколко пъти щеше да чуе същия въпрос от устата на своите приятели, роднини, адвокати, пресата и общо взето всеки, с когото се разминеше по улицата. Би могъл да каже, че е ставало дума за гордостта или егото му, или пък това, че открай време си е избухлив, когато го предизвикат. Ала в края на краищата всичко се свеждаше до едно.

— Просто... допуснах грешка — призна си той откровено.

Не беше първият попрекалил, след като беше открил, че приятелката му му изневерява, нямаше да бъде и последният. За съжаление, той се бе оказал в уникалната позиция да загази на глобално ниво.

— Казах на адвокатите, че ще се призная за виновен. — Нямаше смисъл да хаби парите на данъкоплатците с безсмислен процес, нито пък своите собствени за допълнителни такси и разноски. Особено при положение че не разполагаше с никаква защита.

— По новините казаха, че най-вероятно ще отидеш в затвора. — Гласът на Джордан се прекърши при последната дума и устната и потрепери.

Само това не. Последният път, когато Кайл бе видял сестра си да плаче, бе след смъртта на майка им преди девет години и проклет да е, ако ѝ позволише да го направи сега. Той вдигна пръст, за да подчертае думите си:

— Чуй ме добре, Джордо. Прави колкото си искаш шеги, наричай ме идиот, но да не си проляла и една сълза заради това. Ясно? Каквото и да се случи, аз ще се справя.

Джордан кимна и си пое дълбоко дъх.

— Добре. — След това плъзна поглед по белезниците и оранжевия му гащеризон и наклони въпросително глава. — Е, как беше в Мексико?

Джордан се усмихна широко и я докосна под брадичката.

— Така е по-добре. — След това ѝ зададе въпроса, за който избягваше да мисли, откакто беше арестуван. — Как приема татко всичко това?

Джордан му отправи добре познатия му поглед, който казваше „здравата си го загазил“.

— Спомняш ли си онази нощ, във втори курс на гимназията, когато излезе през прозореца в кухнята, за да отидеш на партито у Джени Гарет?

Джордан потръпна. Дали си спомняше! Беше оставил прозореца отворен, за да може да си влезе, при което, привлечен от някакъв странен шум, баща му беше слязъл на долния етаж и бе открил, че Кайл го няма, а една миешка мечка похапва шоколадови бисквити в килера.

— Толкова зле, а?

Джордан стисна рамото му.

— Около двайсет пъти по-зле.

По дяволите.

След като прегледа новините, Кайл направи грешката да си провери пощата. Имейл адресът му в „Роудс Корпорейшън“ беше достъпен през уеб сайта на компанията и въпреки че той вече не работеше там (беше си подал оставката в деня, в който го пуснаха под гаранция, спестявайки на баща си неудобството да го уволни), писмата, които получаваше, се препращаха на личния му адрес.

Всеки ден, откакто го бяха освободили, получаваше стотици съобщения: молби за интервюта от пресата, заплашителни писма от

разни сериозно ядосани хора, на които никак нямаше да им се отрази зле да си починат от туитър за известно време (Хей! @Кайл Роудс — защо не се застреляш, ЗАДНИК!!!!), както и странно флиртаджийски предложения от непознати жени, чието желание да се срещнат с бивш затворник бе мъничко смущаващо.

След като се увери, че няма нищо важно, което да изисква отговор, Кайл изтри всички писма. Не даваше интервюта, заплашителните писма не си струваха да се хаби с тях и макар че беше прекарал зад решетките четири месеца и следователно се намираше наред най-дългия период на въздържание в живота си на възрастен, като цяло смяташе, че е най-благоразумно да избягва секса с луди хора.

Мислите му бяха прекъснати от звъна на домашния телефон. Беше двойно извънмяване, което означаваше, че обаждането идва от охраната на приземния етаж.

— Декс е дошъл да те види — каза Майлс, портиерът, когато Кайл вдигна слушалката.

Гавин Декстър, най-добрият приятел на Кайл. Декс често му гостуваше и Майлс отдавна бе престанал да се хаби с „господин Декстър“.

— Довел е и няколко приятели със себе си — продължи Майлс с развеселена нотка в гласа.

— Благодаря, Майлс. Нека се качат.

Две минути по-късно Кайл отвори вратата и видя най-добрия си приятел и още около двайсетина души да стоят на прага му. При вида му от множеството се надигна тържествуващ вик.

Декс се ухили.

— Ако Кайл Роудс не може да отиде при купона, купонът ще отиде при Кайл Роудс. — Той го потупа сърдечно по рамото. — Добре дошъл у дома, мой човек.

Някъде около полунощ Кайл най-сетне успя да се измъкне от тълпата. Първоначалните двайсет и един гости се бяха утроили и апартаментът се пръскаше по шевовете.

Нуждаейки се да остане сам за малко, Кайл се скри в кабинета си, където имаше барче, и си наля чаша бърбън. Отпи една глътка и

затвори очи, наслаждавайки се на момента, преди да се наложи да се върне при останалите. При своите така наречени приятели.

Нито един от които, с изключение на Декс, не си беше дал труда да му дойде на посещение в затвора.

Чикагският федерален затвор, или ЧФЗ, както му казваха затворниците, бе удобно разположен наред Чикаго, а Кайл беше прекарал зад решетките цели четири месеца. Въпреки това през всичкото това време го бяха посетили само трима души: баща му, сестра му и Декс. За всички останали очевидно важеше принципът — далеч от очите, далеч от ума.

Очевидно Кайл Роудс съвсем не бе толкова популярен, когато живееше зад решетките, а не в луксозния си апартамент.

Тези четири месеца определено му бяха отворили очите. В началото беше ядосан, ала постепенно беше решил, че не си струва. Вече знаеше какви приятели му бяха всички те — хора, с които се забавляваше и ходеше по купони, но нищо по-сериозно от това. Занапред никога вече нямаше да допусне грешката да мисли нещо друго.

Толкова много неща се бяха променили от деня, в който го бяха арестували, и честно казано, не беше сигурен дали все още ги беше осмислил напълно. Пет месеца по-рано той имаше успешна кариера в „Роудс Корпорейшън“, излизаше с модел на „Виктория Сикрет“ и смяташе, че има приятели, на които може да разчита. Сега нямаше нито работа, нито перспективи (никой в сферата на информационните технологии не би си помислил дори за миг да наеме осъждан хакер), но за сметка на това се беше сдобил с криминално досие.

Не беше нужно човек да е технически гений, за да види коя бе първата му погрешна стъпка.

Очевидно той и романтичните връзки не бяха добра комбинация. Първият му (и единствен) опит за сериозно обвързване бе завършил с изневяра и публично зарязване, заради което в крайна сметка се беше озовал в затвора. Ала колкото и да се изкушаваше да обвинява Даниела за всичко, не можеше да й припише и собствената си глупост. Той беше идиотът, затворил туйтър; никой не го беше карал да го направи. Не можеше и да стовари цялата вина за края на връзката им върху нея. Да, тя беше коравосърдечна кучка заради начина, по който бе избрала да приключи нещата между тях, ала докато лежеше буден през всички

онези дълги студени ноци в килията, Кайл си бе дал сметка, че от самото начало бе отдаден само донякъде на връзката им. Убедил бе самия себе си, че е готов да се обвърже, ала той (и половината свят) бяха открили колко се е заблуждавал.

Грешка, която нямаше да повтори. Поне не и още дълго занапред.

Във всичко това обаче имаше и нещо положително — страшно го биваше в липсата на обвързване. Неангажиращи връзки? Нямаше равен. Секс? Никой никога не се беше оплаквал. Така че оттук нататък щеше да продължи по този път. Щеше да прави онова, в което най-много го биваше. Авантюрки, флиртове, съблазнявания, животински секс без никакви задръжки — дайте ги насам. Ала всякакви чувства, по-дълбоки от приятно задоволство след това, бяха изключени.

Точно в този миг Декс надникна в кабинета.

— Предположих, че си тук — каза той, пристъпвайки в стаята.

Кайл вдигна чашата си.

— Дойдох, за да си сипя още едно. Реших, че ще е по-лесно, отколкото да се преборя с тълпата отвън.

— Партило в повечко ли ти идва?

Кайл се оттласна от бюрото и се отправи към вратата. Купонът може би наистина му идваше съвсем малко в повече, ала той знаеше, че Декс бе имал добри намерения.

— Ни най-малко — излъга, усмихвайки се непринудено. — То е точно това, от което се нуждаех.

— Какво ще кажат според теб приятелчетата ти от Прокуратурата, ако разберат за това? — попита Декс през смях.

— Хей, казва се домашен арест. Аз съм си у дома, не е ли така? — Стига да се придържаше към условията на освобождаването си под домашен арест, изобщо не го беше грижа какво мислят в Прокуратурата. След три дни окончателно щеше да се отърве от тях.

— И като стана дума за приятелите ти... Селин Маркес току-що се появи — съобщи Декс. — Пита за теб.

— Така ли? — Кайл познаваше Селин добре... много добре. Тя беше двайсет и пет годишна фотомоделка, работеше в Чикаго, докато се опитваше да пробие в Ню Йорк, и имаше крака, които стигаха до небето. Преди епохата на Даниела двамата излизаха заедно от време на време и винаги си изкарваха страхотно.

— Май няма да е зле да отида да я поздравя. Нали все пак съм домакин. — Кайл повдигна любопитно вежди. — Как изглежда?

— Ако бях зажаднал за секс бивш затворник, прекарал последните четири месеца зад решетките, бих казал, че изглежда страхотно. — Декс се плесна по челото. — О, я чакай малко.

— Страшно забавно, мой човек. Да се майтапиш за мястото, където живееш в постоянен страх да не ме намушкат.

Декс в миг придоби притеснено изражение.

— Мамка му, ама че съм задник. Не трябваше да го казвам... — Той млъкна, забелязал усмивката на Кайл. — А ти ме поднасяш, нали?

— Аха. А сега, като бивш затворник, прекарал последните четири месеца зад решетките, смятам лично да проверя как изглежда Селин. — Докато излизаше от стаята, Кайл стисна рамото на приятеля си. — Благодаря ти, Декс. За всичко. Няма да го забравя.

Декс кимна, знаейки точно за какво говори. Двамата бяха приятели още от колежа и нямаше нужда от повече приказки между тях.

— Винаги.

Кайл излезе от кабинета и си запроправя път сред тълпата. Откри Селин в преддверието до входната врата. Изглеждаше поразително в сребристия си минижуп и високи токчета.

Тя се усмихна, когато го видя да се приближава.

— На това му се казва купон.

Погледът на Кайл се плъзна по нея.

— На това му се казва рокля.

— Благодаря, облякох я специално за случая. — Тя дойде поблизо до него, понижавайки гласа си до дрезгав шепот. — По-късно може и да ти покажа какво има под нея.

Плъзна се покрай него, при което ръката ѝ се докосна обещаващо до неговата, и се отправи към множеството.

Кайл се загледа след нея през рамо, приковал очи в полюшващите ѝ се бедра.

Ето какви трябваше да бъдат отношенията. Простички. Лесни. Без никакви заплетени чувства и усложнения.

Може и да не беше наясно за много неща след излизането си от затвора, ала поне това знаеше.

[1] Американска компания за бельо, известна с красивите си манекенки, които го представят. — Б.пр. ↑

[2] Глупак, идиот (исп., разг.). — Б.пр. ↑

4.

Райлин почти беше привършила с разопаковането на куфарите, когато си даде сметка, че окачва дрехите си само в едната половина на гардероба.

Подсъзнанието ѝ май трябваше да се вземе в ръце.

Новият ѝ апартамент в Чикаго имаше точно по едно от всичко: една спалня, един кабинет, един вграден гардероб, едно място за паркиране, един комплект съдове, една четка за зъби и най-важното — един собственик. Нямаше друга половинка.

Тя грабна няколко костюма от най-горния рафт и ги метна в празната част на дрешника. След това реши, че изглеждат нещастни и самотни и сложи няколко пуловера на рафта над тях. След това и панталоните за йога и спортните си дрехи.

Все още не беше достатъчно.

Върна се в спалнята, където върху двойното легло почиваше отворен куфар, и извади две черни коктейлни рокли — стандартното ѝ облекло за всички вечерни събития, свързани с работата ѝ. Докато живееше в Сан Франциско, беше много активна в калифорнийската адвокатска колегия (дори участваше в комисията по етика), поради което често ѝ се налагаше да посещава коктейли и официални вечери с най-изтъкнатите представители на юридическата общност. Като федерален помощник-прокурор (юристи, които се занимаваха с федерални престъпления и бяха смятани за едни от най-елитните участници в наказателната съдебна система), това бе среда, в която тя се вписваше без никакъв проблем.

Тези дни обаче се движеше в нови кръгове. Нали именно затова се беше преместила в Чикаго.

Райлин окачи коктейлните рокли до костюмите си и отстъпи назад, за да огледа резултата. С еkleктичната смесица от пуловери, костюми, спортни дрехи и рокли не можеше да се нарече най-подреденият гардероб, който беше виждала някога, но щеше да свърши работа.

Двайсет минути по-рано за миг-два се бе получила засечка. Станало бе, когато в разопаковането се бе натъкнала на Роклята. Алената рокля с V-образно деколте, която носеше в Нощта-на-предложението-което-не-се-състоя; рокля, която вероятно би трябвало да изгори заради лошата ѝ карма, само че в нея гърдите ѝ изглеждаха с един размер по-големи. Лоша карма или не, роклята си беше направо магическа.

Освен това Райлин се съмняваше, че Джон, бившето ѝ гадже, щеше да се просълзи в апартамента си в Рим при вида на дрехите, с които беше облечен при последната им нощ като двойка, така че защо тя да го прави? Всъщност като се имаше предвид пълната липса на контакт между тях през последните пет месеца, Райлин подозираше, че той дори не си спомня какво е носел.

Райлин поспря за миг, давайки си изведнъж сметка, че тя също не помни с какво бе облечен Джон.

Да. Напредък.

Имаше шестмесечен план за това, как да преодолее раздялата с бившето си гадже, и с радост установяваше, че се движи по график. Всъщност дори го беше изпреварила — беше предвидила два дена за временно връщане към предишните симптоми, ала засега като че ли се справяше отлично.

Тъмносив костюм, светлосиня риза, вратовръзката на райе, която тя му беше подарила „просто така“ в деня, след като бяха заживели заедно.

По дяволите. Ето че все пак си спомняше с какво бе облечен.

Според шестмесечния ѝ план досега би трябвало да е започнала да забравя такива подробности. Като начина, по който един и същи кичур коса на тила му стърчеше всяка сутрин. Златистите пръски в лешниковите му очи. Как се бе размърдал неспокойно в стола си, когато ѝ каза, че не е сигурен дали иска да се ожени.

Всъщност Райлин вероятно още дълго щеше да си спомня тази последна подробност.

Двамата вечеряха в „Жардиниер“, романтичен ресторант в центъра на Сан Франциско. Джон беше планирал вечерята да е изненада и не бе издал никакви подробности предварително. Ала когато се бяха настанили и той поръча бутилка шампанско „Кристал“, Райлин се бе досетила. Вярно, и двамата обичаха и вино и често си

купуваха хубави марки, ала „Кристал“ далеч надхвърляше онова, с което се глезеха понякога. Коемо можеше да означава само едно.

Щеше да ѝ направи предложение.

Точно навреме, беше първата мисъл на Райлин. Беше септември, което означаваше, че ще разполага с девет месеца, за да планира сватба през юни. Не че особено държеше на юни, но имаше няколко служебни въпроса, които трябваше да вземе предвид: две от колежките ѝ току-що бяха съобщили, че са бременни и възнамеряват да излязат в отпуск по майчинство до май. Ако двамата с Джон се оженеха през юни, след като останалите от Прокуратурата се върнеха на работа, тя би могла да си вземе цели две седмици отпуск за медения месец, без да се чувства виновна, че ще стовари цял куп допълнителна работа върху някой друг.

След като келнерът им наля шампанското, Джон чукна чашата си в нейната.

— За ново начало — каза той със закачлив поглед.

Райлин се усмихна.

— За ново начало.

Двамата отпиха по глътка, а после Джон се пресегна през масата и улови ръката ѝ. Както винаги, изглеждаше толкова красив в костюма си, тъмната му коса бе съвършено оформена. На китката си носеше часовника, който тя му беше подарила за последния му рожден ден. Беше похарчила повече, отколкото бе възнамерявала, ала той изглеждаше странно потиснат от това, че навършва трийсет и пет, и Райлин бе решила да не жали никакви средства в опита си да го поразведри.

— И така, има нещо, което искам да те попитам. — Джон милваше пръстите ѝ с палец. — Както знаеш, последният ми рожден ден никак не ми се отрази добре. Оттогава сериозно се замислих върху това, накъде върви животът ми. И макар да знам какво искам, мисля, че малко се поуплаших, защото то е такава голяма стъпка. — Той спря за миг и си пое дълбоко дъх.

Райлин стисна ръката му окуражително.

— Нервен си.

Джон се засмя.

— Мъничко може би.

— Просто го кажи — подразни го тя. — Нали шампанското вече е тук.

При тези думи Джон я погледна в очите.

— Искам да се преместя в Италия.

Райлин примига.

— Италия?

Джон кимна; думите му вече излизаха по-лесно.

— В офиса ни в Рим се отвори място и аз се кандидатирах. — Той разпери ръце и се засмя като дете, на което току-що са казали, че отива в „Дисниленд“. — Италия! Не е ли страхотно?

— Ами... — Райлин мислено бе тръснала глава, опитвайки се да проумее какво се случва. Джон беше партньор в „Макензи Консултинг“ и си беше скъсал задника от работа, за да се издигне дотам. Напоследък като че ли беше станал малко апатичен по отношение на работата си, но нито веднъж не бе споменавал прехвърляне в Италия. — Защо така изведнъж? — Райлин имаше чувството, че говори със случаен познат, а не с мъжа, с когото излизаше през последните три години.

Джон отпи голяма глътка шампанско.

— От известно време го обмислям. Не знам... На трийсет и пет години съм, а никога не съм направил нещо значимо. Ходих на училище; хванах се на работа. Това е целият ми живот. — Той махна нехайно към нея. — Също като твоя.

Думите му накараха Райлин да заеме отбранителна позиция.

— След като завърших университета, се преместих в Сан Франциско, без да познавам никого тук. Според мен това е доста смело.

— Смело? — повтори Джон пренебрежително. — Премести се тук, защото си намери работа като сътрудник във Федералния апелативен съд. Освен това, то беше преди седем години. Може би е време за ново приключение. — Той отново улови ръката ѝ. — Помисли си за това. Можем да си наемем апартамент край „Пиаца Навона“. Спомняш ли си онази тратория^[1], която открихме там, онази с жълтия сенник? Ти се влюби в онова място.

— Да, така е. Влюбих се в него като място, където да отидем на почивка.

— Ето че дойде ред и на сарказма — каза Джон, облягайки се в стола си.

Райлин преглътна следващата ехидна забележка, напиреща на езика ѝ. Тук беше прав — точно сега сарказмът с нищо нямаше да помогне.

— Просто се опитвам да го осмисля. Това с Италия ми дойде съвсем изневиделица.

— Е, не може да не си се досетила, че става нещо, с шампанското и всичко останало — каза Джон.

Райлин го зяпна. Леле. Той наистина и идея си нямаше.

— Мислех, че ще ми направиш предложение.

Последвалата тишина със сигурност бе един от най-неловките и смуцаващи моменти в живота ѝ. И изведнъж тя разбра, че Италия бе най-малкият им проблем.

— Не мислех, че искаш да се омъжваш — каза Джон най-сетне.

Райлин се дръпна слисано.

— Какво искаш да кажеш? И друг път е ставало дума за брак. Дори говорихме за деца.

— Говорихме и за това, да си вземем куче и да си купим нов диван за хола. Говорим за много неща.

— Това ли е отговорът ти? — попита Райлин. — Говорим за много неща?

Саркастичният тон определено се беше завърнал.

— Мислех, че си се съсредоточила върху кариерата си — каза Джон.

Райлин наклони глава на една страна. Човече, определено научаваше цял куп интересни неща тази вечер.

— Не знаех, че семейство и кариера се изключват взаимно.

Джон се раздвижи неловко в стола си.

— Просто си мислех, че бракът и децата са нещо, до което ще стигнем по-късно. Може би.

Последната му думичка не убягна от вниманието на Райлин. Вярно, през последните седем години тя се беше посветила на кариерата си и не съжаляваше за това. Нито пък възнамеряваше да се промени в това отношение. И колкото и да обичаше плановете по принцип, никога не бе изпитвала нужда да пришпори нещата с Джон. Не си беше поставила точно определени срокове, просто предполагаше, че ще се оженят и ще си създадат семейство, когато станат на трийсет и няколко години.

Ала сега, виждайки смутения начин, по който той си играеше с чашата за шампанско, тя си даде сметка, че тук става въпрос за „ако“, а не „кога“. А тя нямаше намерение да се задоволи с това.

— Може би? — повтори на глас.

Джон махна с ръка към пълния ресторант.

— Наистина ли е нужно да водим този разговор точно сега?

— Да, смятам, че е нужно.

— Много добре. Какво искаш да ти кажа, Рай? Имам някои колебания. Брактът изисква сериозни усилия. Децата — също. И така вече се убивам от работа. Изкарвам добри пари, но никога нямам достатъчно време, за да им се насладя. Няма да напусна или да си взема отпуск в сегашното състояние на икономиката, така че това прехвърляне ми се стори съвършената възможност да направя нещо за себе си. — Той се приведе напред с решително изражение. — Недей да усложняваш всичко повече, отколкото трябва. Аз те обичам, а в края на краищата не е ли това, което има значение? Ела с мен в Италия.

Ала докато седеше там, вирайки се в тъмните му лешникови очи, Райлин знаеше, че не е толкова лесно.

— Джон... знаеш, че не мога да дойда с теб.

— Защо не?

— Като за начало, аз съм помощник-прокурор на Съединените щати. Съмнявам се, че в Рим се търсят много такива.

Той сви рамене.

— Аз изкарвам достатъчно. Не е нужно да работиш.

Погледът на Райлин стана пронизващ.

— При положение че съм се съсредоточила върху кариерата си, подобен аргумент едва ли ще ме убеди да приема, не мислиш ли?

Джон се облегна в стола си и не отговори веднага.

— Значи, така? — Той махна ядосано с ръка. — Преместване в Италия не пасва в десетгодишния ти план, така че ще избереш работата си пред мен?

Всъщност планът беше дванайсетгодишен и да захвърли всичко, за да се премести в Рим без работа и без никакви перспективи, определено не беше част от него, но Джон много удобно беше заобиколил този въпрос.

— Да отидеш в Рим, може и да е твоята мечта, но не и моята — заяви тя.

— Надявах се, че би могло да бъде нашата мечта.

Нима? Райлин облегна ръце върху масата. Не беше сигурна кога, ала всичко това бе започнало да ѝ прилича на кръстосан разпит.

— Спомена, че си помолил да те прехвърлят. Каза ли им, че трябва да го обсъдиш с мен, преди да потвърдиш, че ще отидеш?

Джон срещна очите на Райлин с гузен поглед, който тя познаваше много добре, тъй като го бе виждала безброй пъти върху лицата на престъпниците, които обвиняваше.

— Не — тихичко отвърна той.

Нямаше какво повече да се каже.

Близо шест месеца след онази нощ, Райлин седеше на пода в хола си и разопаковаше кашона, в който беше прибрала половината от сервиза за гости „Вилрой и Бох“, който двамата с Джон бяха купили заедно. Джон бе настоял тя да вземе и десетте чинии, ала в израз на едно последно „майната ти и на теб, и на съжалението ти“, Райлин бе взела само онова, което ѝ се полагаше. Сега обаче започваше да се чуди какво ще прави с непълен сервиз.

Ама и тя с нейната гордост.

Мобилният ѝ телефон иззвъня и я накара да зареже сервизната главоблъсканица. Опипа пода и най-сетне успя да намери апарата, затрупан под купчина опаковъчна хартия. Погледна екрана и видя, че е Рей.

— Здравсти.

— Как е новият апартамент? — попита приятелката ѝ.

Райлин подпря телефона на рамото си, освобождавайки ръцете си, за да продължи с разопаковането, докато говори.

— Общо взето, пълен хаос в момента, защото започнах доста късно с подреждането. Цял следобед се разхождах из квартала. — При което едва не беше замръзнала в тънкия си тренчкот. Очевидно никой не беше съобщил на Чикаго, че вече е пролет. — Ако правилно си спомням, някой май се беше кандидатираше да дойде и да ми помогне с разопаковането — подкачи тя приятелката си.

В гласа на Рей се промъкнаха виновни нотки.

— Знам. Аз съм най-ужасната приятелка на света. Все още съм на работа. Имам насрочено изслушване за следващата седмица и

черновата, която ми изпрати един от сътрудниците, е пълен боклук. Цял следобед пренаписвам становища. Мисля обаче, че мога да се появя докъм час. Добрата новина е, че ще донеса кексчета.

Райлин извади чиния за десерти от кутията.

— О, страхотно, можем да ги изядем от разкошния ми и непълен порцеланов сервиз. — Тя се огледа наоколо. — Сериозно, какво ще правя с комплект от пет чинии?

— Би могла да организиращ изискана вечеря за моето въображаемо гадже, твоето въображаемо гадже и техния въображаем приятел, който все се влачи подире им, защото няма какво друго да прави?

— Ау.

— Не се смей. След като с Джон скъсахме и той отиде в Рим, аз бях „петото колело“ — каза Райлин. Най-близките им приятели в Сан Франциско бяха все двойки и след скъсването тя просто не пасваше. Това беше една от многото причини да потърси ново начало в Чикаго. — В този град поне аз съм първото колело. Единственото.

Рей се засмя.

— Никак не е лесно да караш велосипед само с едно колело. Особено когато минеш трийсетте.

— Не е, като да не съм излизала с никого преди Джон. Колко различно може да е?

— О, каква наивност. — Рей въздъхна драматично. — Спомням си времето, когато и аз бях така пълна с надежда и ентузиазъм. — А после тонът ѝ стана малко по-сериозен. — Мислиш ли, че си готова за това?

Докато Райлин обхождаше с поглед потъналия в хаос апартамент — нейния нов апартамент — в главата ѝ отекнаха думите на Джон.

„Може би е време за ново приключение.“

— Смятам, че се налага.

Защото имаше една последна част от шестмесечния план, която тя бе твърдо решена да изпълни.

Никакви съжаления и никакво поглеждане назад.

[1] Италианско заведение за хранене. — Б.пр. ↑

5.

В понеделник сутринта, стиснала куфарчето си в ръка, Райлин слезе от асансьора на двайсет и първия етаж на федералната сграда „Еверет Дърксен“ и се отпрати към стъклената врата с познатото лого на Департамента по правосъдие: орел, носещ щита на Съединените щати с мотото: „Qui Pro Domina Justitia Sequitur“, „Онзи, който съди от името на справедливостта“.

Гледката на логото ѝ вдъхна увереност. Вярно, мъничко се притесняваше за първия си ден в Прокуратурата в Чикаго, странно бе и отново да се чувства като най-новото попълнение, но пък вече не беше младши обвинител, току-що приключил стажа си като съдебен сътрудник. През последните шест години беше водила безброй дела; беше се издигнала до Отдела за специални обвинения и имаше един от най-високите проценти на успеваемост в окръга.

Мястото ѝ беше зад тази стъклена врата, напомни си Райлин. И колкото по-скоро го докажеше на останалите, толкова по-добре щеше да се почувства. Така че тя си пое дълбоко дъх, заричайки се наум да им скрие топката, и прекрачи в офиса.

Рецепционистката зад бюрото ѝ се усмихна за поздрав.

— Радвам се отново да се видим, Райлин. Госпожица Линд ни предупреди, че ще започнеш днес. Ще ѝ съобщя, че си тук.

— Благодаря, Кейти. — Райлин се отдръпна настрани и спря пред панорамна снимка на Чикаго. Донякъде познаваше офиса, тъй като миналия месец я бяха развели из него, когато бе дошла на интервю за откритата се позиция. Той заемаше четири етажа от сградата и в него работеха приблизително сто и седемдесет адвокати, две дузини юридически сътрудници и многоброен административен и помощен персонал.

Беше извадила голям късмет с това прехвърляне. Опитвайки се да започне на чисто, след като скъса с Джон, тя с истинско облекчение бе научила за отворилата се позиция в Областната прокуратура на Илинойс. Тъй като беше израснала в предградията на Чикаго и открай

време бе имала наум възможността един ден да се върне, за да е поблизо до семейството си и Рей, начаса се беше възползвала от удобния случай.

Райлин се усмихна, когато видя една привлекателна жена с дълга кестенява коса и приветлив поглед в зеленикавосините очи да се задава по коридора. И този път, както и по време на интервюто, беше поразена от това, колко относително млада бе Камерън Линд за заеманата от нея длъжност — трийсет и три годишна, само с една година по-голяма от самата Райлин. Един от най-добрите помощник-прокурори в Чикаго, Камерън бе заела тази позиция, след като предишният главен прокурор, Сайлс Бригс, бе задържан и подведен под отговорност в обвинение за корупция. Арестът на една толкова видна политическа фигура доста бе разбунил духовете както в Департамента по правосъдие, така и в медиите и седмици наред се обсъждаше във всички федерални прокуратури в страната.

Това бе и едно от притесненията на Райлин, когато се бе кандидатирила за тази позиция — да се прехвърли в офис, преживял съвсем наскоро толкова бурна промяна. Тръгнала си бе обаче от интервюто с Камерън, изпълнена единствено с положителни впечатления. Доколкото бе успяла да прецени, тя бе мотивирана и амбициозна, и твърдо решена да възстанови доброто име на Прокуратурата в Чикаго.

Камерън ѝ протегна ръка.

— Радвам се отново да се видим, Райлин — топло каза тя. — Брояхме дните до пристигането ти. — Тя посочи купчината преписки, които носеше в другата си ръка. — Както виждаш, затрупани сме с работа. Ела с мен... нека ти покажа твоя кабинет.

Впускайки се в обичайните любезности, Райлин последва Камерън по едно вътрешно стълбище, водещо до двайсетия етаж. Разположението на офиса доста приличаше на този в Сан Франциско — помощник-прокурорите бяха в кабинетите с прозорци, а сътрудниците и асистентите работеха зад редици бюра във вътрешното пространство. Ако Райлин не се заблуждаваше, дваiset и седмината помощник-прокурори в Отдела за специални обвинения се намираха на този етаж.

— Когато се чух с Бил след интервюто ти — започна Камерън, имайки предвид предишния началник на Райлин, главния прокурор на

северния окръг на Калифорния, — той ми каза да те попитам защо агентите на ФБР в Сан Франциско те наричат Метамфетаминовата Райлин.

Райлин простена. Макар че всъщност не възразяваше чак толкова против този прякор.

— Лепнаха ми това име през първата ми година и така и не успях да се отърва от него.

По лицето на Камерън се изписа любопитство.

— Е? Каква е историята зад него?

— Ще ти разкажа съкратената версия. Беше ми възложено едно дело за организирана престъпност и наркотици и трябваше да се срещна с двамата агенти на ФБР, които отговаряха за разследването, в една подземна лаборатория за метамфетамини. Онова, което агентите пропуснаха да споменат, преди да отида там, бе, че единственият начин да се влезе в лабораторията, бе да се провря през един отвор в земята и да се спусна по ръждясала, разхлопана петметрова стълба. И тъй като по-рано същия ден бях ходила в съда, аз се появих в костюм с пола и високи токчета. Крайно неудобно.

Камерън се изкиска.

— О, я стига. Със сигурност са се пошегували с теб, как биха могли да забравят да го споменат?

Райлин нямаше как да не се съгласи с нея.

— О, да, определено бяха решили да изпитат новото момиче.

— Какво направи?

— Единственото, което можех да направя — отвърна Райлин спокойно. — Проврях се през отвора, както си бях с пола, и се спуснах по ръждясалата разхлопана петметрова стълба.

Камерън се засмя.

— Браво на теб. — Тя спря пред един средно голям кабинет. — Ето че пристигнахме.

Бронзовата табелка на вратата казваше всичко необходимо.

РАЙЛИН ПИЪРС
Помощник-прокурор

Райлин пристъпи вътре. Кабинетът не беше лъскав, с тъмносин килим и не особено скъпа мебелировка, но като старши помощник-прокурор, тя поне имаше изглед към сградата „Ханкок“ и езерото Мичиган.

— Всичко би трябвало да е на практика същото като в предишния ти кабинет — каза Камерън. — За щастие, не се налага да губим време да те обучаваме с телефоните и компютъра, тъй като вече си запозната с тях. А, и още нещо, за което исках да съм сигурна, статусът ти в адвокатската колегия на щата Илинойс все още е активен, нали?

Райлин кимна.

— Да, мога да започна веднага.

Беше взела изпита в Илинойс през лятото, след като се беше дипломирала, и беше минала на активен статус веднага щом бе научила, че е получила работата.

— Отлично. Ами тогава... — Камерън ѝ подаде купчинката преписки. — Добре дошла в Чикаго. — Тя наклони глава на една страна. — Нали не карам прекалено бързо?

— Ни най-малко — увери я Райлин. — Просто ми кажи къде се намират съдът и най-близкият „Старбъкс“ и аз съм готова.

Камерън се усмихна широко.

— „Старбъкс“ е точно срещу нас, просто следвай тълпата, измъкваща се от офиса в три часа всеки следобед, и ще го намериш. Съдебните зали се намират от дванайсетия до осемнайсетия етаж. — Тя посочи купчината преписки в ръцете на Райлин. — Защо не се запознаеш с тях тази сутрин? Можеш да се отбиеш в кабинета ми по всяко време следобед, ако имаш някакви въпроси.

— Звучи чудесно, Камерън. Благодаря.

— Ти си първият помощник-прокурор, когото назначавам, откакто поех бюрото. Как се справям дотук с речта по посрещането ти?

— Доста добре. Начинът, по който ме предразположи, като ме попита за историята с метамфетаминовата лаборатория, беше добър ход.

Камерън се засмя и я огледа одобрително.

— Смятам, че прекрасно ще се впишеш тук, Райлин. — Тя поспря за миг на прага, преди да излезе. — Почти забравих. Няма да е зле да започнеш с най-горната папка, изслушването е утре. На

прокурора, който се занимаваше с това дело първоначално, внезапно му изскочи явяване в съда тази седмица, така че ще ми трябва някой от Специални обвинения, който да го замести. Искането е по взаимно съгласие, така че не очаквам да се появят никакви затруднения. Ще има репортери, но спокойно можеш да им излезеш с обичайния отговор, че сме доволни от разрешаването на въпроса, никакъв по-нататъшен коментар, нещо такова. От доста време се занимаваш с това и си наясно с процедурата.

Прокурорът у Райлин беше заинтригуван.

— Репортери за искане по взаимно съгласие? Какъв е случаят?

Обзета от любопитство, тя отвори най-горната папка и прочете заглавието.

СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ СРЕЩУ КАЙЛ РОУДС

Слава богу, че след шест години като прокурор беше придобила съвършено покерджийско лице — в противен случай челюстта ѝ сигурно щеше да увисне до пода.

Това някаква шега ли е?

Само при вида на името спомените я заляха като приливна вълна. Невероятните сини очи и сексапилната усмивка. Атлетичното мускулесто тяло, създадено само за грях. Устата му върху нейната, докато тя се притискаше в него под лунните лъчи.

Това вероятно не бе най-подходящият момент да съобщи на новата си шефка, че се беше целувала с обвиняемия в първото си дело.

— Случаят с туйтър терориста — каза Райлин небрежно.

Вярно, може и да беше хваната неподготвена от този неочакван развой на събитията, но никой нямаше да научи за това. Някога Кайл Роудс може и да бе накарал сърцето ѝ да се разтупти само с една целувка, но това бе преди почти десет години. Сега тя беше Метамфетаминовата Райлин... и докато беше на работа, никой нямаше да я види изгубила самообладание.

— Реших, че е забавен случай за добре дошла. — Камерън отново поспря на вратата. — Можеш да се отбиваш в кабинета ми по всяко време. Вратата ми е винаги отворена.

След като тя си тръгна, Райлин погледна снимката от ареста на Кайл, прикачена с кламер в горната част на досието. Както можеше да се очаква, изглеждаше сериозен и мрачен, много различен от безгрижния очарователен мъж, който в една топла майска нощ я бе изпратил до вкъщи.

Райлин се зачуди дали изобщо щеше да си спомни за нея.

Не че имаше някакво значение, разбира се. Изобщо не се съмняваше, че през последните девет години Кайл Роудс бе целувал цял куп жени (и със сигурност не бе спирал дотам), така че най-вероятно дори нямаше да трепне, когато тя се появеше в съдебната зала утре. Което беше окей. В края на краищата онова, което тя си спомняше за онази нощ, бе, че първото ѝ впечатление от него не беше никак благоприятно.

А ако второто и третото и впечатление бяха по-различни... е, по този въпрос тя завинаги щеше да се позовава на Петата поправка^[1]. Защото на един сериозен помощник-прокурор като нея не подходеше да ѝ става странно горещо при мисълта за обвиняемите, против които се изправяше в съда.

Та дори и този обвиняем някога да беше казал, че е готов да шофира два часа, за да я изведе да хапнат пилешки крилца.

За щастие, всичко това беше в миналото. Да, обстоятелствата около повторната им „среща“ бяха иронични, може би дори смешни, ала тя щеше да се държи с Кайл Роудс точно така, както и с всички други престъпници, които беше срещнала в кариерата си на помощник-прокурор. Та нали беше професионалист.

И утре щеше да го докаже.

[1] Петата поправка на Американската конституция дава правото на гражданите да запазят мълчание, за да не свидетелстват против себе си. — Б.пр. ↑

6.

— Кайл! Кайл! Какви са плановете ти за бъдещето сега, когато имаш присъда за хакерство?

— Говорил ли си с Даниела от ареста си насам?

Седнал на банката на защитата в съдебната зала, Кайл не обръщаше внимание на въпросите и светкавиците на фотоапаратите зад себе си. Рано или късно, щяха да се отегчат от него, повтаряше си той. След по-малко от час отново щеше да бъде свободен и всичко това щеше да свърши.

— Възнамеряваш ли сега да вдигнеш мерника на Фейсбук? — провикна се някакъв репортер.

— Искаш ли да направиш изявление, преди съдията да е дошъл? — изкрещя друг.

— Ето ви изявление, щом толкова искате — изръмжа Кайл. — Да започваме най-сетне, та повече да не трябва да ви слушам тъпите въпроси.

Седнал до него, един от адвокатите му (необяснимо защо, днес имаше цели петима) се наведе и каза приглушено:

— Може би ще е най-добре ние да се оправяме с въпросите на пресата.

Вратата на съдебната зала се отвори и фотоапаратите защракаха трескаво. През множеството пробяга нисък шепот, който можеше да означава само едно — появата или на сестра му, или на баща му.

Погледна през рамо и видя Джордан да се приближава по пътеката с огромни слънчеви очила и кашмирено палто. Беше прибрала русата си коса (доста по-светла от неговата) в нещо като кок и без да обръща никакво внимание на репортерите, се настани хладнокръвно на първия ред в залата, точно зад него.

Кайл се обърна и примига, когато пред очите му изригна взрив от светкавици.

— Казах ти да не си вземаш свободен ден от работа заради това — измърмори той.

— И да пропусна големия ти финал? За нищо на света. — Джордан се усмихна широко. — Направо тръпна от възбуждане^[1] да видя как ще се развият нещата.

Кайл отвори уста, за да отговори (преди пет месеца ѝ беше дал позволение да се шегува на негов гръб и тя определено се беше възползвала), ала в този миг сестра му свали тъмните си очила, разкривайки отвратителна жълта синина на бузата си.

По дяволите.

Нямаше как да каже нещо саркастично сега. Кайл се съмняваше, че някога ще престане да се чувства виновен заради това, че сестра му беше получила тази синина, както и счупена китка (да не говорим, че за малко не беше убита), докато си сътрудничеса с ФБР като част от сделката да го изкара от затвора.

Пръстите му инстинктивно се свиха в юмрук. Добре, че копелето, отговорно за тези наранявания, беше зад решетките. Защото насинена буза и счупена китка щяха да са най-малкият от проблемите на Ксандър Екхарт, ако Кайл някога останеше насаме с него за пет минути. Да, Джордан може и да беше трън в задника, ала все пак... Кайл много ясно беше установил правилата още в шести клас, когато беше насинил окоето на Роби Уилмър, задето беше смъкнал панталона на Джордан на игрището пред цялото училище.

Никой не можеше да тормози сестра му.

Така че сега той просто се усмихна в отговор на шегата ѝ.

— Много смешно, Джордо. — След това се намръщи, видял един тъмнокос, добре сложен мъж да влиза в залата.

— Поканила си господин Висок-тъмен-и-саркастичен? — попита той сестра си, докато специален агент Ник Маккол се приближаваше към тях.

Въпреки че сестра му на практика живееше с него, Кайл и Ник все още се гледаха под око. Тъй като Кайл беше в затвора през цялото време, откакто Джордан и агентът на ФБР излизаха заедно, той не бе имал възможност да види как връзката им се развива. Единственото, което знаеше, бе, че Ник Маккол изведнъж се беше появил в живота им. Ето защо беше предпазлив, преди да го приеме като част от семейството.

— Дръж се прилично, Кайл — предупреди го Джордан.

— Какво? — попита той невинно. — Че кога не съм се държал ирилично с господин Висок-мургав-и-не-може-сериозно-да-излизаш-с-този-тип?

— Аз го харесвам. Така че свиквай.

— Той е от ФБР. Онези, които ме арестуваха, забрави ли? Къде ти е лоялността към семейството?

Джордан се престори, че мисли.

— Я ми напомни отново защо те арестуваха? А, да. Защото наруши около осемнайсет федерални закона.

— Шест федерални закона. И ставаше въпрос за туйтър! — сопна се той може би малко по-силно, отколкото трябваше.

Виждайки как петимата му адвокати си разменят погледи, които казваха „ако този тип изригне, ще си получим ли все пак петте хиляди долара на час“, Кайл се облегна в стола и си оправи вратовръзката.

— Казвам просто, че на всички ни ще се отрази добре да погледнем нещата в перспектива.

— Хей, Сойър... съветвам те да не използваш довода „Ставаше въпрос просто за туйтър“ пред съдията — подхвърли Ник със самоуверена усмивка, докато се настаняваше на мястото до Джордан.

Кайл вдигна очи към тавана и преброи до десет.

— Кажи на приятелчето си от ФБР, че не отговарям на това име, Джордо. — В действителност направо ненавиждаше този прякор, който беше получил в затвора заради предполагаемата си прилика с един герой от „Изгубени“.

— Е, да, ама „Роудс“ вече беше заето. — Ник улови ръката на Джордан, онази с гипса, и нежно я помилва по пръстите, а погледите им се срещнаха.

Когато видя Джордан да се усмихва на агента, тайна усмивка, като на шега, която само те двамата знаеха, Кайл бе принуден да признае, макар и неохотно, че те като че ли наистина бяха страшно увлечени. Странно бе да е принуден да ги гледа как дават израз на любовта си (странно и малко смуцаващо, при положение че тя му беше сестра), ала едновременно с това бе и мило.

В този миг през множеството отново пробяга шепот и всички замръзнаха по местата си, гледайки как бизнесменът и милиардер Грей Роудс пристъпва в залата, облечен в ушит по поръчка тъмносин костюм.

— Надявам се, че не съм пропуснал нищо — каза той, докато се настаняваше до Джордан. — Цяла сутрин тръпна от вълнение.

Джордан се разсмя.

— Това си го биваше, татко.

Кайл поклати глава и се обърна обратно към предната част на съдебната зала. Честно, имаше моменти, в които му се струваше, че семейството му ще бъде разочаровано, когато цялата тази бъркотия свърши. Почти очакваше да ги види как изваждат пуканки и кока-кола, докато чакат началото на шоуто „Този Кайл определено е забавен задник“.

И като стана дума за задници, Кайл си провери часовника и хвърли поглед към празната банка на обвинението.

— Къде е Морган? — попита той своите адвокати.

Имаше предвид помощник-прокурора, който го беше нарекъл „терорист“ и бе поискал максималното наказание. Не че Кайл бе очаквал да му се размине с мъмрене или нещо такова. Не беше обаче глупак — от Прокуратурата бяха раздухали случая му, възползвайки се от възможността да си създадат име, като очернят неговото. Силно се съмняваше дали щяха да поискат максимална присъда, ако той не беше син на милиардер... нещо, което адвокатите му бяха потвърдили.

— Всъщност Морган няма да дойде днес — отвърна Марк Уайтхед, главният адвокат на защитата. — Има друго дело по същото време. Вчера ни съобщиха, че вместо него ще присъства някакъв нов тип; не си спомням името, Райн Някой си.

— Значи, няма да имам възможност лично да се сбогувам с Морган? Колко жалко. Между нас се бе създала толкова специална връзка... не всеки ден срещаш някой, който те нарича „киберзаплаха за обществото“.

Вратата на съдебната зала се отвори рязко.

Кайл се обърна, любопитен да види загубеняка, когото прокуратурата бе успяла да изнамери в последния момент, и...

Я гледай ти.

Това определено не бяха краката на загубеняк.

Погледът на Кайл се плъзна нагоре, по високите токчета, стройните крака, черния костюм с пола, закачливите перли и най-сетне спряха върху две невероятни — и шокиращо познати — кехлибарени очи.

Очи, които задържаха неговите развеселено.

Майко мила.

Райлин.

Кайл гледаше как тя се приближава по пътеката. Изглеждаше убийствено секси в костюма и високите си токчета. Беше променила прическата си — нямаше я симпатичната къса черта. Вместо това по раменете ѝ бяха разпилени гъсти гарвановочерни къдрици.

— Добро утро, господа — поздравява тя, спирайки се до банката на защитата. — Защо сте само шестима днес?

Кайл преглътна усмивката си. О, да, все така саркастична, както винаги. Петимата му адвокати начаса скочиха на крака. Миг по-късно той също се изправи бавно.

Райлин се представи, докато се здрависваше с Марк.

— Райлин Пиърс.

Пиърс. След девет години Кайл най-сетне разполагаше с фамилия.

Тя се ръкува с петимата му адвокати, а после се приближи до него. Протегна му десница, а крайчетата на устните ѝ се извиха в усмивка. Гласът ѝ беше нисък и гърлен и в него се долавяха същите закачливи нотки, както и в нощта, когато се бяха запознали.

— Господин Роудс.

Кайл пое ръката ѝ в своята. Най-невинно докосване, ала с нея то му се струваше направо греховно.

— Госпожо адвокат — отвърна той ниско и толкова интимно, колкото смееше да си позволи, като се имаше предвид къде се намират.

Тя наклони глава на една страна.

— Е, да започваме.

Едва след като Райлин се обърна и отиде в противоположната част на залата, Кайл си даде сметка, че беше говорила на адвокатите му, не на него.

Тя остави куфарчето си до банката на обвинението в същия миг, в който вратата към кабинета на съдията се отвори.

— Всички да станат! — провикна се съдебният служител. — Заседанието ще ръководи почитаемият Реджиналд Батиста.

Всички в залата се изправиха на крака, докато съдията се настаняваше на мястото си, след което съдебният служител обяви:

— Съединените щати срещу Кайл Роудс.

Райлин се приближи до подиума заедно с главния адвокат на Кайл.

— Райлин Пиърс от името на Федералната прокуратура, ваша чест.

— Марк Уайтхед, за защитата.

Съдията вдигна поглед от молбата, която държеше в ръцете си.

— Тъй като и двете страни, както и всички медии в Чикаго са тук, можем да започваме. — Той остави документите настрана. — Събрали сме се тук, за да се произнесе по едно доста необичайно искане по постановление номер 35, подадено от Федералната прокуратура и молещо присъдата на обвиняемия Кайл Роудс да бъде намалена до размера на вече излежаното време. Доколкото разбирам, господин Роудс е излежал четири от осемнайсетте месеца, на които бе осъден от този съд. — Съдията се обърна към Марк за потвърждение. — Така ли е, господин адвокат?

— Да, ваша чест — отвърна Марк. — Преди две седмици, съгласно уговорка с Федералната прокуратура, господин Роудс бе освободен от Чикагския федерален затвор и оттогава излежава присъдата си под домашен арест.

Съдията свали очилата си за четене и се обърна към Райлин.

— Госпожице Пиърс, разбирам, че до днес не сте били част от това дело. Трябва обаче да отбележа, че съм мъничко изненадан от това искане. По време на процеса колегите ви разпалено настояваха господин Роудс да получи максималното наказание, предвидено от закона. Ако не се заблуждавам, „терорист“ и „киберзаплаха за обществото“ бяха два от изразите, които господин Морган използва, за да опише подсъдимия. А сега, едва четири месеца по-късно, вие искате да намалите присъдата до вече излежаното време.

Кайл хвърли неспокоен поглед към четиримата адвокати, които седяха на банката на защитата. Това, което чуваше, никак не му харесваше — беше останал с впечатлението, че молбата е само формалност.

А после един красив глас заговори в негова защита.

— Обстоятелствата се промениха, ваша чест — каза Райлин. — Федералната прокуратура заедно с Федералното бюро за разследване сключиха споразумение със сестрата на обвиняемия Джордан Роудс. В замяна на сътрудничеството на госпожица Роудс в едно разследване

под прикритие ние се съгласихме да се обърнем към съда с молба присъдата на господин Роудс да бъде намалена. Госпожица Роудс изпълни своята част от уговорката и сега бихме искали да сторим същото.

— Отбелязвайки, че този съд не е обвързан от каквото и да било споразумение, сключено от представителите на властта и засягащо обвиняемия, аз все пак ще удовлетвори искането ви — заяви съдията. — Присъдата на Кайл Роудс се намалява до размера на вече излежаното време.

Кайл примигна. Просто така той беше свободен.

А после съдията се обърна и впери пронизващ поглед в него.

— Направете услуга на всички ни, господин Роудс, стойте настрана от туитър. Защото, видя ли ви отново в съдебната ми зала, никакво споразумение няма да е в състояние да ви спаси. — Той удари със съдийското си чукче. — Закривам заседанието.

— Всички да станат! — провикна се служителят и всички в залата се изправиха на крака.

Надигна се развълнувана глъчка, светкавиците на фотоапарати заслепиха Кайл, докато множество тела, включително адвокатите му, Джордан и баща му, се скупчиха около него. Репортерите се втурнаха напред, нетърпеливи за коментар от него, ала Кайл си проправи път покрай тях, видял как Райлин вдига куфарчето си от пода и се обръща, за да си тръгне.

Срещнаха се по средата на пътеката в същия миг, в който неколцина репортери тикнаха микрофони в лицата им.

— Госпожице Пиърс! Федералната прокуратура има ли някакъв коментар за това, че господин Кайл Роудс отново е на свобода?

Когато очите на Райлин срещнаха неговите, на Кайл му се стори, че всеки нерв в тялото му бе разтърсен от електричество.

Погледна я дръзко, спомняйки си прекрасно жената, която бе успяла да му влезе под кожата — по повече от един начин — само с едно изпращане до дома ѝ. Зачака тя да каже нещо, някаква шега, намек, загатване за това, че двамата имат история. Ала тъкмо когато устните ѝ се отвориха, без съмнение готови да му сервират нещо дръзко и остроумно, проблесна светкавица на фотоапарат.

Тя примига... и пламъчето в очите ѝ изчезна, отстъпвайки място на делово изражение, докато се обръщаше към репортерите.

— Единствено това, че сме доволни от завършека на този случай.

А после, без дори да погледне към него, тя мина забързано покрай репортерите и излезе от съдебната зала.

[1] Непреводима игра на думи — едно от значенията на английската дума twitter, от която взема името си и уеб сайтът „Туитър“, е „нервен трепет, вълнение“. — Б.пр. ↑

7.

В четвъртък вечерта Райлин се срещна с Рей за вечеря в ресторант „RL“ на Мичиган Авеню. Последните няколко дни бяха натоварени и за двете (Райлин навличаше в новата си работа, а Рей беше заета по едно дело) и това бе първата им възможност да се видят след срещата на Райлин с Кайл в съдебната зала.

Среща, за която през последните няколко дни тя бе мислила повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Не мога да повярвам, че все още не си казала нищо — започна Райлин, след като келнерът им донесе напитките. — Не следиш ли новините тази седмица? Все трябва да си чула нещичко за един бивш затворник със самодоволни трапчинки.

На Райлин страшно ѝ се искаше да поговори с някого за появата си в съда и естествено, този някой беше Рей. Приятелката ѝ остави менюто, което четеше.

— О, господи, да... от вторник насам се каня да те питам за това. Просто бях затрупана от работа. Видях, че съдията е намалил присъдата на Кайл Роудс.

Райлин се усмихна на себе си, наслаждавайки се на апетитната клюка, която щеше да сподели.

— Вярно е. Да разбирам ли обаче, че не си видяла нито една от милионите снимки от съдебното заседание?

Имаше една снимка по-специално, която се бе появила по всички медии и която мъничко я тревожеше. Беше от мига, когато двамата с Кайл се бяха срещнали на пътеката в залата. Може би си внушаваше, ала в начина, по който Кайл беше свел поглед към нея, се долавяше нещо... интимно. Сякаш двамата имаха обща тайна.

Което, разбира се, беше точно така.

— Съжалявам. Пропуснала съм — отвърна Рей мъничко смутено. — От понеделник насам съм като в някаква пещера.

— Дотолкова, че не си видяла името на помощник-прокурора, явил се на заседанието — продължи Райлин. Страшно се забавляваше.

Рей сви рамене.

— Предполагам, че е същият, който води делото от самото му начало.

Райлин отпи нехайно от виното си.

— Логично би било да се предположи, да. Само че, о, малък проблем, на него му изскочи нещо друго в последния момент и от офиса трябваше да изпратят някой друг. — Тя се усмихна пакостливо.

Рей се взря в нея за миг, а после очите ѝ се разшириха.

— Я стига. Изпратили са теб?

— Именно.

— Изправила си се срещу Кайл Роудс в съда? — Рей се разсмя. — Е, това определено е интересен начин да се срещнете отново. Какво каза, когато те видя?

— Нарече ме „госпожо адвокат“.

Рей се облегна разочаровано в стола си.

— Само това? А ти какво му отговори?

— Казах „Господин Роудс“ и се ръкувах с него.

— Ама че вълнуващо.

Райлин я изгледа.

— Намирахме се в съда, пред около стотина репортери. Какво се очакваше да направя? Да напиша телефонния си номер върху дланта му и да му кажа да ми се обади?

Рей се усмихна.

— Би било страшно сладко.

— Сладкото не е по моята част. Особено в съда. — Райлин помълча за миг. — Макар че това с „госпожо адвокат“ е нещо като шега между нас двамата.

— Така ли? — Изведнъж тонът на Рей стана лукав. — Е, как изглеждаше той, госпожо адвокат?

Като грях в костюм. Външно обаче Райлин си остана все така хладнокръвна.

— Косата му е малко по-дълга. Не забелязах нищо друго. Бях на друг режим.

— Какъв режим?

— Режим „Прокурор“, естествено.

— Тогава защо се изчерви?

Защото, освен че беше прокълнатата със светла кожа от своята майка от ирландски произход, Райлин дълбоко се съмняваше, че на света има много жени, у които Кайл Роудс да не предизвика някаква първична, инстинктивна физическа реакция. С онази лукава усмивка и опасната му привлекателност, на всяко момиче би му било трудно да не се поизчерви при мисълта за него.

Въпреки това Райлин се прикри, като махна към чашата.

— Заради антиоксидантите във виното е. Отварят порите.

Рей се усмихна, без нито за миг да се хване.

— Аха. Е, а сега какво?

— Нищо. Той е туйтър терористът. Аз съм прокурор от бюрото, което повдигна обвинения срещу него. Смятам, че това слага край на всичко.

Рей се замисли над думите ѝ.

— Доста разочароващ край.

Райлин сви рамене, придавайки си нехайно изражение.

— Той ме изпрати до нас и ние се целунахме. Преди цяла вечност. Почти не си спомням онази нощ.

Рей повдигна многозначително вежди.

— Има неща, които едно момиче никога не забравя, Рай. И едно от тях е целувка от правилния мъж.

Когато се прибра в апартамента си по-късно тази вечер, Райлин пусна куфарчето си на дивана в хола и се отправи към спалнята, разкопчавайки тренчката си. Докато пристъпваше в дрешника си, за да го закачи, думите на Рей отекнаха в главата ѝ.

„Има неща, които едно момиче никога не забравя, Рай. И едно от тях е целувка от правилния мъж.“

Беше малко сантиментално за нея.

Тя беше голяма жена — на трийсет и две години, не тринайсетгодишно момиче. На Метамфетаминовата Райлин не ѝ омекваха коленете заради някаква си мижавя целувка, независимо колко дразнещо очарователен беше Кайл Роудс в онази нощ.

И все пак... очите ѝ инстинктивно се вдигнаха към най-горния рафт в гардероба.

Натъпкана в задната част стоеше стара кутия от обувки, която Райлин пазеше от години. В деня, когато двамата се бяха нанесли да живеят заедно в Сан Франциско, Джон я беше попитал какво има в нея.

— Просто някои стари писма, които мама ми изпрати, докато бях в колежа — отвърнала бе тя, навярно единственият път през времето им заедно, когато го беше излъгала.

Райлин се протегна, свали кутията и повдигна капака.

Вътре беше бархетната риза, която Кайл ѝ беше дал преди девет години.

Тя прокара пръсти по яката, спомняйки си мига, в който ѝ я беше подал. Начинът, по който стомахът ѝ се беше свил, когато ръката му я бе докоснала по шията ѝ.

Е, добре. Може би все пак си спомняше някоя и друга подробност от онази нощ.

Райлин поклати глава и ѝ се прииска да се изсмее на самата себе си, докато се взираше в мекия плат. Беше толкова... глупаво. Това беше риза. Действително нямаше представа защо беше запазила проклетото нещо през всичкото това време. Беше се преместила от Шампейн в Сан Франциско, а след това и в друг апартамент, когато двамата с Джон бяха решили да заживеят заедно, и всеки път бе обмисляла дали да не я изхвърли на боклука. Ала нещо винаги я спираше.

„Видях те да се смееш с приятелите си и усмивката ти ме заплени.“

Между нея и Кайл бяха прехвърчали истински искри, независимо дали ѝ се искаше да го признае, или не. Бяха прекарвали заедно по-малко от половин час, но тя го беше почувствала. Пеперуди в стомаха. Не го беше изпитвала с никой друг мъж, нито дори с Джон.

— Стегни се, Пиърс — прошепна си тя. Това не беше път, по който искаше да поеме.

Защото сега всичко това просто нямаше значение.

Те вече не бяха студенти. Кайл Роудс беше бивш затворник, а тя — помощник-прокурор. Нямаше къде да отидат отгук нататък. Тя нямаше да се свърже с него, а след начина, по който го беше пренебрегнала в съдебната зала, дълбоко се съмняваше, че той ще я потърси. Така че това беше... всичко.

Райлин бавно затвори кутията и я върна на мястото ѝ. Далеч от очите.

И този път — от ума. Завинаги.

8.

На следващата сутрин Райлин почука на вратата на Камерън и поспря, когато видя, че тя разговаря по телефона. С гостоприемен поглед Камерън ѝ даде знак да се настани на един от столовете пред бюрото ѝ.

— Трябва да приключвам, Колин, някой току-що влезе — каза тя в слушалката. — Да, аз съм много важна личност. Знам, че направо те убива да делиш светлините на прожектора. — Тя затвори телефона и се усмихна на Райлин. — Извинявай. Стар приятел.

След това склучи ръце на бюрото пред себе си.

— И така. Има един важен въпрос, който бих искала да обсъдя с теб. Но преди всичко ми се ще да те питам как върви първата ти седмица.

— Много добре — отвърна Райлин. — Мисля, че се запознах с почти всички от отдела и те ми се струват страхотен екип.

Всъщност единственият, когото все още не беше срещнала, бе неуловимият Кейд Морган, прокурорът, натоварен първоначално със случая на туитър терориста.

— Наистина са страхотен екип — съгласи се Камерън. — Аз също бях в Специални обвинения, преди да ме повишат.

Райлин сдържа смеха си, оценявайки скромността ѝ. Камерън бе назначена на сегашния си пост от президента на Съединените щати... което бе малко по-голяма работа от това, да те „повишат“.

Камерън продължи с делови тон, готова да се заловят за работа:

— От ФБР наскоро се обърнаха към нас във връзка с едно разследване, с което искам да се захванеш ти. Въпросът е донякъде чувствителен и предполагам, че ще се нуждае от опитен прокурор с оглед на обстоятелствата, с които ще те запозная след малко.

Райлин вече беше заинтригувана.

— За какъв случай става въпрос?

— Убийство. Преди две седмици затворник, на име Дариъс Браун, е бил намерен мъртъв в килията си в Чикагския федерален

затвор. Очевидно е бил нападен през нощта от съкилийника си, мъж, на име Рей Уотс, който го пребил до смърт с импровизирано оръжие — катинар, закачен за колан. Докато надзирателите разберат за нападението и стигнат до килията, Браун вече бил в безсъзнание. Отнесли го в болничното крило, където малко по-късно той починал.

Камерън бръкна в една папка на бюрото си и извади снимка от ареста на мъж с ниско подстригана руса коса, приближаващ трийсетте.

— Това е Уотс, съкилийникът. Излежава две доживотни присъди за убийство и палеж. Член е на „Братството“, местна група неонацисти, и е осъден преди четири години, след като заедно с още двама от бандата подпалили дома на афроамериканец, който малко преди това бил отворил магазин в квартала на Уотс. И собственикът на магазина, и съпругата му загинали.

— Уотс ми звучи като истински образцов гражданин — подхвърли Райлин невесело.

Независимо колко често слушаше подобни истории, те винаги я разстройваха. Денят, когато престанеше да се вълнува, щеше да бъде този, в който щеше да се откаже от правото.

— Както и образцов затворник — отвърна Камерън също толкова сухо. — Очевидно в ЧФЗ му се носи славата на изключително агресивен. Поради тази причина е бил в самостоятелна килия в продължение на три месеца, преди Браун да бъде прехвърлен при него. — Тя се облегна на писалището и продължи: — Ето как случаят му се озова на моето бюро. ФБР има човек, агент Григс, който е под прикритие като затворник в ЧФЗ, работещ по несвързано с този случай разследване. По онова време той предава всякаква информация относно случващото се в затвора, за която според него от ФБР трябва да знаят. След като Браун бил убит от Уотс, агентът докладвал, че в нападението има нещо подозрително. Впоследствие разследването било поето от негов колега, специален агент Уилкинс. Онова, което веднага му се набило на очи, било времето на смъртта на Браун. Браун, който също бил афроамериканец, бил преместен в килията на Уотс само два дни преди нападението, по нареждане на надзирател, на име Адам Куин. Естествено, агент Уилкинс разпитал Куин и именно тогава нещата започнали да стават интересни. По време на разпита Куин изглеждал неспокоен и нервен, когато го попитали защо Браун бил настанен в килията на Уотс. Заявил, че ускорил прехвърлянето, защото

според политиката на затвора затворниците нямали право на самостоятелни килии. Не могъл обаче да обясни защо, след като в продължение на три месеца преди това на Уотс било разрешено да бъде сам, той внезапно решил да се съобрази с тази предполагаема политика. Не можа да отговори и защо избрал именно Браун за съкилийник на Уотс.

— Което е подозрително само по себе си, като се има предвид, че престъпленията на Уотс са били на расова основа. — Райлин замълча, премисляйки наученото. — Агент Уилкинс потвърди ли дали действително съществува политика, забраняваща затворниците да бъдат сами в килия?

— Според директора на затвора действително имало такова правило, но в миналото били правени изключения за особено агресивни затворници като Уотс — продължи Камерън. — Както може да се очаква, агент Уилкинс решил да се порови малко по-надълбоко и докато преглеждал досието на Браун, се натъкнал на нещо необичайно. Оказало се, че Куин, надзирателят, бил нападен от Браун две седмици преди Браун да бъде убит.

Прокурорският радар на Райлин мина на режим „Бойна тревога“.

— При какви обстоятелства?

— Очевидно Браун сграбчил ръката на Куин, когато надзирателят прибирал подноса му с храна, и я дръпнал толкова силно, че китката му била изкълчена.

Райлин се облегна в стола си.

— Нека да го резюмирам, за да съм сигурна, че всичко ми е ясно. Браун напада един от надзирателите и му изкълчва китката. Две седмици по-късно той е прехвърлен от същия този надзирател в килията на един от най-агресивните затворници там, който на всичкото отгоре е и неонацист, и е пребит до смърт. — Тя погледна към Камерън. — Предполагам, че си мислим едно и също. Куин е режисирал нападението, за да си отмъсти.

— Точно това заподозрял и агент Уилкинс, така че продължил да се рови — отвърна Камерън. — Както може да се очаква, след като нападнал Куин, Браун бил поставен под строг тъмничен режим в продължение на една седмица. Когато излязъл, казал на няколко от приятелите си в затвора, че една нощ надзирателят дошъл в килията му и го заплашил.

Райлин наклони глава на една страна.

— Каква е била заплахата?

— Според Браун, Куин му заявил: „Ще си платиш за това, което направи на китката ми, боклук такъв“.

— Знаем ли дали някой е чул тази заплахата? — попита Райлин.

— Все още не. Но ще се върна на това след малко. Агент Уилкинс прегледал досието на Куин и открил, че през последната година той бил замесен в още два конфликта със затворници. И в двата случая скоро след това въпросният затворник бивал нападнат и пребит от някой друг арестант.

Камерън й остави миг, за да осмисли чутото.

— Значи, имаме надзирател, на когото не му харесва, когато затворниците преминат границата — каза Райлин. — Ала вместо да си цапа ръцете, като сам се разправи с тях, той използва други престъпници, които да му свършат мръсната работа. Този път обаче е отишъл прекалено далеч, избрал грешния затворник и някой умрял.

— За щастие, агентът под прикритие ни предупреди. В противен случай случилото се можеше да остане незабелязано, обикновено сбиване между двама съкилийници, взело лош обрат. — Очите на Камерън припламнаха. — Което ме връща към въпроса ти дали някой е чул Куин да заплашва Браун.

Райлин имаше чувството, че се досеща какво означава изражението на Камерън.

— Предполагам, че разполагаме със свидетел.

— Възможно е да разполагаме със свидетел — отвърна Камерън. — От ФБР са потвърдили самоличността на друг затворник, поставен под строг тъмничен режим в нощта, когато според Браун Куин го е заплашил. Всъщност намирал се е в съседната килия. За съжаление, все още не знаем какво точно е чул той, ако изобщо е чул нещо.

— Защо не? — попита Райлин. — Да не би да отказва да говори?

— Като за начало, той вече не в затвора. Бил е освободен точно преди Браун да бъде убит. Най-вероятно дори не знае, че Браун е мъртъв.

Райлин все още не разбираше.

— Защо агентите на ФБР просто не са говорили с него у дома му?

— Опитали са се. Засега така и не са успели да преодолеят адвокатите. Поради което се обърнаха към нас. Ако искаме да разговаряме с него, вероятно ще се нуждаем от съдебно разпореждане, принуждаващо го да се яви пред жури в разширен състав. Съмнявам се, че ще поиска да ни сътрудничи доброволно. — Камерън я погледна с леко развеселен вид. — Подозирам, че тези дни е мъничко сърдит на Федералната прокуратура. Особено след като го нарекохме „терорист“ и „киберзаплаха за обществото“.

Райлин примига.

— Кайл Роудс е потенциалният ни ключов свидетел?

— Твоят потенциален ключов свидетел — подчерта Камерън. — Оттук нататък, Райлин, случаят е твой. С добавка от един туйтър терорист.

Дотук беше с плана ѝ за далеч от очите, далеч от ума.

— Странно как непрекъснато се появява в случаите ми напоследък — отбеляза Райлин.

Не го беше виждала от девет години, а ето че изведнъж беше изскочил като вълка в кошарата, без дори да са говорили за него. Невероятно опасен вълк.

Камерън кимна.

— Явяването ти в съда беше чиста случайност. Трябваше ми опитен прокурор от Специални обвинения, който да замести Кейд, а ти, като току-що постъпила, беше свободна. Ала когато вчера от ФБР се свързаха с мен за този случай, признавам, че ти беше първата, за която си помислих. Ако в този офис има някой, който би могъл да убеди Кайл Роудс да ни сътрудничи доброволно, това си ти. Прочетох протокола от заседанието във вторник. В очите на Кайл ти си единственият човек, изказал се в подкрепа на неговото освобождаване. — Камерън ѝ се усмихна широко. — Да се надяваме, че ще успееш да използваш умението си да убеждаваш, за да го накараш да проговори.

А може би той ще затръшне вратата в лицето ми.

Това навярно не бе най-подходящият момент да каже на новата си шефка, че се е целувала с подсъдимия от първия си случай.

— А ако не се получи? — попита тя. — Колко далеч искаш да стигна?

— До края. — Камерън се приведе напред и изведнъж стана напълно сериозна; в този миг изглеждаше главен прокурор до мозъка

на костите си. — Когато поех този офис след моя съвсем-не-уважаван предшественик, се зарекох да се боря с корупцията във властта на всички нива. Съдейки по наученото от ФБР, става дума за служител в изправително заведение, раздавал свое собствено правосъдие над затворниците. Няма да допусна да му се размине. — Тя погледна Райлин право в очите. — Ако Кайл Роудс е чул заплахата, смятам, че разполагаме с достатъчно основание да повдигнем обвинение. Нека го направим.

Виждайки решителното изражение върху лицето на шефката си, Райлин знаеше, че може да отговори само по един начин.

— Смятай го за сторено.

9.

Тъй като нямаше никакви планове за вечерта, Райлин остана в офиса до осем часа, а когато се прибра, си поръча по телефона китайска храна. Преоблече се в дънки и тениска и се настани на дивана, за да се обади на родителите си. Те се бяха пенсионирали няколко години по-рано и сега прекарваха зимите в къщата, която си бяха купили край Нейпълс, Флорида. През тези последни години Райлин беше забелязала, че дефиницията им за „зима“ става все по-разтеглива, и подозираше, че няма да ги види на север преди юни.

— И това ако не е звездата на деня. — В гласа на Хелън Пиърс, когато вдигна телефона, се долавяше гордост. — Защо не ми каза, че работиш по случая на туйтър терориста? Показах снимката ти на всички в квартала. Онази в съдебната зала, където стоиш до Кайл Роудс.

— Изскочи в последния момент — обясни Райлин. — Шефката ми ме помоли да заместя някого.

— Според мен ти зяпа гърдите.

На Райлин ѝ беше необходим един миг. А, да — снимката ѝ с Кайл.

— Не ми зяпа гърдите, мамо.

— Тогавя защо гледа така? Това е начинът, по който един мъж те гледа, когато те е виждал гола. Или иска да го направи.

Райлин си спомни предизвикателния начин, по който Кайл беше задържал очите ѝ в мига, в който бе направена снимката.

О, помнеше я и още как.

— Не забелязах нищо странно в погледа му — излъга тя.

Майка ѝ не звучеше особено убедена.

— Хмм. Добре, че си приключила с това дело, защото в противен случай сигурно щеше да се наложи да ти дръпна лекция за това, да се държиш настрана от момчета като него. Нали се сещаш, да си изпълня майчинските задължения.

Райлин се усмихна.

— Кайл Роудс едва ли би могъл да се нарече момче, мамо.

— О, забелязах това, вярвай ми.

Гадост. Райлин тъкмо се канеше да смени темата, пропускайки нарочно да спомене, че работата ѝ с Кайл все още не беше приключила напълно, когато майка ѝ я изпревари.

— Е, освен случая на твитър терориста, над какво друго работиш? — Преди да се пенсионира, Хелън беше сътрудничка в една адвокатска кантора в Чикаго и обичаше да обсъжда професионално делата на Райлин, въпреки че, както често се шегуваше, дъщеря ѝ беше от „противниковия отбор“.

През по-голямата част от детството на Райлин традиционните роли в семейството им бяха разменени. Всъщност през повечето от онези години основно майка ѝ бе тази, която издържаше семейството. Бащата на Райлин ремонтиреше климатици, ала когато тя беше на седем години, си беше контузил гърба и въпреки лечението и физиотерапията, оттогава бе в състояние да работи само на непълен работен ден. Ето защо баща ѝ беше този, който я водеше и вземаше от училище, извършвайки по някой и друг ремонт в промеждутъка, а в шест часа майка ѝ прекрачваше прага, събличаше деловия си костюм и сядаше да вечеря с тях, като обикновено ги забавляваше, разказвайки им за случаите, върху които работеше заедно със „своите адвокати“.

Дори и като малко момиченце, Райлин бързо беше осъзнала едно: не ѝ харесваше, когато лошите печелеха. И именно това бяха семената, от които беше израснала кариерата ѝ на федерален прокурор.

Райлин поговори още малко с майка си, докато на вратата не се позвъни. Тя изтича на долния етаж да вземе храната, която си беше поръчала, и се приготви да прекара вечерта със служебните си документи, порция пикантно пиле с фъстъци и чаша ризлинг, която бе останала за нея, когато двамата с Джон бяха поделили колекцията си от вина след раздялата. Поредната спокойна петъчна вечер, като толкова други през последните шест месеца.

Леле, току-що се беше озовала опасно близо до това, да бъде обзета от самосъжаление. Добре, че можеше да се съсредоточи върху работата си — това поне никога не се променяше.

Седнала до кухненския плот, тя се зачете в документите. Въпреки че случаят „Браун“ не беше нито най-големият, нито най-впечатляващият, който бе имала някога, вече го беше сложила начело в

списъка с приоритетите си. Като за начало, един човек беше пребит до смърт. Малко неща провокираха прокурора в нея повече от това. Второ, случаят очевидно беше важен за главния прокурор. А ако беше важен за нея, Райлин, „новото момиче“ за нищо на света нямаше да го провали.

Което означаваше, че двамата с Кайл Роудс имат работа за вършене.

В понеделник сутринта Райлин влезе в офиса, отпочинала и готова да се заеме със сина на един милиардер.

Първата ѝ работа, след като се настани на бюрото си, бе да намери телефонния номер на адвокатската кантора, която го представляваше. Строго погледнато, имаше право да се свърже директно с него, тъй като въпросът, който искаше да обсъдят, нямаше нищо общо с онова, за което те го бяха съветвали, нито пък с това, за което беше разследван. Все пак Райлин сметна, че е по-благоразумно да прояви любезност и първо да се свърже с адвокатите му.

Любезност, на която, за съжаление, не и бе отговорено със същото.

— Ще ви кажа онова, което казах и на ФБР, госпожице Пиърс. Не сте с всичкия си, ако си мислите, че ще ви позволя да говорите с клиента ми — беше смразяващият отговор, който получи от Марк Уайтхед, главния адвокат от защитата на Кайл. — Не и след начина, по който го тикнахте зад решетките преди пет месеца.

— Това няма нищо общо със случая на господин Роудс — опита отново Райлин, с възможно най-дружелюбния си тон. — Бих искала да разговарям с него във връзка с разследването на един инцидент, станал преди две седмици в Чикагския федерален затвор. И макар че бих предпочела да не навлизам в подробности по телефона, мога да ви уверя, че клиентът ви не се намира под никакво подозрение.

Марк издаде пренебрежителен звук.

— Клиентът ми дори не е бил в Чикагския федерален затвор по това време.

— Още една причина да ми повярвате, когато твърдя, че не е заподозрян в нищо.

— Отговорът ми си остава същият. Ако искате да говорите с Кайл Роудс, ще се нуждаете от съдебно разпореждане — отсеке Марк.

— При цялото ми уважение, и двамата знаем, че не се нуждая от вашето позволение. Ако се наложи, ще се свържа лично с господин Роудс.

Марк се засмя.

— Желая ви успех. Сигурен съм, че твитър терористът има няколко неща, които с огромно удоволствие би казал на Федералната прокуратура. Макар да се съмнявам, че ще ви бъдат особено полезни в разследването ви.

— Можем да го направим по лесния начин, Марк, или ще се обърна към съответните инстанции и ще го принудя да дойде в офиса ни. А ако се стигне дотам, вие няма да присъствате — изтъкна Райлин. Това бе най-силният коз, с който разполагаше — фактът, че свидетелите нямаха право да си доведат адвокат, когато се изправят пред журито в разширен състав.

— Не се шегувате, нали? — Марк въздъхна. — А аз си мислех, че Морган е трън в задника. Е, добре. Ще се чуя с Роудс. На ваше място обаче не бих хранил особено големи надежди.

Райлин затвори телефона, доволна, че бе постигнала поне някакъв напредък. Не беше сигурна какъв ще бъде отговорът на Кайл, като се имаше предвид миналото му с институцията ѝ, макар че беше напълно готова за нещо от рода на „целунете ми престъпния задник“.

Тази мисъл я накара да се усмихне. Нека само се опита да я пренебрегне. Тя можеше да бъде страшно настоятелна, когато поискаше.

Няколко минути по-късно на вратата ѝ се почука и на прага ѝ застана висок, изключително привлекателен мъж... мъж, когото разпозна от медийното отразяване на случая с твитър терориста.

Неуловимият Кейд Морган най-сетне се беше появил.

— Мисля, че ти дължа едно кафе — заяви той с усмивка. Райлин посочи към чашата на „Старбъкс“ върху бюрото ѝ.

— Отърва се, вече си взех дозата кофеин.

Той се приближи, за да се ръкува.

— Кейд Морган. Чувам, че си ме заместила във вторник.

— Няма проблем. Радвам се, че можах да помогна.

— Съжалявам, че не се отбих да се запознаем по-рано — каза той. — През цялата минала седмица бях на дело. Току-що произнесоха присъдата.

— Как мина?

— Виновен и по петте повдигнати обвинения.

— Което обяснява победоносното ти излъчване. Поздравления.

— Благодаря. Чух, че са ти възложили доста интересно убийство — отбеляза Кейд. — Тъй като аз водих делото на твитър терориста, Камерън сметна, че би трябвало да знам, че Кайл Роудс може да се окаже един от свидетелите ти. — Кейд се облегна на етажерката; изглеждаше нехайно самоуверен в тъмносиния костюм на райе. — Не знам дали Камерън те е предупредила, но на твоето място не бих очаквал кой знае какво сътрудничество от страна на Роудс. Предполагам, че изгорих всички мостове, когато го нарекох „терорист“.

Ако трябваше да бъде откровена, на Райлин това от самото начало ѝ се струваше прекалено. Ала тъй като обикновено избягваше да съди начина, по който колегите ѝ водеха делата си, избра един по-дипломатичен отговор:

— Очевидно си взел нещата много присърце.

— Би могло да се каже, че случаят с твитър терориста беше начело в списъка с нечий приоритети. Само че не моят.

Райлин го изгледа въпросително.

— Не схванах съвсем.

— Не ме разбирай погрешно, напълно подкрепям всички обвинения, които повдигнахме срещу Кайл Роудс — отвърна Кейд. — Той наруши закона и създаде цял куп неприятности. Световни неприятности. По никой начин нямаше да допуснем да му се разминат само с мъмрене.

Райлин повдигна вежди.

— Но?

— Но това бюро беше различно място преди пет месеца. Предполагам, би могло да се каже, че малко... попресицихме обвинението. — По лицето на Кейд се изписа раздражение. — Бившият ми шеф, Сайлс Бригс, ясно даде да се разбере какво очаква от мен. Винаги търсеше начин да привлече вниманието на обществеността към този офис, както и към себе си, и случаят с твитър терориста му се

стори отлична възможност за това. Никого не го е грижа, когато си прекалено строг със сина на един милиардер.

— Освен сина на милиардера — изтъкна Райлин.

— Е, не е като да съм предполагал, че след време ще се нуждаем от помощта му. — Кейд ѝ се усмихна приветливо. — Добре, че сега това е твой проблем, а не мой. — Той се отгласна от етажерката и поспря на вратата. — Обаче сериозно, ако се нуждаеш от каквото и да било, аз съм надолу по коридора. Можеш да се отбиеш по всяко време. — Той замахна с пръст. — А утре кафето е от мен.

Не е зле, помисли си Райлин одобрително, след като Кейд си тръгна. Определено беше привлекателен, може би малко прекалено самоуверен, но това бе често срещано сред помощник-прокурорите, особено онези от Отдела за специални обвинения. Така или иначе, Кейд Морган беше забранена територия и Райлин го знаеше още преди той да прекрачи прага на кабинета ѝ. Връзките между колеги много лесно можеха да доведат до усложнения, а тя по принцип не си позволяваше бъркотии в служебния си живот.

В този миг телефонът ѝ иззвъня.

— Райлин Пиърс.

— Обажда се Марк Уайтхед. Чух се с клиента ми. — Изобщо не звучеше доволен. — Държа да отбележа, че съм напълно против това.

— Ще го имам предвид. — Нямаше представа за какво говори.

— Господин Роудс се съгласи да се срещне с вас този следобед в офиса си. Насае — натърти Марк. — Беше особено категоричен по този въпрос, въпреки всичките ми усилия да го разубедея.

Това определено не беше отговорът, който Райлин беше очаквала. Ако се съдеше по петимата адвокати, присъствали на заседанието миналия вторник (нещо, което все още ѝ се струваше нелепо), тя беше останала с впечатлението, че мултимилionерът Кайл Роудс никога не би се съгласил да се срещне с представител на Федералната прокуратура без присъствието на адвокат.

Ала това развитие на нещата беше в неин интерес. Тя нямаше намерение да разгласява връзката си с Кайл, а двамата определено можеха да говорят по-свободно в отсъствието на адвокати.

— Много добре. Мога да се срещна с господин Роудс по-късно днес. — Тя взе химикалка. — Къде се намира офисът му?

— Като се има предвид, че в момента клиентът ми е без работа, настоящият му офис е домът му. „Норт Лейк Шор Драйв“, № 800. Пентхаусът. Господин Роудс ще ви очаква точно в четири и половина.

10.

Телефонът върху бюрото на Кайл иззвъня — двойно позвъняване, което означаваше, че се обажда охраната от фойето на приземния етаж.

— Госпожица Пиърс е тук, за да се види с вас, господин Роудс — съобщи Майлс, когато той вдигна.

— Благодаря, Майлс. Нека се качи.

Кайл затвори документа, върху който работеше. Ама че интересен обрат на нещата. Ако някой друг от Прокуратурата бе поискал да се види с него, би им казал точно къде да си наврат молбата. Въпреки че миналия вторник бяха удържали на думата си, те все още бяха начело в списъка му със задници заради всичко онова с „терориста“, което означаваше никакви услуги на федерални прокурори. Точка по въпроса.

Само дето се бе оказало страшно трудно да откаже на тази молба, дошла от самата Райлин Пиърс с кехлибарените очи и остър език.

Беше... любопитен да узнае какво иска тя.

Историята, която беше разказала на адвокатите му за „разследването“ на някакъв инцидент, станал в Чикагския федерален затвор преди две седмици, му се струваше съмнителна. По онова време вече го бяха пуснали от ЧФЗ, така че не бе сигурен с каква информация би могъл да разполага за нещо, случило се след това. Ала според адвокатите му тя изключително много настоявала да се види с него.

Кое то още повече го заинтригува.

Миналия вторник, след като се прибра от съда, той направи две неща. Първо — отиде да потича, без да бърза да се връща, и стигайки толкова далеч, колкото си искаше, без да се тревожи за проследяващи устройства около глезена си, щатски маршали или отряди за бързо реагиране, щурмуващи плажа. Второто бе да потърси „Райлин Пиърс“ в Гугъл.

Беше я открил в LinkedIn и бе установил, че бе работила като сътрудник на апелативния съдия в Сан Франциско, преди да постъпи на работа в Прокуратурата. Беше прочел изявленията, дадени от федералния съд на северния окръг на Калифорния за пресата, касаещи няколко нашумели случая, които беше водила. Доколкото бе могъл да прецени, беше имала успешна кариера в Калифорния, а после най-неочаквано се бе преместила в Чикаго.

Кайл имаше чувството, че тук се крие някаква история, но каква беше тя, Гугъл не можеше да му каже.

На вратата се почука и той се изправи. Прекоси апартамента, без да си дава сметка за широката усмивка върху лицето си, докато не улови отражението си в огледалото в преддверието.

Я се стегни, задник такъв. Тя е просто едно момиче, което веднъж изпрати до тях.

Може би всичко това действително бе някакво причудливо съвпадение и Райлин наистина беше тук, за да обсъдят някакъв случай. А може би... ставаше дума за нещо друго. Може би тя цяла седмица беше мислила за него, така както той беше мислил за нея, и просто не бе могла да остане повече настрана.

Усмивката му стана още по-широка. Имаше само един начин да разбере.

Кайл отвори вратата и я видя да стои на прага му. Дългата ѝ тъмна коса беше разпиляна и с пристегнатия в кръста тренчкот, високите токчета и куфарчето в ръката си тя приличаше на героиня от филм на Хичкок.

— Госпожо адвокат — провлачи той.

— Господин Роудс — отвърна тя с леко дрезгав глас.

Във вторник бяха спрели дотам. Ала този път наоколо нямаше репортери, камери и цял куп адвокати. Този път бяха само те двамата.

Кайл отвори вратата по-широко.

— Заповядай.

— Благодаря, че прие да се срещнем. — Тя мина покрай него, обгърната от деликатното ухание на нещо цветно и женствено, и пристъпи в преддверието.

Кайл затвори вратата, след което се обърна и плъзна поглед по нея. Преди девет години тя наистина хващаше окото, ала сега в нея

имаше нещо повече, по-изтънчено, по-изискано и без съмнение, привлекателно.

Нещо, което един мъж, прекарал по-голямата част от последните пет месеца зад решетките, нямаше как да не забележи.

— Доста време мина, госпожице Пиърс.

Устните ѝ потръпнаха в усмивка.

— Всъщност мина само една седмица.

Кайл скръсти предизвикателно ръце върху гърдите си.

— Не можа да останеш далеч от мен, а?

Тя отвори уста, за да каже нещо, но после очевидно размисли.

— Навярно не би било зле да седнем някъде и да поговорим.

Аха. За онова загадъчно разследване. Той махна към отворената вътрешност на апартамента си.

— Чувствай се като у дома си.

Райлин пристъпи във всекидневната, обхождайки мястото с любопитен поглед.

— Последните години май са били добри за теб. — Тя му хвърли кос поглед, очите ѝ танцуваха развеселено. — Като се изключи онази малка неприятност с туйтър.

— Просто за мое сведение, колко шеги мога да очаквам на тази тема?

— Прекалено лесно е — отвърна тя със смях. — Веднъж каза, че един ден някой ще причини голяма паника и щети, ако компаниите не започнат да обръщат по-голямо внимание на DoS атаките. Колко далновидно от твоя страна.

Кайл спря.

— Наистина ли помниш, че съм го казал?

Райлин замълча за миг, а после сви нехайно рамене.

— Единствено заради това фиаско с туйтър. — Тя седна в едно от лъскавите кожени италиански кресла и остави куфарчето си на пода.

Кайл се настани на дивана срещу нея, гледайки я как сваля тренчката си, разкривайки тъмносив костюм с кремава копринена пола.

— Преди да си казала каквото и да било, навярно би трябвало да споменем слона в стаята.

За миг лицето ѝ придоби объркано изражение.

— В смисъл...?

— За онази нощ. — Той задържа погледа ѝ. — Предполагам знаеш защо не дойдох на срещата ни.

Изречението на Райлин омекна.

— О. Да. Много съжалявам за майка ти.

— Благодаря. — Кайл се опита да разведри атмосферата, доволен, че бяха оставили този неловък момент зад себе си. — Може само да се съжалява, между другото. Защото възнамерявах да бъда страшно очарователен на онази среща и ти щеше да си безсилна да ми устоиш.

Райлин се разсмя.

— Сигурна съм, че го вярваш.

Кайл протегна ръка върху облегалката на дивана, настанявайки се по-удобно.

— Е, какво те води тук тази вечер, Райлин Пиърс?

Райлин се намести в креслото и кръстоса крака.

— Убийство.

Кайл примига и широката му усмивка избледня. Каквото и да беше очаквал, определено не беше това.

— Убийство?

— Да. Преди две седмици един затворник е бил пребит до смърт в Чикагския федерален затвор.

По изражението ѝ разбра, че говори сериозно. И просто така тонът на разговора им се промени.

— Наистина си тук по работа — каза той, осъзнавайки внезапно, че почти бе успял да се убеди в обратното.

Райлин наклони глава на една страна, сякаш не го беше разбрала.

— Защо бих дошла иначе?

Дотук беше с опитите да не изглежда като задник.

— Няма значение. Кажете ми какво се е случило в ЧФЗ.

Райлин го направи и Кайл я изслуша, без да я прекъсва, докато тя описваше обстоятелствата около смъртта на Дариъс Браун и убеждението си, че надзирателят Куин бе режисирал нападението, за да си отмъсти.

— Знаем, че между Куин и Браун е имало спречкване, а когато излежал дисциплинарното си наказание, Браун казал на приятелите си, че Куин го е заплашвал.

При тези думи Кайл се изправи и започна да кръстосва стаята.

— Знам също така, че в онази нощ ти си изтърпявал наказание в съседната килия — продължи тя. — Дойдох тук, за да открия дали си чул заплахата. Ако трябва да съм откровена, надявам се, че си.

Тя млъкна и зачака отговора му.

Кайл спря с гръб към нея, загледан през стъклената стена, гледаща към езерото. В далечината можеше да различи виенското колело край езерото.

— „Ще си платиш за това, което направи с китката ми, боклук такъв.“ — Той се обърна към нея. — Такава заплаха ли търсиш?

Райлин въздъхна облекчено.

— Да.

Кайл прокара ръка върху устата си. Цялата тази ситуация — фактът, че той, бивш вицепрезидент на корпорация на стойност милиард долара, разполага с информация от първа ръка, касаеща убийството на затворник — беше напълно сюрреалистична.

— Нямах представа. По дяволите, дори не знаех, че Браун е мъртъв.

— Познаваше ли го добре? — попита Райлин.

Кайл поклати глава.

— Говорил съм с него само веднъж, през решетките на килиите ни, докато бяхме наказани с изолация. — Въпреки това изпитваше сложна смесица от чувства, включително и вина, и му се стори, че е длъжен да уточни нещо. — Мислех, че Куин просто си говори, че се опитва да се прави на голям мъжкар. Нямах представа, че наистина ще изпълни заканата си. — Той изпусна дъха си, мъчейки се да осмисли всичко, което Райлин му беше казала. — Е, а сега какво?

Райлин се изправи и се приближи.

— Ще отнеса въпроса до комисия в разширен състав. И бих искала ти да бъдеш един от свидетелите ни.

Кайл се разсмя невесело.

— Аха. Печално известният туйтър терорист свидетел на обвинението. Сигурен съм, че на заседателите това страшно ще им хареса.

— Всъщност ти си съвършеният свидетел — отвърна тя. — Ако все още беше зад решетките, всеки що-годе способен адвокат на защитата би се опитал да постави показанията ти под съмнение, твърдейки, че свидетелстваш, за да си спечелиш благоволенieto на

Прокуратурата, с надеждата присъдата ти да бъде намалена. Ала сега, когато си навън, очевидно нямаш такъв мотив.

Кайл прикова очи в нея, осъзнал изведнъж нещо.

— Имаш нужда от мен за този случай.

Райлин се поколеба за миг, но после кимна.

— Да.

Той пристъпи по-близо до нея.

— Каж ми нещо, щеше ли да ми предложиш споразумение и замяна на показанията ми, ако все още бях зад решетките?

— Вероятно бих обмислила подобна възможност, да.

— Тогава го обмисли и сега.

Райлин посочи апартамента му.

— Вече си на свобода. Нямам какво да ти предложа.

Той направи още една стъпка към нея.

— Това съвсем не е вярно, госпожо адвокат. Има нещо, което искам... и то много. — Той сведе очи към нейните. — Извинение от Федералната прокуратура.

Райлин избухна в смях.

— Извинение? Това си го биваше. — Тя отметна през рамо косата, която беше влязла в очите ѝ, след което се сепна, забелязала изражението му. — О, господи, говориш сериозно.

Той кимна бавно с глава.

— Напълно.

— Кайл, това никога няма да стане — заяви тя сериозно.

Той сви рамене.

— Това е цената ми, ако ме искате за свидетел. — Да, държеше се като задник... и според него напълно основателно. Тя може и да имаше секси костюма и усмивките си, ала тази вечер преследваше своите интереси. Тази тяхна повторна среща нямаше нищо общо с някакво си изпращане до вкъщи, нито пък с мигновената връзка, която може и да беше почувствал между тях преди години. Днес тя бе тук единствено по работа, което означаваше, че той също може да се държи изцяло делово.

Всичко се свеждаше до това, че сега той беше свободен човек. Така че, ако от Федералната прокуратура искаха помощта му, щеше да им се наложи да играят по неговите правила.

— Ще те оставя да си помислиш над условието ми до утре — заяви той. — Ако откажеш да го приемеш, ще доведе адвокатите ми. И всичко друго, което имаш да ми казваш, ще се наложи да го споделиш на тях.

Райлин го погледна изучаващо; не изглеждаше особено смутена.

— Хмм. Предупредиха ме, че може да си ни мъничко сърдит.

— Е, били са прави.

— Виждам. — Тя се приближи до креслото и взе нещата си. Извади нещо от страничния джоб на куфарчето си и отново се приближи, по адвокатски експедитивна в токетата си. — Нека ти обясня как стоят нещата, Кайл. Можеш да дойдеш в офиса ми, заедно с адвокатите си, ако предпочиташ, и да обсъдим показанията ти. Това е лесният начин. Или пък бих могла да ти изпратя призовка, да те докарам насила пред журито в разширен състав и ти пак ще ми кажеш всичко, което знаеш. И в двата случая ще получа онова, което искам.

Нима? Кайл също не беше особено смутен от заплахата ѝ.

— Пропусна възможност номер три, при която случайно забравям всичко, което чух Куин да казва през онази нощ.

Видя гнева, припламнал в очите ѝ.

— Няма да го направиш.

— Готова ли си да заложиш случая си на това, госпожо адвокат? Колко добре смяташ, че ме познаваш? Защото преди пет месеца всички видяхме, че съм напълно способен да правя неща, които не би трябвало.

За негова изненада, думите му я накараха да се замисли. Тя огледа апартамента и отново се обърна към него.

— Имаш право — призна. — Не те познавам. Прекарахме около трийсет минути заедно, преди близо десетилетие. Въпреки това смятам, че онзи Кайл Роудс, който ме изпрати до нас и ми даде ризата от гърба си, би постъпил правилно, независимо колко е ядосан на Прокуратурата. Така че, ако той все още се навърта в този апартамент, кажи му да ми се обади.

Кайл скръсти ръце на гърдите си.

— И преди девет години ли беше толкова нахакана и твърдоглава? Странно, как не си го спомням.

Тя протегна ръка, подавайки му визитката си.

— Телефонният ми номер, в случай че избереш лесния начин.

Кайл пое визитката. И въпреки всичко просто не можа да устои на изкушението да я подразни поне мъничко.

— Наистина искаш отново да се видим. — Едната му вежда подскочи, гласът му придоби лукаво звучене. — Сигурна ли си, че наистина става дума единствено за работа, госпожице Пиърс?

В продължение на един миг тя не каза нищо, а после направи крачка към него. Бяха толкова близо, че телата им почти се докосваха, докато очите ѝ се впиваха в неговите.

— Обади се в офиса ми, Кайл — заяви тя. — Или ще ти изпратя призовка толкова бързо, че свят ще ти се завие.

След това се отдръпна, дарявайки го с измамливо мила усмивка, докато се отправяше към входната врата.

— О, и приятна вечер.

11.

Райлин си погледна часовника, докато влизаше във фойето на Чикагския федерален затвор, разположен в центъра на Чикаго. Идваше пеша от офиса и макар че ѝ беше отнело малко повече, отколкото очакваше, все още разполагаше с няколко минути.

Беше уредила тази среща, първата с един от агентите от местния клон на ФБР, след като прегледа документите по случая „Браун“ през уикенда. Макар че специалният агент, отговарящ за случая, бе наистина изчерпателен в разследването си, за съжаление, бе удрял на камък всеки път щом се опиташе да разговоря с някой друг от затворниците, освен най-близките приятели на Браун. Имаше обаче едно изключение: според агента някой си Мануел Гутиерес, намиращ се в съседство с килията на Уотс в нощта, когато Браун беше пребит до смърт, отказал да разговаря с ФБР, но намекнал, че би бил по-склонен да го направи директно с Прокуратурата.

Райлин и преди беше чувала подобни искания, често срещана реакция винаги когато ФБР поискаше да разпита някой затворник. Осъдените престъпници бяха като особено ентузиазирани първокурсници по право с познанията си върху начините за излизане от затвора, като дори бяха запознати с пълното съдържание на Постановление 35, което позволяваше намаляването на присъдите на затворници в замяна на тяхното съдействие. По-информираните от тях знаеха също така, че не ФБР, а само Прокуратурата притежаваше властта да поиска подобно намаляване.

По принцип Райлин не беше голям фен на сключването на сделки със затворници. Като начало, както беше изтъкнала на Кайл предишната вечер, то водеше със себе си опасността достоверността на свидетеля да бъде подложена на съмнение. Пък и като прокурор, нейната работа бе да праща престъпниците зад решетките, не да им помага да излязат по-рано. Ала освен това беше практичен човек и знаеше, че има случаи, които зависят изцяло от показанията на някой изтърпяващ наказание. Разбираше също така, че от гледна точка на

затворника би могло да се окаже опасно да предостави информация на властите. Животът зад решетките не беше никак лесен за онези, които се смятаха за доносници, в това нямаше съмнение. Ето защо понякога Постановление 35 бе единственият начин да се спечели сътрудничеството на някой затворник.

Така че задачата ѝ днес бе да открие какво точно знае Мануел Гутиерес за смъртта на Дариъс Браун. Първото, което бе направила тази сутрин, бе да се обади на федералния агент, отговарящ за разследването, предлагайки му да отидат да се видят с Гутиерес. За щастие, агентът се бе оказал свободен този следобед.

— Госпожице Пиърс?

Към нея се приближи афроамериканец на двайсет и няколко години, с несъмнено най-дружелюбната усмивка (и най-хубавия костюм), които Райлин бе виждала някога у един агент на ФБР.

Той ѝ протегна ръка.

— Специален агент Сам Уилкинс на вашите услуги. Видях куфарчето и се досетих, че сте вие.

— Приятно ми да се запознаем, Сам. Моля те, казвай ми Райлин.

Разговаряйки неангажиращо, двамата се приближиха до шкафчетата, така че Уилкинс да остави пистолета си. Само за няколко минути Райлин научи, че той е сравнително нов във ФБР, че бе постъпил в Бюрото веднага след като се бе дипломирал от Юридическия факултет на Йейл и че случаят с Браун бе първото му самостоятелно разследване, откакто бе част от Отдела за престъпления против личността.

— Защо избра Престъпления против личността? — попита тя любопитно.

Стилът на Уилкинс ѝ се струваше малко по-изтънчен, отколкото у повечето от агентите на ФБР, с които беше работила.

Той сви рамене.

— Вероятно би било по-правилно да се каже, че те ме избраха. Когато започнах, ме сложиха да работя заедно с един старши агент от този отдел и един от първите ни случаи беше убийство, което привлече доста внимание. Някой трябва да е останал доволен от това, как се справихме, защото сега двамата с Джек като че ли сме първите в списъка всеки път щом някой открие труп.

Уилкинс замълча, докато двамата показваха значките си на охраната, преди да си свалят саката, за да минат през металните детектори. Тъй като никога не беше идвала в Чикагския федерален затвор, Райлин го остави да я поведе към асансьорите, които щяха да ги качат до стаите за разпит.

— Между другото, извадихме късмет — съобщи му тя. — Предположението за затворника в съседната килия, когато Куин го е заплашил, се оказа правилно. — Тя му обясни набързо ситуацията с Кайл Роудс, а после двамата прекратиха всякакво обсъждане на случая, когато се качиха в асансьора заедно с още неколцина посетители.

След като слязоха на единайсетия етаж, Уилкинс я поведе по един коридор към помещенията за разпити, използвани от полицаи и федерални агенти.

— Смяташ ли, че ще се обади? Кайл Роудс, имам предвид.

Райлин се замисли над въпроса му. Топката беше в неговата половина на игрището и честно казано, тя нямаше представа как ще постъпи.

— Единствено времето ще покаже.

Десет минути по-късно те седяха срещу Мануел Гутиерес в една от стаите за разпити.

— Какво ще спечеля аз от това? — попита затворникът от другата страна на дървената маса и махна с окованите си в белезници ръце към вратата, през която си бе тръгнал надзирателят, довел го в стаята. — Защото по никой начин няма да остана тук, след като натопя един от тях. Иначе аз ще съм следващият, когото ще изнесат от затвора в чувал.

— Първо ми кажете какво знаете, господин Гутиерес — отвърна Райлин. — Ако реша, че имам нужда от показанията ви, едва тогава можем да обсъждаме следващия ни ход.

Гутиерес помисли малко над думите ѝ, а после се приведе ни пред, понижавайки глас.

— Добре. Знаете, че бях в килията до Уотс, нали? Или поне преди да го преместят в ничията земя, задето уби Браун. Е, в деня преди Браун да го прехвърлят при Уотс, случайно подочух един

разговор между Куин и Уотс... адски подозрителен разговор, като се има предвид какво стана после.

— Какво си казаха Куин и Уотс? — попита Райлин.

— Чух Уотс да пита Куин: „Колко сериозен бой да му дръпна, шефе?“.

Това вече привлече вниманието на Райлин.

— И какво му отговори Куин?

Тук Гутиерес взе да увърта.

— Ами всичко, което го чух да казва, беше „Шт!“ . Нали се сещате, сякаш не искаше някой да ги чуе. — Той премести поглед между Райлин и Уилкинс. — Ама и това е нещо, нали? Искам да кажа, можете да го използвате, нали?

Райлин се замисли. Естествено, би било по-добре, ако двамата си бяха казали повече, но дори така, това беше още едно парче от пъзела.

— Ще ни свърши работа. Благодаря.

Гутиерес очевидно взе паузата ѝ за колебание.

— Слушайте, всички знаят какво стана. Куин затвори Браун в една килия с онзи расистки боклук Уотс и му каза да прави с него каквото си иска. Виждали ли сте Уотс? Трябва да е поне сто кила, и то само мускули. Браун беше някъде около един седемдесет и пет. — Гутиерес вдигна окованите си в белезници ръце. — Хората може и да си мислят, че всички тук сме най-голямата измет на света, но въпреки това и ние имаме права. — Той размаха пръст в лицето на Райлин, малко по-близо, отколкото бе желателно. — Трябва да го накарате да си плати!

Уилкинс настръхна отбранително.

— По-кратко, приятелче — изръмжа той гърлено.

Райлин сложи ръка върху масата между себе си и Уилкинс в знак, че всичко е наред. Без да извърща очи, тя задържа погледа на затворника.

— Точно това се опитвам да направя, господин Гутиерес.

Същия следобед Кайл пристъпи в „Изби де Вин“, магазина за вино на сестра му, тъкмо навреме, за да види как Джордан се появява от мазето, понесла тежък кашон.

Той прекоси помещението само с две крачки.

— Дай ми го, Джордо.

Тя го послуша и посочи бара в средата на магазина.

— Благодаря. Сложи го ей там.

Кайл остави кашона и посочи гипсираната й китка.

— Имаш цял магазин, пълен със служители. Използвай ги.

Джордан повдигна вежди и се зае да вади винените бутилки.

— Ама че сме кисели. Нещо не е наред ли?

О, да, определено не беше в настроение, и още как. Беше такъв, откакто една нахакана и твърдоглава федерална прокурорка се бе завърнала в живота му с дръзките си заплахи за призовки и морални присъди. Ала това не беше нещо, което искаше да обсъжда със сестра си.

— Просто съм уморен — отвърна нехайно. — Снощи не спях добре.

Несъмнено, защото думите на гореспоменатата нахакана и твърдоглава федерална прокурорка отекваха дразнещо в главата му.

„Онзи Кайл Роудс, който ме изпрати до нас и ми даде ризата от гърба си, би постъпил правилно, независимо колко е ядосан на офиса ми. Така че, ако той все още се навърта в този апартамент, кажи му да ми се обади.“

Ама че е... високоморална. Сякаш той се нуждаеше от извинения за начина, по който бе живял през последните девет години. Вярно, имаше извинение — беше се забавлявал. Нещо, което Райлин Пиърс може би също трябва да опита... стига да беше отделила време за забавления в настоящия си четиресет и две годишен план или там каквото беше.

— Сериозно. Само да можеше да си видиш лицето. — Джордан не се даваше толкова лесно. — Ще уплашиш кабернето ми с тази гримаса.

— Просто трябва да се оправя с нещо — неясно отвърна той.

Джордан повдигна вежди и го погледна изпитателно.

— Свързано със затвора?

— По-скоро след затвора. Нищо, за което да се налага да говорим.

Последното, от което се нуждаеше, бе суперсъвършената му близначка със суперсъвършеното си гадже от ФБР да узнае, че се е озовал в нов спор с Федералната прокуратура. И така беше достатъчно

кисел и определено не се нуждаеше и Джордан да го направи на нищо. Беше излязъл от затвора преди няколко седмици и се очакваше да продължи с живота си, ала следите от онова място все още бяха полепнали по него. Като лоша миризма.

Той взе четири от винените бутилки, които Джордан беше разопаковала.

— Къде ги искаш?

— В онази стойка ей там, при останалото каберне — посочи тя, а когато Кайл се върна до плота, вдигна очи към него. — След затвора, значи?

Кайл започна да става подозрителен.

— Какъв е този разпит?

— Е, дай ме под съд, защото се опитвам да водя разговор. Просто се тревожа за теб, откакто чух, че на бившите затворници понякога може да им бъде трудно да се върнат към нормалния живот.

Кайл я стрелна с поглед, докато вземаше още няколко бутилки.

— И къде точно го чу? „Анонимни братя и сестри на бивши затворници“?

Джордан го изгледа яростно.

— Да, събираме се всяка седмица — отвърна, а после махна с ръка. — Не знам, просто... чух го по телевизията миналата седмица.

Аха. Кайл бе обзет от силното подозрение, че се досеща за причината на тревогата й.

— Джордо... случайно отново да си гледала „Изкуплението Шоушенк“?

— О, моля ти се. Не съм. — Видяла обаче изражението му, тя си призна. — Е, добре. Сменях каналите и го хванах по TNT. Ти се опитай да изключиш този филм. — Тя го погледна дръзко. — Страшно увлича.

Кайл потисна една усмивка.

— Така е. Аз обаче не се страхувам от живота, нито планирам да се метна на следващия автобус за Сиуатанехо. Чикагският федерален затвор не е „Шоушенк“.

— Наистина ли? Защото тъкмо прочетох във вестниците, че един затворник е бил убит там преди две седмици. Очевидно от ФБР разследват станалото. Мъж, на име Дарийс Браун... познаваше ли го?

Нова тема. Кайл си придаде нехаен вид.

— Съвсем бегло. — И той побърза да смени темата, преди любопитната му сестра да го беше попитала още нещо. — Каза, че искаш да говорим за бизнес плана ми?

Джордан беше първият човек, на когото го беше показал — нямаше да му се отрази зле съветът на някой с икономическо образование.

— Така е. — Тя взе една кърпа, за да избърше ръцете си от праха по винените бутилки, след което извади изпод бара двайсетте страници с бизнес плана, който Кайл беше нахвърлял.

— И?

Джордан се поколеба.

— И неприятно ми е да го кажа, като се има предвид, че си ми брат и всичко останало, но смятам, че е... брилянтен.

— Брилянтен, а? — повтори Кайл, учуден и обзет от гордост. — Искаш ли да навлезеш в подробности?

— О, не ме разбирай погрешно. Напълно е възможно да се провалиш с гръм и трясък — каза Джордан. — Все пак взел си предвид трите най-важни въпроса: приходи, разходи и паричен поток. Разполагаш с голям потенциален пазар и предлагаш уникална услуга. Дали някой ще прояви интерес към нея... — тя разпери ръце, — е трудно да се каже.

Именно това беше въпросът за половин милиард долара.

— Следващата седмица ще си потърся офис — каза Кайл.

— Леле. Наистина нямаш търпение да започнеш.

Така беше.

— В продължение на четири месеца стоях в затвора, мислейки си за всичко, което ще направя, за да върна живота си в релсите, веднага щом изляза. Ето че настъпи моментът да приведа тези планове в действие. — Той размаха пръст, сетил се внезапно за нещо. — Но ми направи услуга, недей да казваш на татко.

— Е, това вече е нещо, което за пръв път чувам от теб. — Джордан направи физиономия. — Той е много успешен бизнесмен, Кайл. Може да ти помогне.

— Ти помоли ли го за помощ, когато отвори този магазин? — пита я той в отговор.

Джордан се облегна на барплота и гордо се огледа наоколо.

— Естествено, че не.

Нямаше какво повече да се каже.

Половин час по-късно Кайл си тръгна от магазина в добро настроение след разговора със сестра си. Ала почти веднага, докато пресичаше улицата и отиваше към колата си, натрапчивото чувство се завърна. И той знаеше точно на какво се дължи.

Тази ситуация с прокурор Пиърс започваше да става сериозен трън в задника му.

В края на краищата не би трябвало да има значение какво ще направи в случая с Дариъс Браун. Райлин беше права — той нямаше да излъже под клетва. Така че беше свободен да се държи като задник и да я принуди да му изпрати призовка. Щеше да каже на журито всичко, което знаеше, и справедливостта щеше да възтържествува. А за него щеше да остане удовлетворението да знае, че е накарал онези от Федералната прокуратура (хора, от които не беше видял нищо добро) да се поизпотят.

Беше добър план. Той искаше да бъде задникът в този случай.

Защо тогава бръкна в джоба на якето си и извади телефона си и визитката на Райлин, и сам не знаеше.

Набра номера ѝ и остави съобщение на гласовата ѝ поща.

— Съжалявам, госпожо адвокат, но претърсих апартамента и открих само един Кайл Роудс. — Замълча за миг. — И той ще бъде в офиса ти утре в два часа. Очаквай да е ужасно сърдит.

12.

В един и половина на следващия следобед в офиса на Прокуратурата цареше вълнение.

Първоначално Райлин не беше свободна в два часа, но беше променила графика си, за да приеме един особено докачлив свидетел, който очевидно смяташе, че той командва в случая. Когато бе помолила секретарката си да добави Кайл Роудс в списъка с посетители, информацията се беше разпространила като пожар.

Кейд се появи в кабинета ѝ малко преди срещата и изръкопляска.

— Браво на теб. Как успя да докараш туйтър терориста тук?

— Имам си своите начини — отвърна Райлин загадъчно. Макар че не бе съвсем сигурна дали и самата тя знае отговора на този въпрос. — Между другото, смятам, че вече можем да го наричаме просто Кайл Роудс.

Едната вежда на Кейд подскочи заинтригувано.

— Нима?

В този миг ги прекъсна секретарката на Райлин, обаждача се, за да ѝ съобщи, че посетителят ѝ е пристигнал.

— Трябва да вървя — каза Райлин и стана.

Кейд тръгна с нея на път към кабинета си. Докато минаваха покрай бюрата на секретарките и кабинетите на останалите прокурори, Райлин забеляза, че всички я гледат.

— Човек би могъл да си помисли, че съм поканила Ал Капоне да се отбие — промърмори тя под носа си.

— Най-добре свиквай. Когато става дума за Кайл Роудс, всички са любопитни. — Кейд ѝ отдаде шеговито чест, докато влизаше в кабинета си. — Успех.

Райлин сви зад ъгъла и забави крачка, обхващайки с поглед приемната.

Кайл беше обърнат с профил към нея, загледан в снимката на Чикаго. За нейна изненада, като че ли беше сам. Носеше спортно-елегантен костюм и имаше професионален и уверен вид; горното

копче на синята му раирана риза беше разкопчано, ръцете му бяха пъхнати в джобовете на панталона. По някаква ирония, на стената зад гърба му с големи сребърни букви се четеше „Федерална прокуратура“.

Райлин трябваше да си признае, че беше впечатлена.

Ясно бе, че между него и службата ѝ нямаше никакви топли чувства. Обвинението, което те му бяха спретнали преди месеци, навярно беше по-сурово, отколкото бе необходимо, ако се съдеше по казаното от Кейд. Ала сега те имаха нужда от Кайл и ето че той беше тук — вирнал високо глава, без да се опитва да се крие или да се предпази зад екипа от адвокати, който повечето мъже в неговото положение биха довели със себе си.

Кайл се обърна и загледа с предпазливо изражение как тя се приближава. Предишната вечер беше казал някои неща, тя също... ала ето че беше дошъл. И според Райлин това говореше много повече от няколко разпалени думи.

— Май имаме публика — отбеляза Кайл, когато тя спря пред него.

Райлин погледна назад и видя, че няколко секретарки и юристи ги зяпат, докато „случайно“ минаваха покрай приемната.

— И този път никакви адвокати? — попита тя.

— Нямам какво да крия, госпожице Пиърс — хладно отвърна той.

— Всъщност радвам се, че са решили да пропуснат срещата. Не мога да си позволя да купя кафе на всичките ти петдесетима адвокати.

По лицето на Кайл пробяга изненада.

— Няма ли да останем тук?

Райлин знаеше, че ако го покани в конферентната зала, както бе възнамерявала първоначално, останалите през цялото време щяха да го зяпат и да шушукат. А честно казано, струваше ѝ се крайно време поне някой от офиса ѝ да се смили над него.

— Помислих си, че бихме могли да отидем някъде, където няма да е толкова... задушавачо. — Тя понижи глас. — Положението е особено, Кайл. Давам си сметка. Но наистина се старая.

Той я изглежда изпитателно в продължение на един дълъг миг, сякаш разискваше със самия себе си дали да приеме маслинената клонка, която му предлагаше.

— Косата ти ми харесва повече по този начин — заяви най-сетне. Райлин се усмихна. Е, все беше някакво начало.

— Това означава ли, че сключихме примирие?

Кайл се отправи към асансьорите.

— Означава, че го обмислям.

Ала когато натисна копчето на асансьора и я погледна крадешком, познатите дяволити искри се бяха завърнали в очите му и Райлин разбра, че е успяла.

Седнал срещу Райлин в сепарето, Кайл се оглеждаше наоколо.

Беше го довела в някаква закувалня (почти долнопробна, ретро-но-не-по-модерния-начин закувалня с винилови сепарета и пластмасови менюта), която се намираше под надземната линия на метрото.

— Как откри това място? — Той взе менюто. — Предлагат дори руло „Стефани“.

Райлин си свали сакото и го сложи до себе си.

— Един от другите прокурори ми спомена за него. Много от съдебните служители идват тук.

Нещо изпука силно и светлините изведнъж угаснаха.

Райлин махна нехайно с ръка.

— Изгорял бушон. Непрекъснато се случва. — Тя остави менюто настрана и го погледна на мътната светлина, струяща през прозорците. — Е, прочетох досието ти.

Много ясно, че го беше направила.

— И какво научи от него?

Райлин извади бележник и химикалка от куфарчето си.

— Е, мога да ти кажа едно нещо, което не научих от него: защо си бил поставен под строг тъмничен режим. — Тя щракна химикалката и я доближи до листа, готова за писане. — Навярно би могъл да ми обясниш това?

Кайл потисна една усмивка, чудейки се дали си дава сметка колко съблазнителна изглеждаше, когато се държеше така делово.

— Всички пъти, когато бях наказван, госпожице Пиърс, или само тогава, когато ме затвориха в килията до Браун?

Тя примига.

— Колко пъти си бил поставян в изолация?

— Шест.

Очите ѝ се разшириха.

— За четири месеца? Това си е истинско постижение.

Лампите отново светнаха и неколцина от посетителите на закусвалнята изръкопляскаха одобрително.

— Ето — отбеляза Райлин с топла, непринудена усмивка. — Част от атмосферата.

Хмм.

Кайл си спомняше тази усмивка. Веднъж бе заговорил непозната жена в един бар заради съвсем същата усмивка. А тя го беше поставила на мястото му.

— Канеше се да ми разкажеш за шестте пъти, когато си бил наказан със строг тъмничен режим — напомни му тя.

Кайл се облегна и протегна ръка върху облегалката на пейката.

— Предполагам, някои от останалите затворници бяха решили, че един богат компютърен маниак ще се окаже лесна мишена. От време на време се налагаше да се защитавам, за да поправя това погрешно впечатление.

Райлин си записа нещо в бележника.

— Значи, си имал проблем със сбиванията.

— Всъщност с тях се справях доста добре. Проблемът беше, че ме хващаха.

Той се усмихна невинно, когато прокурорката го стрелна с поглед. Беше по-силно от всичко — нещо у Райлин Пиърс, с нейния делови костюм и бележник, събуждаше у него желание да... я подразни.

— Има ли някои по-сериозни сбивания, за които би трябвало да знам? — попита тя.

— Веднъж натиках лицето на един тип в чиния с картофено пюре.

Почти бе сигурен, че я видя да потиска усмивка при тези думи.

— Разкажи ми как беше в затвора.

— Ти си прокурор. Би трябвало да имаш поне някаква представа как е.

Райлин кимна.

— Искане ми се да те чуя да го описваш със свои думи.

— А. За да знаеш какво ще кажа, когато дам показания.

— Именно.

Кайл се замисли откъде да започне. Интересно бе, че Райлин се оказваше първият човек, попитал го направо за преживяното в затвора, вместо да заобикаля деликатно темата като приятелите и семейството му.

— През по-голямата част от времето беше адски скучно. Едно и също всеки ден. Събуждат те в пет сутринта, закусваш, чакаш в килията си да ви преброят. Свободно време, ако минеш проверката. Обяд в единайсет, ново преброяване, още свободно време. Обратно в килията за поредното преброяване, вечеря в пет часа, свободно време до девет, а после — сигурно си се досетила — още едно преброяване. Светлините се гасят в десет часа. — Той посочи бележника ѝ. — Няма кой знае какво за записване.

— Ами през нощта?

Кайл сви рамене.

— Нощите са дълги. Студени. Дават ти доста време за мислене. — Кайл отпи от кафето си. Смяташе, че няма какво повече да каже по този въпрос.

— Спомена, че си имал проблеми с останалите затворници. Ами надзирателите?

— Освен че непрекъснато ме наказваха със строг тъмничен режим, задето се опитвах да се защитя, не.

— Би ли казал, че си ядосан, задето непрекъснато са те наказвали с карцер?

Кайл се досети накъде бие — вече мислеше за въпросите, които адвокатът на защитата би задал по време на разпита.

— Не храня никакви лоши чувства към надзирателите, госпожо адвокат. Разбирам, че просто си вършеха работата.

— Много добре — кимна тя. — А сега ми разкажи за Куин.

— Куин е друго нещо. Той беше гадно копеле. — Кайл я погледна. — И това ли записваш?

— Да. Чувствай се свободен да се изразиш точно така пред журито.

Кайл беше доволен, че е повдигнала въпроса. Може и да беше уверена в случая си, или поне така изглеждаше, но той си имаше своите съмнения.

Наистина ли мислиш, че журито ще повярва на думите ми?
Защо не? — отвърна Райлин, свивайки рамене. — Аз ти вярвам.
— Когато свърши със записките си, тя вдигна очи от бележника си и го видя да се взира в нея. — Какво?

Всъщност не беше нищо това, че му вярваше. Просто думи.

— Ти ми зададе доста въпроси. Сега е мой ред.

— О, съжалявам. Не става така — мило отвърна тя.

— Този път ще стане точно така, госпожо адвокат, ако искаш да ме задържиш в това сепаре — отвърна той също толкова мило.

Райлин поклати глава.

— Все още си точно толкова дразнещо самонадеян, колкото и преди девет години.

— Аха. — Погледът на Кайл се спря върху устните ѝ. — И двамата знаем как свършиха нещата тогава.

За негова немалка изненада, тя се изчерви.

Я виж ти. Ето че хладнокръвната прокурор Пиърс можеше да бъде... сгорещена.

Интересно.

Тя се съвзе бързо.

— Добре. Какво искаш да ме попиташ?

Кайл се замисли за миг, чудейки се откъде да започне. Реши да стреля право в целта.

— Защо напусна Сан Франциско?

Райлин повдигна вежди.

— Откъде знаеш, че съм живяла в Сан Франциско?

— От едно до десет, колко би се ядосала, ако ти кажа, че съм проникнал в сайта на Департамента по правосъдие и съм прочел досието ти? — Кайл подсвирна при вида на убийственото ѝ изражение.
— Добре, добре, спирам с криминалния хумор. Можеш да си откъхнеш, госпожо адвокат. Потърсих те в Гугъл. От онова, което открих, всичко в Калифорния е вървяло много добре.

Кайл видя как в очите ѝ пробяга нещо, което не можа да разчете.

— Реших, че е време за промяна — отвърна тя простичко.

О, да, тук определено се криеше някаква история.

— Някой изобщо хваща ли се на това обяснение, когато му го сервираш? — попита той.

— Естествено. Това е истината.

— Но не цялата истина.

По устните ѝ пробяга мимолетна усмивка.

— Може би не. — Тя отново приготви химикалката си. — А сега нека се върнем към показанията ти.

— Отново мислим само за работата — закачи я той.

— В този случай, да. Ако съдим по миналото, двамата с теб се разбираме само за около осем минути наведнъж и... — Тя си погледна часовника. — Леле, времето ни почти изтече.

Кайл се разсмя. Беше толкова дразнещо, забавно самоуверена.

— Един последен въпрос. След това можеш да ме питаш каквото си поискаш. — Замълча за миг и прикова очи в нейните. — Признай си, че онази целувка ти хареса.

Устните ѝ се отвориха учудено.

— Това не беше въпрос.

— Признай си въпреки това.

Тя отвърна на погледа му и крайчетата на устните ѝ се повдигнаха в усмивка.

— Нали ти казах още тогава. Не беше зле. — След това отново щракна химикалката си. — А сега да се връщаме към твоя случай.

Останалата част от разговора мина доста гладко, доколкото Кайл можеше да прецени. Райлин прекара поне двацет минути, обстрелвайки го с въпроси за нощта, когато Куин беше заплашил Браун: дали беше видял Куин (да), дали беше сигурен, че е чул заплахата (също да), дали не си измисляше цялата история, защото беше жаден за внимание егоманиак, отчаяно копнеещ отново да попадне под светлината на прожекторите.

Този въпрос го накара да застине, докато поднасяше чашата към устата си.

Райлин се усмихна пакостливо.

— Просто малко прокурорски хумор.

След това имаше кратък неловък момент, когато сметката пристигна и те посегнаха едновременно към нея. Пръстите му докоснаха лекичко нейните, а очите им се срещнаха.

— Извинявай. Инстинкт.

След като Райлин плати сметката, двамата излязоха от заведението и спряха за миг под линията на метрото.

— Възнамерявам да отнеса въпроса до комисията в разширен състав още следващата седмица — обясни тя, повишавайки глас, за да надвика приближаващия влак. — Ще ти се обадя веднага щом науча датата и часа, когато трябва да дадеш показания.

Протегна му ръка за довиждане и Кайл я пое в своята.

— Правиш нещо наистина добро, Кайл — каза тя. — Просто...

Влакът изтрещя точно над тях, заглушавайки напълно думите ѝ. Кайл посочи ухото си и поклати глава. Тя дойде по-близо до него и като сложи ръка на рамото му, се изправи на пръсти и заговори в ухото му.

Гласът ѝ беше нисък, дъхът ѝ — топла милувка върху шията му.

— Не разваляй всичко.

Кайл обърна глава, така че двамата се озоваха лице в лице, устните ѝ бяха на сантиметри от неговите. За миг никой от тях не проговори и той съвсем ясно долови накъсаното ѝ дишане, топлината на ръката ѝ върху рамото му.

Изведнъж го обзе внезапен порив да я притегли към себе си. В закусвалнята я беше подкачил за онази целувка, но освен ако съвсем не беше изгубил тренинг след месеците в затвора, онова, което се излъчваше от нея сега, бе съвсем истинско. Ако наведеше глава съвсем мъничко, би могъл да докосне устните ѝ със своите. Да открие дали все още има толкова прекрасен вкус, колкото в спомените му.

— Как се справяме с осемте минути? — попита дрезгаво.

За миг Райлин остана там, където беше, устните им — все така близко. А после отметна глава назад и срещна погледа му.

— Времето ни изтече.

След това се отдръпна от него, обърна се и се отдалечи, докато трясъкът на влака над главите им заглъхваше.

След като се озова на сигурно място в кабинета си, Райлин затвори вратата зад себе си и изпусна дъха си.

Беше отишла опасно далеч.

Като юрист, имаше граници, които тя никога не прекриваше, и да се сближи толкова със свидетел по някое от делата си определено

беше една от тях. Двамата с Кайл може и да си разменяха закачки от време на време, може дори да бе станало дума за една деветгодишна целувка, ала докато се нуждаеше от показанията му за случая „Браун“, нещата не можеха да стигнат по-далеч.

Райлин прокара пръсти през косата си и като се стегна, седна зад бюрото. Оставяйки работата да отвлече мислите ѝ, тя провери съобщенията си — първо на гласовата поща, а след това на компютъра. Едва бе започнала да преглежда непрочетените си имейли, когато видя нещо, което я хвана напълно неподготвена.

Съобщение от Джон.

Нямаше тема и тя се поколеба, преди да го отвори. Нуждаеше се от минутка, за да осмисли това неочаквано развитие на събитията.

Погледна към календара на бюрото си и установи, че след една седмица ще станат точно шест месеца, откакто бе имала някакъв контакт с него. И двамата се бяха съгласили, че е най-добре да не се чуват, нито да си пишат — смятаха, че така ще им е по-лесно да се справят с раздялата. Ала ето че той беше променил правилата.

Обикновено много решителна в действията си, този път Райлин се улови, че претегля наум следващия си ход. Част от нея се изкушаваше да изтрие имейла, без да го прочете, но това ѝ се струваше прекалено озлобено. И въпреки че определено изпитваше смесени чувства към факта, че Джон опитва да се свърже с нея, се зарадва да открие, че озлобление не беше едно от тях. Освен това беше възможно, не дай си боже, да има да ѝ съобщи лоша новина. В такъв случай би се почувствала отвратително, ако никога не му отговореше.

Ала освен всички тези доводи една мъничка част от нея беше любопитна. Дали му липсваше? Колкото и здравомислеща да беше, идеята, че някъде там може би има мъж, който страда по нея, измъчван от болка и чувство за вина заради края на връзката им; мъж, който бе прекарал часове наред, изливайки сърцето и душата си в прочувственото послание, което си стоеше неотворено в кутията ѝ, между имейл от един агент от Службата за борба с наркотиците, с когото работеше (тема: Трябва ми призовка ВЕДНАГА), и друг от Рей (тема: ГОСПОДИ — ГЛЕДА ЛИ „ДОБРАТА СЪПРУГА“ СНОЩИ???), бе главозамайваща.

Така че Райлин отвори съобщението.

Прочете го цялото, а после се облегна в стола, за да помисли над значението му. Като се имаше предвид, че това бе първата им кореспонденция от близо шест месеца насам, никак не би било трудно да види твърде много във всяка негова дума. За щастие, той бе проявил добрината да й спести това усилие.

След като се бяха срещали в продължение на три години, след като бяха живели заедно цяла година и след като бяха разделени от шест месеца, Джон й беше написал една-единствена дума.

„Здравей.“

13.

— Здравей? Само това?

Райлин си взе още едно парче морков и го топна в чинията с хумус, който си бяха поръчали с Рей.

— Аха. Това е всичко, което е написал. — Тя размаха моркова във въздуха. — Какво означава изобщо? Здравей.

— Означава, че е задник.

Рей открай време притежаваше истински талант да стига до същината на въпроса.

— Може би се опитва да опипа почвата или нещо такова? — предположи Райлин. — Изпраща ми едно „здравей“ и чака да види дали ще му отговоря?

— Е, ако не друго, това е знак, че мисли за теб — отбеляза Рей.

Барманът се върна с мартинитата им — след разговора с Кайл и тъпото „Здравей“ на Джон, Райлин се беше обадила на Рей за извънредна среща на по питие в един бар по средата между офисите им.

Тя задъвка моркова, обмисляйки забележката на Рей. След това поклати глава.

— Знаеш ли какво? Няма отново да поема по този път. И така вече прекарах предостатъчно време, анализирайки и претегляйки всяка дума в последните ми няколко разговора с Джон.

Това беше първата фаза от шестмесечния ѝ план да се справи с раздялата им... фаза, която не беше довела до никъде.

— Да пием за това. — Рей чукна чашата си в тази на приятелката ѝ и отпи от френското си мартини. — Е, ще му отговориш ли?

— Разбира се. Какво ще кажеш за „Чао“?

Рей се засмя.

— Едва ли е отговорът, на който се е надявал. Но през последните няколко месеца Джон демонстрира шокиращо неумение да те разбира. Предполагам, че това не би трябвало да ни изненадва толкова.

— Повече от шест месеца, тъй като очевидно не сме били на една и съща вълна относно връзката ни още преди това с Игалия — изтъкна Райлин.

Рей изсумтя в знак на съгласие.

— Как изобщо му е минало през ума, че ще приемеш, и идея си нямам.

Райлин бе казала съвсем същото поне няколко пъти, откакто бяха скъсали, ала от начина, по който Рей го изрече, изведнъж я обзе желание да уточни нещо.

— Точно така. Защото в този етап от живота си би трябвало да съм истинска глупачка, за да напусна работата си и да последвам в Италия някакъв тип, който дори не иска да се ожени за мен.

Рей остави чашата си на масата.

— Абсолютно. Ала освен това той би трябвало да знае, че никога не би отишла с него.

Райлин не беше съвсем сигурна, че е напълно съгласна.

— Е, не бих казала чак „никога“.

Рей я изгледа скептично.

— О, я стига. Ти да отидеш в Италия? Ти си имаш план, забрави ли? — Тя вдигна невинно ръце. — Защо ме гледаш по този начин. Хайде де... и сама знаеш, че е така.

— Вярно е. Ала когато го кажеш, ме караш да звуча толкова... скучна. — Внезапно разтревожена, тя се приведе напред и понижи глас: — Не съм скучна, нали?

— Миличка, не си скучна.

Райлин грабна чашата си.

— Виж само. Пия мартини в работен ден... това не може да е скучно, нали? И дори не го бях планирала.

Рей се усмихна.

— Знаеш, че те обичам, нали?

Райлин я изгледа подозрително.

— Това обикновено е встъпление, което хората използват, за да си позволят да ти кажат нещо, което не искаш да чуеш.

— Добре, да започнем с частта, която искаш да чуеш: ти си брилянтен юрист, Рай. И част от това се дължи на способността ти да планираш — винаги си три стъпки пред другия и откриваш решението на проблема още преди той да е разбрал, че има такъв.

Райлин подсмръкна, донякъде умилоствивена.

— Продължавай.

— Ала нека бъдем откровени: има ли част от теб, която дори за една секунда да си е помислила дали да не захвърли всичко и да се качи на самолета с Джон?

— Не — отговори Райлин направо. — Защото това би било лудост. А аз не правя луди неща. Лудите неща са за жени на двайсет и няколко години.

— Тогава също не го правеше.

— Значи, съм напред с материала. — Райлин отпи замислено от чашата си и изведнъж стана сериозна. Рей от години беше най-добрата ѝ приятелка, дори и когато живееха на две хиляди мили разстояние. Тя се доверяваше на нейното мнение повече, отколкото на чието и да било друго. — Ако беше на мое място, щеше ли да отидеш в Рим?

Рей се замисли.

— Вероятно не. Аз също не правя луди неща.

Райлин махна с ръка в безсилно раздражение.

— Тогава защо ме тормозиш така?

— Не знам. Може би защото и двете сме на трийсет и две и необвързани. Преди получавах все покани за годишни партита и сватби. Сега не минава и седмица, без пощальонът да ми донесе някоя картичка или покана с бебешко терличе върху нея. — Тя сви рамене. — Така че може би това, че не правим луди неща, май не е най-добрата тактика за никоя от нас.

Думите увиснаха във въздуха между тях.

— Е, благодаря ти, Мендоса... сега съм просто депресирана. Всъщност, не. Майната му на това. — Райлин се пресегна през масата и стисна ръката на Рей. — Само защото не сме срещнали Правилния, не означава, че грешим някъде. И между другото, ти също си брилянтна и страхотна. Ако бях лесбийка, абсолютно бих заживяла с теб и щяхме да си направим цял куп бебета инвитро.

Рей се усмихна точно както Райлин се беше надявала. Мразеше да вижда приятелката си, обикновено такава оптимистка, когато ставаше дума за романтични връзки, да се сдухва по този начин. Пък и това я притесняваше. Рей беше интелигентна, привлекателна, успяла жена. Ако тя не можеше да избира между най-добрите, Райлин нямаше представа какво търсят мъжете.

— Казах ли ти колко се радвам, че се премести тук? — попита Рей.

— Аз също. — И докато изричаше тези думи, Райлин си даде сметка колко бяха верни. Вярно, понякога Сан Франциско ѝ липсваше, но дори само за тези кратки седмици Чикаго отново бе започнал да ѝ се струва като дом. — Има и още нещо, което искам да ти кажа. Нещо, което не е свързано с Джон.

Рей отпи от мартинито.

— Нещо хубаво, нали? Виждам го по изражението. Нека да отгатна, сладур в работата.

— Не. — Райлин се замисли над думите ѝ. — Всъщност в работата ми действително има сладур. Даже повече от един. Но не е това. — Тя понижи глас. — Не мога да навляза в подробности, защото все още сме във фазата на разследването, но Кайл Роудс е свидетел по един от случаите ми. Вчера се срещнахме на кафе.

— Я стига. — От изненадано изражението на Рей стана любопитно. — Какъв случай? Нещо с хакери ли?

— Разследване, свързано със затвора — отвърна Райлин неопределено. — Чул е нещо, докато е бил там.

— Този път успяхте ли да размените повече от три думи? — подкачи я Рей.

— Да.

Рей я зачака да продължи.

— И...?

— И разговаряхме на кафе. — Райлин я погледна многозначително. — Очевидно не мога да стигна по-далеч от това. Сега той е един от свидетелите ми.

Рей обмисли думите ѝ.

— Строго погледнато, не е в разрез с етиката да имаш отношения със свидетел. — Тя вдигна отбранително ръце, виждайки погледа, който Райлин ѝ отправи. — Просто казвам.

— Смятам, че много избързваме. Освен това, независимо дали е в разрез с етиката, или не, би било наистина лоша идея.

— О, да — съгласи се Рей без колебание.

— Можеш ли да си представиш какво би станало, ако случаят стигне до съд и тогава излезе наяве, че между мен и Кайл е имало нещо?

— Естествено, че мога, нали съм адвокат. Ще ти кажа точно какво би станало, ако нещо такова излезе наяве по време на процеса: бих му подпалила задника на свидетелската банка. — Рей остави чашата си на масата и премина на режим „Кръстосан разпит на защитата“. — „Господин Роудс, показанията ви днес повлияни ли са по някакъв начин от факта, че правите секс с помощник-прокурора, отговарящ за това дело?“

Райлин вдигна чашата си в знак на съгласие.

— Точно така.

— „Случвало ли се е госпожица Пиърс да обсъжда вашите показания в леглото, господин Роудс? Може би ви е дала някой и друг съвет, като между любовници, за това, какво да кажете на свидетелската скамейка?“

— Именно. Така че разбираш защо...

— „Обичате да доставяте удоволствие на своите любовници, нали, господин Роудс? Бихте казали всичко, за да помогнете на госпожица Пиърс да спечели делото, нали?“

Разбрала, че това може да отнеме известно време, Райлин се облегна в стола и се намести по-удобно.

Рей се усмихна.

— Говорейки за миг като адвокат на защитата, а не като твоя приятелка, това би било толкова забавно.

— Е, никой няма да има възможност да се забавлява по този начин в което и да било от моите дела — заяви Райлин. А и не мислеше само за репутацията на Кайл като свидетел. Нейното реноме бе също толкова важно. Не би могла да си представи срама от това, да седи в съдебната зала, докато адвокатът на защитата разпитва безмилостно един от свидетелите ѝ за връзката му с нея. Някога тя беше работила като съдебен сътрудник и прекрасно знаеше какво мнение би си съставил съдията за юрист, допуснал да се озове в подобно положение. Да не говорим за това, как би разбунило духовете в офиса ѝ нещо такова.

В крайна сметка всичко се свеждаше до едно — тя се опитваше да впечатли новата си шефка и колегите си и да си създаде име в юридическата общност на Чикаго. А да бъде глупачката, преспала с един от свидетелите си, определено не беше начинът да го постигне.

— Е. — Рей я погледна огорчено. — Това е доста разочароващо. Така де, не искам да посипвам сол в раната, но той е страшно привлекателен. Като филмова звезда.

Това не беше убегнало от вниманието на Райлин.

— Така или иначе, не бих искала да бъда част от тази среда.

— Аха. Защото средата на готините мъже е толкова скучна.

— Имах предвид средите на Кайл. Колко пъти съм виждала името му в рубриките за светски хроники, коментираци как бил забелязан с поредната фотомоделка в някой популярен нов клуб или ресторант?

Рей повдигна вежди.

— Не знам. Колко пъти си го виждала? — В тона ѝ се промъкнаха лукави нотки. — Я чакай, да не би през всички тези години да си следила Кайл Роудс в Гугъл, госпожице Пиърс?

Райлин пламна.

— Не — отсече, а Рей се разсмя доволно. Райлин се размърда неловко в стола си, почувствала се изведнъж като свидетел, подложен на кръстосан разпит. — Възможно е да съм се натъкнала на името му един-два пъти, или пък десет, докато преглеждах сайтовете за клюки. Това е всичко.

Рей продължи да се усмихва широко и Райлин я стрелна с поглед над чашата с мартини.

— О, сякаш ти никога не си проверявала във фейсбук някой мъж, когото си познавала преди.

— Значи, си признаваш.

Райлин отметна пренебрежително коса.

— Не признавам нищо, освен това, че сега този мъж е един от свидетелите ми.

По-късно същата вечер Райлин се настани по турски върху леглото с лаптопа си. Боеше се от този миг, откакто се беше прибрала — мига, в който трябваше да се опита да измисли някакъв подходящ отговор на имейла на Джон.

Най-сетне написа: „Здрасти и на теб“.

И веднага го изтри. Звучеше прекалено флиртуващо.

Което доведе до нов въпрос: искаше ли да звучи флиртуващо?

Определено не — той я беше зарязал.

Така че опита пак. „Радвам се да те чуя“ започна и отново го изтри. Честно казано, не се радваше кой знае колко да го чуе. Особено след като я беше хвърлил в смут с онова негово „Здравей“ и ето че сега беше будна и пишеше и пренаписваше отговор на имейл, който едва ли заслужаваше такъв.

Ами не му отговаряй. Той ще схване намека.

Ала така би изглеждало, че не е готова да се изправи срещу Джон, дори по имейла, а това не беше така. Тя беше... окей с раздялата им.

Тази мисъл я ободри. Изведнъж напрежението да напише съвършения отговор изчезна и тя последва вътрешния си глас.

Здравей!

Надявам се, че нещата в Рим вървят добре и че си намерил всичко, което търсеше. Ако имаш възможност, драсни ми някой ред след още шест месеца. :).

Готово. Прочете го отново и остана доволна, че бе открила правилния тон. Достатъчно приятелско (дори беше сложила усмихнато лице), но не прекалено. Ако приемеше, че целта на Джон бе да провери как е тя, отговорът и предаваше посланието, че е свободен да прави каквото си поиска.

И че същото важи и за нея.

14.

Кайл вкара внимателно колата си в тясното място на паркинга, мъчейки се да не се разсмее при вида на Декс, който стоеше на тротоара, нахлупил козирка върху непокорната си кестенява коса, разрошена така, сякаш току-що ставаше от леглото.

След като угаси двигателя, Кайл улови дръжката на вратата тип „чайка“ на своя мерцедес и тя се вдигна нагоре.

Декс се ухили.

— Човече, не ме е грижа колко пъти съм те виждал да го правиш. Тази кола е адски готина.

По този въпрос нямаше спор. Кайл натисна бутона и заключи колата, след което посочи главата на приятеля си.

— Някакво обяснение за косата?

— Среща, която се проточи.

— Силно се надявам, че не те е видяла, преди да си тръгнеш. Защото ми се струва, че забелязвам поне няколко мътещи птици в нея.

Не че за първи път виждаше Декс в състояние, което едва ли би могло да се нарече блестящо, при положение че бяха живели заедно през последната си година в колежа, както и през следващите две години.

— Много смешно, мой човек.

— И на мен така ми се стори. Е, как мина срещата?

— Достатъчно добре, че да продължи чак до обяд — отвърна Декс с широка усмивка.

След това насочи вниманието си към онова, заради което бяха тук, и гордо махна към бара, пред който стояха.

— Готов ли си да видим това местенце?

— Абсолютно — отвърна Кайл.

Преди осем години, след като беше управлявал един от университетските барове в Шампейн, Декс се беше преместил в Чикаго и бе открил спортен бар в северната част на града. Беше се справил много успешно и сега отваряше второто си заведение —

люксови нощен клуб, на име „Файърлайт“, в сърцето на заможния квартал „Голд Коуст“.

След като се озоваха вътре, Декс разведе приятеля си из основното помещение. Ако се съдеше по черните велурени кресла и дивани, големия извит бар и деликатните тъмночервени и медни нотки тук-там, Декс като че ли не беше пестил средствата.

След това двамата изкачиха няколко стъпала, отвеждащи във ВИП салона.

— Отваряме след четири седмици. Говори се, че този уикенд в рубриката за храна и ресторанти на „Чикаго Трибюн“ ще излезе статия, която го нарича „най-нетърпеливо очакваното откриване на сезона“. — Декс го посочи с пръст. — Ти ще присъстваш, нали?

— И десет щатски маршали не биха могли да ми попречат. — Кайл вдигна поглед към тавана и се възхити на проблясващите вълнообразни стъкла в червено и убито оранжево. — Като огън. Готино.

— Близо месец работих с дизайнера върху него. — Декс повдигна козирката, за да се почеше по челото, и улови широката усмивка на Кайл. — Хайде де. Косата ми не е чак толкова ужасна.

— Спомняш ли си „Кидн Плей“^[1]?

Преди Декс да успее да отговори, мобилният телефон на Кайл иззвъня. Той го извади от джоба си и погледна да види кой се обажда.

Райлин Пиърс.

Колко интересно.

— Ще ме извиниш ли за малко? — помоли той Декс и отговори едва когато излезе от ВИП салона. — Госпожо адвокат, на какво дължа това удоволствие?

Гласът на Райлин се разнесе на фона на клаксони на коли и пневматичен чук:

— Всичко е уговорено. Вторник в два часа. Само ти, аз, съдебен стенограф и жури от двайсет и трима души.

— Къде си? — попита Кайл. Звучеше мъничко задъхана.

— Пред съда. Опитвам да си хвана такси. Имам среща в сградата на ФБР след двайсет минути.

Кайл можеше да си я представи в тренчката ѝ, с високи токчета и вярното и куфарче до нея, набрала скорост и готова да изстреля още няколко заплахи за призовки.

Този образ беше странно секси.

— Вторник, два часа — потвърди той. — Къде да отида?

— Стая 511. С цел поверителност, на вратата има само номер. Можеш да изчакаш в стаята за свидетели до нея, докато не дойда да те взема — каза тя. — Въпреки че досега предпочете да не намесваш адвокати, длъжна съм да те уведомя, че можеш да си доведеш такъв, но той или тя ще трябва да изчака отвън. Вътре не се допуска никой, освен свидетелите, съдебните заседатели, стенографът и аз. Гледай на това като на Вегас, каквото се случи в стаята на журито в разширен състав, си остава там.

Неспособен да се сдържи, Кайл понижи глас и я подразни:

— Не мислех, че добрите момиченца прокурори знаят за нещата, които се случват във Вегас.

— Вероятно има цял куп неща, които лошите момчета и бивши затворници не знаят за добрите момиченца прокурори.

Едната вежда на Кайл подскочи. Това звучеше доста флиртаджийски.

Ала после тонът ѝ отново стана делови.

— Ще се видим във вторник. Два часа.

— Значи, си уговорихме среща.

— Не, уговорихме се да се изправиш пред жури в разширен състав.

— Не издребня...

— Довиждане, Кайл. — Райлин затвори, преди той да успее да довърши.

Кайл се засмя, прибра телефона в джоба на дънките си и се върна във ВИП салона.

Декс плъзна поглед по него.

— Която и да беше тя, определено знае как да те накара да се усмихнеш.

Кайл махна с ръка.

— Просто един проект, над който работя.

— Този „проект“ има ли си име?

Аха. Райлин Пиърс, наричана още „Трън в задника ми“.

— Не е каквото си мислиш. Обадиха се от Прокуратурата. Помагам им с едно разследване.

Както можеше да се очаква, това хвана Декс неподготвен.

— Леле. Тя трябва да е страшно парче, за да те убеди да го направиш. — След това наклони глава на една страна. — Я чакай... да не е същата, с която беше в съда онзи ден? Тъмнокосата, на която зяпаш гърдите на онази снимка?

Кайл се облегна на ониксовия бар и махна пренебрежително с ръка.

— Бяхме наред съдебната зала, не съм я зяпал в гърдите. Очите ми нито за миг не се откъснаха от нейните.

— Трябва да са били страхотни очи.

Кайл отвори уста, за да възрази, а после отново я затвори. Е, всъщност така си беше.

[1] Американско хип-хоп дуо от 80-те и 90-те години. — Б.пр. ↑

15.

— Нямам повече въпроси, агент Уилкинс.

Райлин погледна през рамо към трите редици съдебни заседатели.

— Журито има ли някакви въпроси към този свидетел?

Думите ѝ бяха последвани от мълчание. Отпред, до мястото за свидетеля, седяха председателят на журито и секретарят. Председателят поклати отрицателно глава и Райлин кимна на Сам.

— Може да се оттеглите, агент Уилкинс. Благодаря ви.

Тя се обърна и го проследи с очи, хвърляйки крадешком поглед към заседателите. По израженията им виждаше, че го бяха харесали, и съвсем основателно. Държанието му на свидетелското място беше приятно и професионално и освен това беше дошъл подготвен — нито веднъж не му се беше наложило да погледне доклада от разследването си, докато даваше показания. Ако случаят против Куин стигнеше до съд (което не беше много вероятно), Райлин изобщо не се съмняваше, че от Сам ще излезе отличен свидетел.

Задачата ѝ днес бе простичка — трябваше да разкаже една история. Вярно, тъй като това бе жури в разширен състав, а не съдебен процес, можеше да елиминира голяма част от подробностите, но чрез разпита на свидетелите си тя трябваше да изясни кой, какво, къде, кога, защо и как в това престъпление. В тази история имаше трима свидетели: агент Уилкинс, Кайл Роудс и Мануел Гутиерес. След като техните показания приключеха, тя щеше да връчи на журито предложение за обвинителен акт, съдържащ всички отделни обвинения срещу Куин. След това всичко зависеше от тях.

Днес тя щеше да поиска от тях да обвинят Куин по два параграфа: убийство втора степен^[1] и заговор да наруши гражданските права на федерален затворник. Тъй като нямаше пряко доказателство, че Куин е подбудил нападението на Уотс над Браун, тя искаше от съдебните заседатели да направят това заключение въз основа на косвени доказателства. Не беше свършен случай, ала Райлин вярваше

в него. И единственото, от което се нуждаеше, бе шестнайсет от двайсет и тримата мъже и жени в тази стая също да повярват.

Докато вратата зад агент Уилкинс се затваряше, Райлин погледна към съдебните заседатели. Тъй като в залата нямаше съдия, цялата процедура се ръководеше от прокурора.

— Предлагам да си вземем десетминутна почивка преди следващия свидетел.

Изчака, докато съдебните заседатели и стенографът излязат, след което се отпрати към стаята за свидетелите насреща. Поспря за миг пред вратата, а после я бутна и завари Кайл да се взира през прозореца в сградите, които повечето жители на Чикаго все още отказваха да нарекат по друг начин, освен „Сиърс Тауърс“.

— Време е.

Той се обърна. Имаше поразително красив (и консервативен) вид в тъмносивия си костюм на райе, синя риза и сиво-синя раирана вратовръзка. Косата му беше грижливо сресана назад (Райлин за първи път я виждаше така), а цветът на ризата подчертаваше очите му дори от това разстояние.

Райлин усети леки тръпки в стомаха си, но бързо ги прогони. Просто притеснение от очакването.

Кайл напъха ръце в джобовете си. Изглеждаше готов и нетърпелив.

— Да го направим.

Кайл последва Райлин през вратата, изпълнен с любопитство. На практика не знаеше нищичко за този вид съдебни процедури, ала поверителната същност на процеса го обгръщаше в загадъчна аура. Пристъпи в стаята и установи, че е по-малка, отколкото беше очаквал, вероятно едва на половината от размера на обикновена съдебна зала. От дясната му страна се намираха свидетелското място и подиум от онези, зад които обикновено сядаше съдията. В другия край на помещението имаше маса, от която, предполагаше той, Райлин щеше да го разпитва, а зад нея бяха наредени три редици столове за съдебните заседатели.

Столове, които бяха очебийно празни.

— Госпожо адвокат, възнамеряваш ли в някой момент да поканиш истински съдебни заседатели да присъстват на това заседание? — провлачи той.

— Ха, ха. Пуснах ги в почивка. Искам първото им впечатление от печално известния Кайл Роудс да бъде как стои на свидетелското място. Не ме е грижа какво са чували или чели за теб досега, днес ти си просто свидетел. — Тя му посочи мястото. — Защо не седнеш?

Кайл се приближи и се настани на старичкия въртящ се стол, при което си удари коленете в една дебела метална пречка, закована от долната част на подиума.

— Който и да го е проектирал, определено не е взел предвид високите мъже — измърмори той.

— Извинявай. То е за белезници — отвърна Райлин, имайки предвид пречката.

Ама естествено. Кайл се огледа из неголямата съдебна зала.

— Значи, това пропуснах, като се признах за виновен.

Райлин се приближи до свидетелското място с окуражителна усмивка.

— Това е нищо работа. Никакви кръстосани разпити, никакви възражения... мисли си за него като за обикновен разговор между нас двамата. Съдебните заседатели може да ти зададат въпроси, когато аз приключа, макар че е малко вероятно. Стига да си свърша работата както трябва, не би трябвало да имат никакви питання.

Беше адски сладка, когато се превърнеше в юрист.

— Харесва ми насърчителната ти реч, госпожо адвокат — отбеляза Кайл, оценявайки факта, че се опитва да го накара да се чувства комфортно.

— Благодаря. Имаш ли някакви въпроси, преди да сме започнали?

— Само един. — Очите му се плъзнаха лукаво по полата ѝ, която днес беше бежова. — Притежаваш ли изобщо панталони?

— Някакви други въпроси? — попита тя, без окото ѝ да трепне.

Бяха прекъснати от появата на стенографа, последван от двама заседатели, и начаса нещата отново станаха сериозни. Тримата новодошли го забелязаха и двама от тях, включително и стенографът, се сепнаха. Без да обръща внимание на погледите им, Райлин се върна на масата си и нехайно си прегледа бележника, сякаш всеки ден

изправяше на свидетелското място известни милиардерски синове и бивши затворници.

През следващите две минути и останалите съдебни заседатели се присъединиха към тях. За задоволство на Кайл, четирима от тях изобщо не го разпознаха, а други трима просто го погледнаха любопитно, сякаш не бяха сигурни откъде им е познат. Останалите тринайсетима изглеждаха истински заинтригувани от присъствието му.

Когато и последният съдебен заседател се върна на мястото си, Райлин кимна на председателя на журито.

— Можете да пристъпите към клетвата на свидетеля.

— Вдигнете дясната си ръка — обърна се той към Кайл. — Заклевате ли се, че показанията, които ще дадете, са истината, цялата истина и нищо друго, освен истината?

— Заклевам се.

Райлин прикова очи в него, по устните ѝ играеше едва забележима усмивка, която единствено той разбираше.

Определено бяха изминали голямо разстояние от царевичните ниви на Шампейн-Ърбана.

— Кажете името си за протокола.

Ето че се започваше.

— Кайл Роудс.

Кайл бе принуден да си признае, че е впечатлен.

Тя беше добра.

Естествено, беше предположил, че Райлин си я бива в съда, при положение че от нея буквално струеше излъчването на „Опасен прокурор“, ала друго бе да го види с очите си. Макар че нито веднъж не се отдалечи от масата си, тя властваше над стаята, извличайки показанията му по начин, който предизвикваше точно онези реакции, които ѝ трябваха. Прекара няколко минути, задавайки му въпроси за миналото му, съсредоточавайки се върху образованието и професионалния му опит, като по този начин едновременно даде възможност на Кайл да свикне със свидетелското място, а на съдебните заседатели — да го видят като нещо различно от туитър терориста. Представи обстоятелствата по осъждането му направо, но

без да губи много време върху тях, след което го помоли да им разкаже за живота в затвора.

Това едва ли беше времето, с което Кайл най-много се гордееше, нито пък тема, върху която му беше приятно, че е специалист, ала той прекрасно разбираше каква роля трябваше да изиграе този следобед.

Когато стигнаха до нощта, в която беше чул заплахата на Куин, Райлин забави темпото, като първо му зададе няколко въпроса, целящи да опишат съпътстващите обстоятелства.

— Бихте ли обяснили какво представлява строгият тъмничен режим за онези съдебни заседатели, които може би не са запознати с термина? — помоли го тя.

— Става дума за крило, в което отделят някои затворници от останалите. По един човек в килия, без никоя от привилегиите на обикновения режим. Което означава никакво свободно време и се храниш в килията си.

— Тихо ли е? — попита тя.

— Много, особено като се има предвид, че затворниците, наказани със строг тъмничен режим, нямат право да разговарят помежду си. Ако на някого му изкъркори коремът, се чува през три килии.

Сигурен бе, че този отговор ѝ хареса.

Двамата продължиха по същия начин, грабвайки вниманието на съдебните заседатели и въвличайки ги в историята, докато не стигнаха до кулминацията — заплахата на Куин. Кайл виждаше, че съдебните заседатели слушат внимателно, затаили дъх, докато той повтаряше думите, които Куин беше казал на Браун в онази съдбовна нощ. Напрежението и вълнението в стаята бяха осезаеми, докато Райлин на два пъти се върна към заплахата с проникателните си въпроси, за да подчертае тази част от разпита, а после, неочаквано...

Всичко свърши.

Тя замълча за миг, оставяйки заплахата на Куин да увисне драматично във въздуха, а после кимна сериозно.

— Благодаря ви, господин Роудс. Нямам повече въпроси. — Тя се обърна към хората от разширения състав зад себе си. — Съдебните заседатели имат ли някакви въпроси към този свидетел? — След моментно мълчание, тя се усмихна любезно на Кайл. — Може да се оттеглите, господин Роудс, благодаря ви.

Кайл кимна и се надигна от въртящия се стол. Без да обръща внимание на любопитните погледи на съдебните заседатели, той излезе от стаята и когато вратата се затвори зад гърба му, се почувства удовлетворен и едновременно с това — почти изгонен, като мъж, който едва бе свършил в жената, която беше свалил за една нощ, преди да бъде изритан през вратата, стиснал дрехите и обувките си в ръка.

Не беше очаквал Райлин да остане да му прави компания часове наред, за да си бърбят след показанията му, ала, човече, това беше... разочароващо. Та тя дори не му беше казала кога ще се видят отново. О, да, след няколко седмици щеше да цъфне в живота му, с бележника и куфарчето, и пламенните си заплахи за призовки, и с помощта на чара и дръзкия си език щеше да получи каквото иска от него, след което отново щеше да се изнесе от живота му.

Цялото това изживяване с журито в разширен състав го беше оставило странно объркан.

Вече беше слязъл във фойето, когато се сети, че отново може да включи мобилния си телефон. Направи го и след миг получи съобщение.

От Райлин, вероятно в почивката преди следващия ѝ свидетел.

СПРАВИ СЕ СТРАХОТНО. ЩЕ ТИ СЕ ОБАДЯ, КОГАТО РАЗБЕРА ЗА ОБВИНЕНИЕТО.

Кайл прибра телефона в джоба на самото си и едва по-късно си даде сметка, че за първи път през последните шест месеца си тръгна от съда с усмивка на лице.

По-късно тази вечер Райлин излезе от същата врата с почти същото доволно изражение.

За разлика от истинските процеси, когато на съдебните заседатели нерядко им трябваха дни, за да вземат решение, журито в разширен състав обикновено гласуваше много бързо. За щастие, днешният ден не беше изключение. Десет минути след като Мануел Гутиерес напусна свидетелското място, председателят на журито донесе в кабинета на главния съдия обвинителен акт по делото, което

оттук нататък щеше да бъде официално известно като Съединените щати срещу Адам Куин.

Райлин беше получила своето обвинение.

[1] Според американската наказателна система — умишлено убийство, което обаче не е планирано предварително. — Б.пр. ↑

16.

В петък сутринта Райлин получи втората добра новина в рамките на двайсет и четири часа.

— Клиентът ми ще се признае за виновен — каза Грег Боран, федерален служебен защитник за северния окръг на Илинойс.

През изминалата седмица Райлин беше договаряла условията на едно споразумение със съда за Уотс. От мига, в който Камерън ѝ беше възложила случая, тя знаеше, че тук нямаше да има проблеми. Уотс вече излежаваше доживотна присъда и обвинението против него беше желязно. Двама мъже бяха затворени в една килия и единият от тях беше пребит до смърт — не би могло да се каже, че е някаква мистерия кой бе нападателят. Всъщност Уотс дори не си беше направил труда да твърди, че е било самозащита — колкото и да беше отвратително, той като че ли се гордееше с действията си.

Имаше само един проблем, по който не бе успяла да постигне никакъв напредък.

— Успя ли да го убедиш да си признае за участието на Куин?

— Съжалявам. Твърди, че нямало какво да каже по този въпрос — отвърна Грег.

— Дори и ако намаля обвинението на непредумишлено убийство?

— Не би имало никакво значение в този случай... поради което и ти си готова да го предложиш — отбеляза Грег. — Уотс и така вече излежава две доживотни присъди. Малко по-лека присъда по това обвинение няма да промени нищо.

— Ами фактът, че така би постъпил правилно? — попита Райлин. — Клиентът ти би могъл да го опита някой път.

Грег си оставаше категоричен.

— Той излежава доживотна присъда, Райлин. Няма да се изсере там, където се храни, само за да ти направи услуга. Не мисля, че на останалите надзиратели ще им хареса особено, ако именно заради него един от тях отиде зад решетките.

Навярно беше така. Въпреки това Райлин направи още един опит.

— Бих могла да уредя да го прехвърлят в друг затвор. Някъде, където затворническият двор е огрян от слънце през целия ден. Всъщност със сигурност знам, че в Калифорния има някои прекрасни заведения, които на драго сърце биха приели господин Уотс като свой гост.

Грег се засмя.

— Вече му го предложих. Ала където и да го преместиш, той ще си остане затворникът, натопил надзирател. Съжалявам, но ако искаш да накараш Куин да си плати, ще трябва да го направиш без Уотс.

Райлин въздъхна. Не беше отговорът, на който се беше надявала, но вината не беше на Грег. Тя хранеше неподправен респект към адвокатите от Федералното бюро за правна помощ — те бяха не по-малко натоварени със случаи от прокурорите, срещу които се изправяха в съда, ала въпреки това работата им бе една от най-неблагодарните в юридическите среди.

— Трябваше поне да опитам. Ще се видим в съда следващата седмица.

Рано-рано в понеделник сутринта Райлин за първи път видя мъжа, когото беше набелязала: Адам Куин, надзирателя и „гадното копеле“, който бе подбудил и организирал бруталното нападение на Уотс над Браун.

Куин беше арестуван от ФБР предишната нощ и днес беше първото му явяване в съда. Когато прекрачи прага на съдебната зала, Райлин веднага забеляза две неща: първо, че Куин изглежда по-млад от двайсет и осемте си години, и второ, че е изключително нервен.

Както и би трябвало.

Преди да се настани на мястото си, тя се представи на неговия адвокат.

— Райлин Пиърс — каза, протягайки му ръка.

— Майкъл Чанинг. Ще можете ли да ми отделите една минутка след заседанието, госпожице Пиърс — отвърна той рязко.

— Разбира се. Мога да ви отделя дори две — отвърна тя с мила усмивка. През цялата си кариера се бе изправяла в съда срещу

адвокати като него — мъже, които сякаш бъркаха грубостта с това, да си корав. Добре, че стратегии от този род бяха престанали да я смуцават някъде около третото й дело.

Райлин се приближи до банката на обвинението и остави куфарчето си на пода. Малко след това съдебният служител обяви началото на заседанието и ето че се започна. Тъй като срещу подсъдимия вече беше възбудено съдебно преследване, съдията съчета първоначалната му поява и повдигането на обвинение. Както можеше да се очаква, Куин отказа да се признае за виновен.

Когато заседанието приключи, Майкъл Чанинг се устреми към масата на Райлин.

— Убийство втора степен? Клиентът ми и с пръст не е докоснал онзи тип. — Той я изгледа отвисоко с ехидна усмивчица. — Проверих ви. Нова сте тук.

— Законът е ясен, господин Чанинг. Всеки съучастник в извършването на престъпление може да бъде признат за виновен в същото. Тук съм достатъчно отдавна, за да знам поне това.

— Наясно съм какво твърди законът. — Той я изгледа свирепо. — Ала това тук е просто сбиване между двама затворници, което се е объркало. Покажете ми с какви доказателства разполагате, че е било нещо повече.

Райлин отсега виждаше, че ще е истинско удоволствие да се изправи срещу този тип в съда.

— На драго сърце. — Тя отвори куфарчето си, извади досието с всички доклади от разследванията на агент Уилкинс и го тикна в ръцете на Чанинг. — Заповядайте. Най-отгоре ще откриете графика ми на представяне на доказателства.

Чанинг сведе изненадан поглед към досието. Очевидно не беше очаквал да си тръгне с докладите на ФБР в ръка още днес.

— Ами добре. Аз... веднага ще ги прегледам.

— И още нещо, което трябва да знаете. От съображения за сигурност Мануел Гутиерес бе прехвърлен от Чикагския федерален затвор в затвора в Пикин.

С оглед на притесненията на затворника за безопасността му, Райлин бе преценила, че така е най-разумно.

Чанинг кимна.

— Разбирам.

По безизразното му лице Райлин виждаше, че изобщо не е така. По всяка вероятност Чанинг и представа си нямаше кой е Мануел Гутиерес. И именно заради това тя обичаше възможно най-рано да тръсне докладите на ФБР пред адвокатите на защитата — по този начин от самото начало красноречиво им даваше да разберат, че имат да наваксват.

Както можеше да се очаква, на това заседание Чанинг нямаше повече искания.

За съжаление, сладкият вкус на победата не се задържа много дълго.

— Удрям на камък с останалите затворници — каза агент Уилкинс по телефона по-късно същия следобед, когато Райлин се върна в офиса.

За да подсили обвинението против Куин, Райлин бе помолила Уилкинс да разговаря с още затворници от ЧФЗ, за да види дали някой от тях не разполага с доказателство в подкрепа на теорията им за Куин — че е имал специално отношение към избрани затворници, които раздавали „правосъдие“ от негово име.

— Да не би да ги е страх да говорят с теб?

Уилкинс изсумтя.

— Не се страхуват, до един искат да сключат сделка със съда. Знаят, че Гутиерес е бил преместен, след като разговаря с нас. Очевидно се носи слух, че в момента той играе голф в затвор с минимална сигурност в Маями.

— Естествено, че се носи такъв слух. Един ден ми се ще да открия този загадъчен федерален затвор, където всички се разхождат на свобода, играят голф и получават по пет блюда на ядене.

— Честно казано, не мисля, че повечето от тях знаят за каквото и да било специално отношение на Куин към Джоунс и Романо — продължи Уилкинс, говорейки за други двама затворници, за които смятаха, че са вършили мръсната работа на Куин. — Като нищо обаче ще започнат да си измислят, ако смятат, че по този начин ще си спечелят намалена присъда и изцяло платено пътуване до Южна Флорида.

— Ами ако се обърнем директно към Джоунс и Романо? Готови ли са да разговарят? — попита Райлин.

— За нищо на света. В мига, в който споменах името на Куин, и двамата поискаха адвокат. Знаят точно защо искаме да говорим с тях. Целият затвор приказва за това, че против Куин е повдигнато обвинение. — Тонът на Уилкинс стана извинителен. — Съжалявам, че не можах да открия повече.

Райлин се залюля на стола си. Беше разочарована, но не и изненадана.

— Както каза, ако толкова много искат да сключат сделка с нас, вероятно, така или иначе, не можем да им вярваме.

— Твърде жалко, че Мануел Гутиерес не знаеше нищо. Тъй като той вече се съгласи да даде показания, това би било свършено — каза Уилкинс. — Ами Кайл Роудс? Предполагам, че същото важи и за него?

— Не съм сигурна. Тези дни бях толкова заета в съда, че все още не съм имала възможност да говоря с него.

— И аз бих могъл да го направя, ако искаш — предложи Уилкинс любезно. — Просто досега ти поддържаше връзка с него...

— Не, аз ще се погрижа. Още сега ще го добавя към списъка си със задачи за деня.

Райлин посегна за химикалка и в същия миг другата линия на телефона ѝ иззвъня... а после и мобилният ѝ телефон се присъедини, оповестяващ, че е получила съобщение. Тя провери набързо кой е, докато драсваше бележка в календара си.

— Сигурна ли си? — засмя се Уилкинс. — Струваш ми се страшно заета.

Е, наистина беше позатрупана точно в този момент. Ала тъй като именно тя бе установила отношения с Кайл Роудс, би било доста странно, ако изведнъж изпрати някой от ФБР да говори с него. Освен това определено нямаше да допусне в новия офис на Метамфетаминовата Райлин да ѝ излезе име на човек, който не е в състояние да се справи с работата си.

— Напълно. Официално е в списъка със задачите ми — увери го тя. — Което означава...

Млъкна изведнъж, забелязала какво беше написала, разсейвана от толкова много неща.

Да оправя Кайл Роудс.

Очевидно с подсъзнанието ѝ трябваше сериозно да си поговорят за това.

17.

Кайл замалко да получи инфаркт, когато видя какво е написано на листчето, което му подаде сестра му.

— Това ти е паролата? Ясно е какво е следващото, което трябва да оправим — каза той, докато се логваше в лаптопа ѝ. Джордан го беше помолила да се отбие през магазина ѝ и да види защо интернет връзката ѝ изведнъж беше изчезнала. Съдейки само по паролата ѝ, Кайл вече се ужасяваше от онова, което щеше да открие.

Застанала до бюрото му, Джордан го изгледа озадачено.

— Моминското име на мама и годините на раждане на баба и дядо Евърс. Кой би отгатнал тази комбинация?

— Би могла да използваш и просто едно-две-три-четири — отвърна той. — Тъй като очевидно искаш да ти откраднат самоличността. — Кайл я посочи с пръст и заговори поучително: — Слушай и се учи: нуждаеш се от поне четиринайсет знака. Използвай случайни букви, не думи. Ето ти един съвет — намисли си изречение и вземи първата буква на всяка от думите в него. Използвай смесица от главни и малки букви. След това избери две цифри, които означават нещо за теб — не дати — и ги сложи някъде измежду буквите. Сложи препинателен знак в началото на паролата и някакъв символ, като доларов знак, в края.

— Да, сър. — Джордан грабна една химикалка и друго листче. — Хм, ще повториш ли какво каза след онова за главните и малките букви?

Кайл взе писалката от ръцете ѝ.

— Аз ще ти измисля парола. — Той я отпъди с жест. — А сега си върви. Продай някоя и друга бутилка вино. Ще ти се обадя, ако имам нужда от някой, който да натисне копчето за рестартиране. — После обаче се сети за още нещо. — Между другото, кога за последен път си обновявала фърмуера на рутъра си? Добре, по празното ти изражение разбирам, че отговорът на този въпрос е едно голямо „никога“.

Малко след като сестра му си тръгна, мобилният му извънря. Райлин. Двамата цял следобед играеха на телефонна гоненица... не че той имаше нещо против да чуе сексапилния и дрезгав глас на гласовата си поща.

От съобщението за пресата, с което Прокуратурата беше излязла в петък, той знаеше, че срещу Адам Куин е повдигнато обвинение. Оттогава в местните медии имаше известен интерес към случая (надзирател, подбудител към убийство на федерален затворник, бе точно от типа скандал с нередности в държавния сектор, за каквито журналистите в Чикаго обожаваха да пишат), ала за щастие, никое от имената на свидетелите не беше разкрито. Кайл бе повече от доволен да остане настрана от общественото внимание колкото се може по-дълго.

— Изглежда, че трябва да те поздравя, госпожице Пиърс — заяви той вместо поздрав. — Виждам, че обвинението е факт. Ако не се лъжа, някой обеща да ми се обади, когато това се случи.

— Изчаквах момент, когато ще имам повече от пет секунди за разговор.

— О. — Кайл се залюля на стола си; това му харесваше. — Поласкан съм.

— Защото трябва да те помоля за услуга.

Много ясно.

— Знаеш ли, госпожо адвокат, струва ми се, че срокът на годност на картата, с която ми излизаш непрекъснато, онази, на която пише „Да се изплати на приносителя заради миналото“, официално изтече.

— Така ли? Най-добре да проверя. — От другата страна се възцари моментно мълчание. — Не, месец май 2012 година. Все още важи.

Кайл потисна една широка усмивка.

— Какво ти трябва?

— Имам няколко допълнителни въпроса, свързани с Куин — отвърна тя. — Няма да отнеме повече от двацет минути. Най-много трийсет. Сега удобно ли е?

Като по даден знак, Джордан надникна в кабинета и като го видя да говори, посочи към компютъра си и прошепна:

— Оправи ли го?

Кайл поклати глава. Не. Излез.

Изчака Джордан да се махне, преди да отговори на Райлин.

— Всъщност тъкмо правя нещо във винения магазин на сестра ми. Може ли да ти се обадя малко по-късно?

Тя се поколеба.

— Колко по-късно?

— Може би около половин час.

— Имам планове за тази вечер, така че възнамерявах да си тръгна от офиса, след като говоря с теб. Ти беше последният в списъка ми със задачи. Дали не бихме могли да се чуем утре?

— За съжаление, утре заминавам извън града и няма да ме има цяла седмица — отвърна той. Отиваше в Сиатъл, Сан Диего, а след това и в Ню Йорк, за да разговаря с трима потенциални кандидати за една от топпозициите в компанията, която се канеше да основе. След фиаското с твитър се бе наложило да впрегне в действие цялата си убедителност, за да ги накара да се съгласят дори да се срещнат с него.

— Това бе нещо, което се надявах да приключа през следващите няколко дни... — каза тя, мислейки на глас. — Защо да не ти позвъня малко по-късно, след като се прибера вкъщи? Живея в „Роскоу Вилидж“, така че ще ми отнеме около трийсетина минути. Какво ще кажеш?

— „Роскоу Вилидж“ е съвсем близо до магазина на сестра ми. „Изби де Вин“, на „Белмон“. Защо не се отбиеш на път към вкъщи и ще разговаряме на живо?

Думите се изплъзнаха от устата му, преди да бе имал възможност да ги обмисли.

Очевидно Райлин бе точно толкова изненадана от предложението му, колкото и той самият.

— Аз, тъъ... не се бях сетила за това.

Нито пък той допреди миг, ала колкото повече мислеше над идеята, толкова повече му харесваше. Ако не друго, беше любопитен да види днешната ѝ комбинация на костюм с пола.

— Е, ако искаш да разговаряш с мен тази седмица, госпожо адвокат, бих те посъветвал да си помислиш над предложението ми. Това е единственото време, в което съм свободен за досадни федерални прокурори.

— Ако приема, ще бъде само защото по една случайност от известно време се каня да надникна в магазина на сестра ти — заяви

тя. — Чувам, че в него се предлага най-добрата винена селекция в града.

Кайл се ухили.

— Повтаряй си го, госпожо адвокат. Може би след трийсет минути, когато стигнеш тук, ще си си повярвала.

Когато цели трийсет и седем минути по-късно Райлин пристъпи в хладната вътрешност на „Изби де Вин“, за миг изпита чувството, че се е озовала обратно в Сан Франциско. Само на една пресечка от стария ѝ апартамент имаше съвсем същия магазин, който тя редовно посещаваше — уютен и все пак изискан, — с високи масички, пръснати навсякъде, и изобилие от вина.

Райлин плъзна поглед наоколо и забеляза клиенти на две от масичките, но нито следа от Кайл. Приблужи се до една свободна в ъгъла, праметна дългата дръжка на куфарчето си на облегалката на стола и се настани.

Тъкмо бе започнала да чете по черната дъска над главния бар, където с тебешир бяха написани имената на вината, които се предлагаха на чаша, когато от дясната ѝ страна се разнесе дружелюбен глас.

— Нещо специално ли търсите?

Стройна, много красива русокоса жена със сини очи се приближаваше до масата с усмивка. Дори и да не беше разпознала Джордан Роудс от снимките, които беше виждала в медиите през годините, Райлин начаса би разбрала, че е сестра на Кайл. Макар да беше поне трийсетина сантиметра по-ниска от него, а косата ѝ да бе доста по-светла, тези сини очи не можеше да бъдат сбъркани.

Преди Райлин да успее да каже каквото и да е, Джордан наклони глава на една страна.

— Познавам ви. Вие сте прокурорът, който отговаряше за молбата за намаляване на присъдата на брат ми.

Райлин предположи, че Джордан е била в съдебната зала онази сутрин, за да подкрепи брат си. Или пък беше видяла снимката, която бе обходила медиите.

— Имате добра памет. Всъщност с Кайл се разбрахме да се видим тази вечер. Той тук ли е?

По някаква причина този въпрос като че ли шокира Джордан.

— Имате среща с брат ми тук? Сигурна ли сте?

— Напълно. Всъщност идеята беше негова.

Джордан я зяпна.

— За един и същи Кайл Роудс ли говорим? Висок, със стряскащо лъскава коса като от реклама за шампоан и странния навик да измисля прякори на хората?

— Чух те, Джордо. — Кайл се появи иззад рафтовете с вино, облечен в дънки и тъмносин пуловер. Докато се приближаваше, Райлин забеляза, че не се беше избръснал и едва наболата брада, която покриваше силната му квадратна челюст, го караше да изглежда страшно съблазнителен.

Свидетел, помни си тя.

Той спря пред масичката ѝ.

— Виждам, че си имала неудоволствието да се запознаеш със сестра ми. — Той махна с ръка и ги представи. — Джордо, това е Райлин Пиърс.

Едната вежда на Джордан подскочи многозначително.

Кайл я изгледа свирепо.

Между тях сякаш протече цял диалог.

А после Джордан протегна топло ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Райлин. Кажете ми, ако искате нещо. — Тя посочи черната дъска. — Тази вечер съм отворила страхотно каберне.

— Виждам. Всъщност смятам, че всички кабернета на винарна „Кулето“ са невероятни — отвърна Райлин. — „Индия Инк“ вероятно е едно от петте ми любими вина.

Джордан очевидно беше впечатлена.

— Виждам, че говориш езика на виното. — Тя кимна одобрително на Кайл. — Вече я харесвам.

— Джордо... — започна той предупредително.

— Какво? Това беше комплимент. — Тя отново се обърна към Райлин. — Един въпрос: не си някоя златотърсачка, която тайно се домогва до парите му, нали?

Кайл изглеждаше наранен.

— Господи, Джордан.

— Какво? Оправдан въпрос, като се имат предвид предпочитанията ти в миналото.

Райлин се усмихна на отношенията между двамата.

— Брат ти е в безопасност с мен. Не сме двойка, просто... — Тя замълча и погледна към Кайл, опитвайки се да реши как най-добре да опише положението между тях, тъй като нямаше представа дали той е споменал на семейството си, че сътрудничи на Прокуратурата. — ... стари приятели — довърши тя.

Джордан повдигна скептично вежди срещу брат си.

— Стари приятели с Прокуратурата? Аха.

— Виното, Джордо! — напомни й той.

Тя дари и двамата с усмивка.

— Ей сега идва — пропя, докато се отдалечаваше.

Кайл се настани на стола до Райлин.

— Извинявай за това. В продължение на години сестра ми живее със заблудата, че е забавна. Баща ми и аз я оставяме да си мисли така.

Райлин махна с ръка.

— Не е нужно да се извиняваш. Просто иска да те защити. Това правят братята и сестрите... или поне така предполагам.

— Нямах ли братя или сестри? — попита Кайл.

Райлин поклати глава.

— Родила съм се, когато родителите ми вече са били по-възрастни. Всяка година на рождения си ден ги молах за сестра, докато не навърших тринайсет, но не било писано. — Тя сви рамене. — Но поне имам Рей.

— Кога се запознахте?

— В колежа. Бяхме в един и същи клуб. Рей е... — Райлин наклони глава на една страна, опитвайки се да си спомни. — Как беше онзи израз, който мъжете използват непрекъснато, за да опишат най-добрите си приятели? Онова с проститутката и хотелската стая.

— Ако някога се събудя в хотелска стая с мъртва проститутка до себе си, той ще е първият, на когото ще се обадя. Няма по-сигурен тест за мъжко приятелство.

Райлин се усмихна.

— Това е мило. И мъничко плашещо, че всички мъже планирате какво ще направите в подобна ситуация. — Тя махна с ръка. — Ами

това е. Ако някога се събудя в хотелска стая с мъртва проститутка до себе си, Рей ще е първата, на която ще се обадя.

Кайл сложи ръце върху масата и се приведе към нея.

— Госпожо адвокат, ти си толкова праволинейна, че първият, на когото ще се обадиш, ако се събудиш в хотелска стая с мъртва проститутка до себе си, ще е ФБР.

— Всъщност полицията. Повечето убийства не са федерални престъпления, така че то няма да попадне под юрисдикцията на ФБР.

Кайл се засмя. След това се пресегна и отметна един кичур коса, паднал над очите ѝ.

— Наистина си юрист до мозъка на костите.

В същия миг и двамата едновременно си дадоха сметка какво прави той. Замръзнаха, приковали очи един в друг, бузата и на практика беше в шепата му.

А после чуха как някой се прокашля.

Райлин и Кайл се обърнаха и видяха Джордан да стои до масата им.

— Някой иска ли вино? — С игрив поглед в сините си очи, тя постави две чаши пред тях. — А сега ще ви оставя насаме.

Райлин се загледа след нея.

— Май те чакат обяснения, след като си тръгна — прошепна тя.

— О, тя със сигурност ще ме подложи на кръстосан разпит.

Райлин се засмя, а после разклати леко чашата си, освобождавайки аромата на виното и проверявайки цвета му. Удобен претекст да извърне поглед от Кайл.

Небръснатата му брада я убиваше.

Време бе да се залавя за работа.

— И така, за случая...

Колкото и Райлин да се опитваше да го скрие, Кайл не бе пропуснал да забележи реакцията ѝ, когато я докосна.

Естествено, тя отново беше минала на режим „Юрист“, задавайки му въпроси за Куин и най-различни неща, които бе забелязал в ЧФЗ. Само че той не беше глупак — едва преди броени мигове бе видял пламъка, лумнал в тези невероятни кехлибарени очи. Искрите, които бе почувствал да прехвърчат между тях в нощта, когато

се запознаха, все още бяха тук, в това нямаше никакво съмнение, ала тя или се опитваше да ги потисне, или се правеше на недостъпна.

Така че Кайл реши да играе по свирката ѝ, отговаряйки на въпросите ѝ като послушен бивш затворник. Беше ли виждал Куин да покровителства някои затворници и дали имаше представа кой от всички в затвора бе най-навътре с ключките там и би могъл да знае повече от него.

В течение на разговора Кайл си даде сметка, че е мъничко... разсеян. Може би беше заради начина, по който косата ѝ падаше над рамото, когато се наведеше напред, за да си запише нещо в бележника. Или пък заради това, как бузите ѝ порозовяха, докато отпиваше от виното. А може би беше заради прелестната изящна извивка на шията ѝ, когато подпреше глава на ръката си, докато го слушаше.

Ала повече от всичко беше прямият начин, по който задържаше погледа му и го слушаше така, сякаш те двамата бяха единствените в стаята.

— Имам чувството, че не можах да ти помогна особено — отбеляза Кайл, когато му се стори, че тя приключва с въпросите си.

Райлин завъртя лекичко чашата си.

— Вероятността да знаеш нещо не беше голяма. С агент Уилкинс цяла седмица удряме на камък.

Когато тя отпи от чашата си (която беше почти празна), Кайл разбра, че професионалната част от разговора им е свършила. Което означаваше, че беше време да поразпали нещата.

Той посочи винената ѝ чаша и започна с нещо по-неутрално, като за замявка:

— Докато живееше в Сан Франциско, ли взе да се интересуваш от вино?

Тя кимна.

— Когато се преместих там от Шампейн, изобщо не разбирах от вино. Ала повечето от хората, сред които се движех, пиеха вино, така че и аз започнах да го опитвам все по-често, откривайки постепенно какво ми харесва. И какво не ми харесва.

Ето че беше дошъл моментът за един не толкова неутрален въпрос.

— Така и не ми каза цялата истина за това, защо напусна Сан Франциско.

Тя му хвърли кос поглед.

— Защо те интересува толкова?

— Струва ми се справедливо, при положение че ти знаеш толкова много за мен. — Кайл реши да заложи всичко на една карта. — Имаше ли нещо общо с някой мъж?

За миг тя като че ли се поколеба дали да отговори.

— Да.

— Той още ли е част от живота ти?

— Не.

Би излъгал, ако кажеше, че не се зарадва да го чуе.

— Не си особено приказлива на тази тема, а?

— Може би вместо това бихме могли да поговорим за раздялата ти с Даниела.

Кайл се облегна на масата и като се приведе към нея, понижи глас.

— А може би поне веднъж би могла да не превръщаш разговора ни във вербален тенис мач.

Очите ѝ задържаха неговите за миг, сякаш обмисляше думите му, а после извърна поглед и отново разклати виното в чашата си.

— С бившия ми приятел се разделихме, след като той реши, че иска да се премести в Рим. Със или без мен.

— Звучи така, сякаш бившият ти приятел е задник.

Райлин се усмихна. А после смени темата, като си погледна часовника.

— Я виж ти. С теб май най-сетне подобрихме осемминутния си рекорд. — Тя допи последната глътка вино и остави чашата на масата.

— И като стана дума за време, наистина трябва да си вървя.

— А, да, по-рано спомена, че имаш планове за вечерта. Романтична среща? — попита Кайл.

Страшно деликатно, задник такъв.

— Ще ходя на кино с Рей. Ще гледаме „Игрите на глада“ от осем и половина.

Кайл си погледна часовника.

— Осем и половина? Все още имаш време. — Той я погледна право в очите и реши пак да заложи всичко на една карта. — Остани още мъничко, Райлин. — Гласът му стана дрезгав. — Ще си поръчаме

по още една чаша вино и ще си поприказваме. Нали това правят старите приятели?

Тя го изгледа изпитателно в продължение на един дълъг миг.

Прекалено дълъг.

— Не мисля, че идеята е добра — каза най-сетне. — Не бих искала някой да си създаде погрешна представа за ситуацията между нас.

Кайл се огледа из магазина — имаше само още една маса с клиенти и те не им обръщаха никакво внимание. Така че под „някой“ тя очевидно имаше предвид него.

— Ситуацията?

— Нали се сещаш, отношенията между прокурор и свидетел. — Тонът ѝ беше небрежен, ала очите ѝ го гледаха право. — Не бих искала някой да си помисли, че между нас има нещо. Защото това не бива да се случва, очевидно.

А, ясно. Тази ситуация.

Кайл отпи от виното си, осмисляйки думите ѝ.

Това не означава нищо, напомни си той. Тя бе просто още едно момиче.

— Разбира се. — Той ѝ отправи непринудена усмивка. — Всъщност просто се опитвах да отложам още малко момента, в който трябва да се върна към бъркотията от мрежови проблеми, която ме очаква в кабинета на Джордан.

— О, съжалявам, че не мога да ти помогна с това. — Райлин се изправи и преметна дръжката на куфарчето си през рамо. — Ами... ще ти се обадя, ако има някакво развитие по случая „Куин“.

Ама разбира се, че щеше. Един господ знае колко щеше да отнеме това.

— Знаеш къде да ме намериш, госпожо адвокат.

— Добре. — Тя му се усмихна за довиждане. — Благодаря ти още веднъж, че прие да се срещнем. Обещавам да не ти се пречкам повече. Поне за известно време.

След като Райлин си тръгна от магазина, Кайл остана да седи на масата, играейки си разсеяно с чашата си.

— Не поиска ли да остане?

Кайл вдигна глава и видя Джордан. Като никога, не изглеждаше готова да се заяжда с него или да го тормози за информация.

— Имаше планове с приятелка.

— Никога досега не си ме запознавал с някоя жена.

Кайл поклати глава.

— Не е нищо такава, Джордо. Райлин е просто...

— Стара приятелка. — С мека усмивка, сестра му се протегна и разроши косата му. — Разбрах.

18.

В крайна сметка Райлин установи, че не е чак толкова добра, колкото си мислеше.

След всички дела, които беше водила през последните пет години, се бе научила да си създава вярна представа за подсъдимите и техните адвокати още на първата им поява в съда. Куин ѝ се беше сторил толкова нервен, че тя очакваше до две седмици да получи обаждане от адвоката му, за да сключат споразумение.

Вместо това му отне две седмици и три дни, за да ѝ позвъни.

— Прочетох докладите на ФБР — започна Чанинг веднага, след като Райлин вдигна. Този път не звучеше чак толкова самонадеяно, колкото последния път, когато бяха разговаряли в съда. — Бих искал да сключим сделка. Клиентът ми има нещо, което би искал да сподели.

— Защо не утре? — предложи Райлин. — Сутринта съм в съда, но мога да ви вменя по-късно. Да кажем, в два часа?

— Два и половина — рязко отвърна Чанинг.

Очевидно щеше да е един от онези разговори.

На следващия следобед Райлин седеше на масата срещу Куин, който сякаш се чувстваше неудобно в тъмносивия си костюм, и адвоката му, който изглеждаше раздражен и свадлив, както обикновено. Тя беше запазила една от конферентните зали за тази среща — не беше нужно двамата да видят планините от папки на бюрото ѝ. Днес искаше да остави впечатлението, че това дело е единственият ѝ приоритет.

— Казахте, че искате да говорим? — започна Райлин.

Чанинг погледна клиента си подканящо.

— Всичко е наред. Нищо от това, което кажеш тук, не може да бъде използвано в съда, ако не успеем да постигнем споразумение.

Куин погледна недоверчиво към Райлин, сякаш се нуждаеше от допълнително потвърждение.

— Прав е — отвърна тя. — Освен ако не дадете лъжливи показания на самия процес. Което определено не ви съветвам да направите.

Куин прокара ръка пред устата си, а после сложи длани върху масата.

— Напълно сте се объркали за това с Дариъс Браун, госпожице Пиърс. Не е каквото си мислите.

Лицето на Райлин си остана безизразно.

— В смисъл?

— Никога не съм казвал на Уотс да убие Браун — заяви той категорично. — Казах му само да му дръпне един бой, това е всичко. Нали се сещате, да му даде урок.

— И то какъв урок.

— Вижте, Браун пръв ми се нахвърли. Не може да допуснете подобно нещо в затвора. Започне ли да се случва прекалено често, много скоро затворниците ще ръководят проклетото място. — Куин опита с усмивка, но тя бързо избледня, когато сериозното изражение на Райлин изобщо не се промени.

Тонът му стана по-гневен и той избухна:

— Седите си тук, страшно самодоволна. Ала кой според вас се оправя с тези животни, след като си получат присъдата? Виждате ги по време на процеса за колко? Няколко дни, може би седмица, след което си измивате ръцете. И вие, и целият ви офис би трябвало да ми благодарите, заедно си върша работата.

— Вършенето на работата ви не включва убийството на затворник, господин Куин.

— Казах ви, че не съм го искал — повиши глас Куин.

Последва пауза, в която двамата мъже си размениха погледи, а после Чанинг проговори:

— Ще се съгласим на убийство по непредпазливост. А вие ще се съгласите да се откажете от обвинението за гражданските права.

— Няма да го бъде — отсече Райлин категорично. — Нарочно сте изложили Браун на опасност — обърна се тя към Куин. — Непреднамерено убийство, а обвинението за гражданските права си остава.

— Как ли пък не — заяви Куин на Чанинг. — Ще си опитам късмета в съда.

— Стигне ли се до дело, ви очаква присъда за убийство втора степен.

— Или пък ще бъде оправдан — вметна Чанинг. — Единственото, което можете да докажете, е, че клиентът ми е уредил Браун да бъде прехвърлен в килията на Уотс. Това, че го е направил, за да си отмъсти, и е подбудил Уотс да нападне Браун, са само предположения.

— Не е вярно. Разполагам с двама свидетели, които могат да потвърдят както мотива за отмъщение, така и факта, че Куин и Уотс са действали заедно.

— Двама свидетели, които са осъждани престъпници — отвърна Чанинг. — Единият от тях несъмнено се надява на хубавичка сделка с вас в замяна на показанията си, а другият е Кайл Роудс. — Той се изсмя мрачно. — Да не мислите, че съдебните заседатели ще повярват и на дума от това, което има да каже туйтър терористът?

— Абсолютно — заяви Райлин без колебание. — Нека ви кажа какво ще си помислят съдебните заседатели, когато извикам Кайл Роудс на свидетелското място. Ще видят свидетел, който няма никакви скрити подбуди или личен интерес, някой, който дава показания единствено защото така е правилно. Вярно, допуснал е грешка, но освен това е имал смелостта да си я признае и да поеме пълна отговорност за престъпленията си. Честно казано, господин Чанинг, ако вашият клиент е дори наполовина толкова мъж, колкото Кайл Роудс, би направил същото.

Куин я прекъсна:

— О, значи, туйтър терористът е герой, а аз съм долнопробна отрепка? — Той посочи към папката със случая пред Райлин. — Там вътре пише ли какво е направил Дариъс Браун, преди ФБР да го затворят в ЧФЗ? Ограбил банка заедно с две свои приятелчета и пребил един от касиерите с дръжката на пистолета си. Вярвайте ми, вашата „жертва“ не беше никакъв светец.

— Дариъс Браун е отишъл в затвора заради постъпките си — каза Райлин. — Точно както ще стане и с вас.

Видя го да отваря уста и го изпревари:

— Да си говорим направо, господин Куин. Не за първи път го правите. Вече на два пъти сте уреждали някой от затворниците да бъде нападнат, ала този път сте избрали погрешния човек, който да ви

свърши мръсната работа. Уотс пребил Браун до смърт с катинар, закачен за колан, и именно вие сте го уредили. — Тя се обърна към Чанинг и повтори предишните си условия. — Непреднамерено убийство и заговор за нарушаване гражданските права на федерален затворник. Това е най-добрата — и единствена — сделка, която ще получите от мен.

Думите увиснаха във въздуха между тях.

— Не на това се надявахме, госпожице Пиърс — отвърна Чанинг хладно.

— Разбирам. — Райлин се изправи и вдигна папката със случая от масата. — Може да ми съобщите решението си, след като с господин Куин си поговорите насаме. Ако не проявявате интерес към условията ми, ще се подготвим за дело. Предполагам, че знаете къде е изходът?

Беше стигнала до приемната, когато ги чу да я викат. Обърна се и видя Куин и Чанинг да идват към нея на път за асансьорите. Куин мина покрай нея, без да я погледне, а Чанинг едва забави крачка, докато казваше:

— Изпратете ми споразумението по имейла веднага щом е готово. Ще се обадя на съдебния сътрудник и ще му кажа да ни вмести в графика на съдията, за да може клиентът ми да се признае за виновен по промененото обвинение.

И това беше всичко.

Докато гледаше как Куин и Чанинг си отиват, Райлин почти съжеляваше, че се бяха предали.

Страшно щеше да ѝ хареса да им срита задниците в съдебната зала.

Остатъкът от седмицата отлетя много бързо — низ от явявания в съда, разпити на свидетели и срещи с най-различни агенти на Федералното бюро, Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия и Службата за борба с наркотиците. Преди Райлин да се усети, вече беше петък сутринта и тя беше в съда за вписването на признанието на Куин.

Тя излезе от съдебната зала, истински доволна от успешното приключване на случая. Още по-приятно ѝ стана дващест минути по-

късно, когато се прибра в офиса и Камерън се отби в кабинета ѝ, за да я поздрави.

— Току-що видях комюникето, което Пол съставя за завършека на делото „Куин“. — Камерън говореше за Пол Томпкинс, който представляваше офиса им пред медиите. — Браво на теб. Официалното изявление на Прокуратурата ще бъде, че този случай демонстрира категоричното ни намерение да преследваме с цялата сила на закона всички служители на правоприлагащите органи, които злоупотребяват с доверието на гражданите, включително и онези зад решетките. — Тя се усмихна. — И го дължим на теб.

Райлин отхвърли похвалата.

— Заслугата за това е и на агент Уилкинс. Между другото, Кайл Роудс наистина беше на висота.

— Туитър терористът не ни разочарова. Кой би предположил? — каза Камерън. — Чух от Кейд, че Куин и адвокатът му са се държали като истински гадняри по време на преговорите.

Райлин беше разговаряла с Кейд за случая през едно от следобедните им отбивания до „Старбъкс“. Той бързо започваше да се превръща в човека, към когото се обръщаше, когато имаше проблем, което беше добре — хубаво бе да има приятел, на когото може да има доверие сред прокурорите от Отдела за специални обвинения.

— Да беше видяла колко убеден в превъзходството си беше Куин — каза тя на Камерън. — Истински късмет е, че го заловихме сега. Ако онзи агент под прикритие не ни беше предупредил, това можеше да продължи години наред.

— Подозирам, че Куин бързо ще запее друга песен сега, когато се озова от другата страна на решетките.

— Много си права.

Няколко минути след като Камерън си тръгна, Райлин позвъни на Рей.

— Свободна ли си тази вечер? Аз черпя... имам желание да празнувам.

Рей изпадна във възторг:

— О, нека си направим истинско излизане. Какво празнуваме?

— Краят на една много дълга работна седмица.

Рей се засмя.

— Напълно съм съгласна с теб! И понеже го спомена, тъкмо четох в „Трибюн“ за някакъв нов бар, „Файърлайт“, който се открива днес. Очевидно това ще е най-горещото място този уикенд. Искаш ли да го видим как е?

Райлин се замисли над предложението ѝ.

— Откриването на широко рекламиран нов клуб? Мислиш ли, че ще успеем да влезем?

— Стига да изглеждаме достатъчно добре.

Райлин се засмя.

— Харесва ми самоувереността ти, Мендоса. Ще мина да те взема с такси от вас в девет вечерта.

19.

Кайл стоеше на черния ониксов бар в ъгъла на помещението, заобиколен от група приятели. „Файърлайт“ се пръскаше по шевовите, претъпкан с невероятно издокарани хора. Откриването на нощния клуб се очертаваше като голям успех и Кайл се радваше заради Декс.

За съжаление, самият той не беше в толкова добро настроение.

Може би имаше нещо вярно в дрънканиците на Джордан за привикването към нормалния живот след излизането от затвора. Защото навсякъде около него хората се смееха, пиеха, веселяха се и си изкарваха страхотно. И дори още по-хубаво — беше пълно с красиви жени, много от които цяла нощ се опитваха да уловят погледа му. Ала нещо не беше както трябва.

Кайл се извини на останалите с обяснението, че иска да поогледа наоколо. Откри Декс навън — облегат на перилата на балкона, той с гордост гледаше към тълпата на долния етаж, където се намираще основният бар.

Кайл се присъедини към него — каквото и да го измъчваше, със сигурност нямаше да допусне то да развали нощта на Декс.

— Какво е усещането?

— Няма да те лъжа, страхотно. Наистина страхотно — отвърна Декс. — Преди десет години бях барман в студентско заведение наред Централен Илинойс. А сега имам това.

— Заслужи си го. — Кайл по-добре от всеки друг знаеше колко здраво се беше трудил Декс, за да отвори нощния клуб.

— Да, така е. — Декс плъзна поглед по множеството под тях и изведнъж забеляза нещо, което го накара да се обърне към приятеля си с лукава усмивка. — Хмм. Мисля, че май открих лек за скапаното ти настроение през последните няколко седмици.

— Скапано? — Кайл се изсмя. — Майната ти. Добре съм си.

— Щом казваш. Така или иначе, защо не хвърлиш едно око на главния бар? Червената рокля ей там.

Кайл плъзна не особено заинтригуван поглед по множеството, очаквайки да види някоя случайна предизвикателно облечена мадама. Ала когато най-сетне откри червената рокля и най-вече жената, която я носеше, просто... зяпна.

Очевидно в гардероба на прокурор Пиърс все пак имаше и нещо друго, освен бизнес костюми.

Косата ѝ падаше по раменете на великолепни гарвановочерни вълни, спускащи се точно до съблазнителното V-образно деколте на червената ѝ рокля без ръкави. Барът я скриваше отчасти от погледа му и той не можеше да я види от кръста надолу, ала въображението му здравата се развихри при мисълта как ли изглежда останалата част от нея.

— О, вижте само кой живна изведнъж, когато се появи една от служителките на Федералната прокуратура — изсмя се Декс.

Кайл си придаде нехаен вид.

— Е, има готина рокля. Какво толкова.

— Аха. На твое място бих изтрил тази олигофренска усмивка от лицето си, преди да отида да говоря с нея. И се опитай този път да не я зяпаш в гърдите.

— Кой каза, че ще отида да говоря с нея? — измърмори Кайл.

С онази тяхна „ситуация“ прокурор-свидетел вероятно би било най-добре двамата с Райлин да си останат от противоположните страни на бара. Особено след като беше почти сигурен, че да се приближи до нея, докато е облечена в тази рокля, би било същинско средновековно мъчение.

— Ако ти не искаш да говориш с нея, някой друг със сигурност ще го направи — изтъкна Декс. — Всъщност мисля, че вече имаш конкуренция. Ей там.

Кайл се обърна рязко и се взря в сцената под тях. Действително на отсрещния край на бара видя някакъв тип с бяла риза да отпива от питието си, вперил одобрителен поглед в Райлин. Ръкавите му бяха навити, разкривайки татуировка с някакъв келтски мотив. А това го правеше да изглежда толкова корав.

Защо не пробваш с криминално досие, задник такъв.

Докато си стоеше там и съзерцаваше Райлин, Кайл изведнъж си даде сметка защо беше изпаднал в такава дупка през последните три седмици.

Защото за първи път от много време насам искаше нещо, което не можеше да има.

В едно обаче беше сигурен. Никой мъж — бил той задник или не — нямаше да се опита да свали Райлин Пиърс тази нощ. Тя може и да си имаше своите правила, но проклет да бъде, ако допуснеш някой друг да флиртува с нея пред очите му.

И знаеше точно кой ще му помогне с това.

— Декс, мой човек, имам нужда от една услуга.

За пореден път Райлин се опита да улови погледа на жената, която работеше зад бара на „Файърлайт“.

— Един от малкото случаи, в които ми се иска да имах пенис — подхвърли тя на Рей, когато барманката се приближи, за да вземе поръчката на още един мъж.

От двайсет минути чакаха да ги обслужат. Дори си беше облякла магическата червена рокля, ала, за съжаление, тя беше безполезна точно в тази ситуация.

— Не си правила секс от шест месеца — отбеляза Рей. — На твоето място всяка нощ щях да си мечтая за пениси.

Райлин се разсмя.

— А, мисля, че най-сетне идва насам. — Барманката ги подмина. — Да, ама не. — Райлин изведнъж си спомни нещо. — Хей, как мина срещата ти във вторник?

Рей направи физиономия.

— Мисля, че бях дотук с Match.com — заяви тя, имайки предвид поредицата от гадни срещи, които си беше уредила чрез сайта за запознанства. — Онлайн всички звучат толкова обещаващо, ала когато ги видиш на живо, се оказват съвсем различни. Последният например започна вечерта, като закъсна с петнайсет минути. Най-сетне се появи в ресторанта, носейки каска за велосипед, и когато се настани на масата, забелязах, че се поти ужасно и мирише.

Райлин направи физиономия.

— Това определено е сигурен начин да развалиш атмосферата. А ти какво направи?

— Останах за едно питие, платих сметката и учтиво му обясних, че според мен между нас няма да се получи — отвърна Рей нехайно.

— Браво на теб. — Райлин беше впечатлена. — Учтиво, но прямо. Ти си истинска професионалистка в това.

— Страхотно — сухо заяви Рей. — Точно в каквото си мечтаех да бъда професионалистка. Гадни първи срещи. Някъде четох, че още през първите пет минути можеш да разбереш дали с някого ще си паснете. Честно казано, имам чувството, че аз го разбирам още по-бързо. — Тя смушка приятелката си. — И като стана дума, някой определено ти е хвърлил око. Онзи тип с бялата риза в другия край на бара. Татуировка на ръката... ммм, готино.

Райлин погледна натам, преструвайки се, че се оглежда за барманката. Беше сладък. Повече от сладък всъщност. Ала за нейно раздражение, в главата ѝ непрестанно изникваха две закачливи сини очи и отвличаха мислите ѝ.

— Взе си питието — прошепна Рей. — Мисля, че идва насам. Не се притеснявай, аз ще се измета.

Вярно, беше минало доста време, откакто го беше правила, но ако паметта не я лъжеше, в този момент Райлин би трябвало да изпитва тръпка на вълнение. Разбира се, сега тя беше на трийсет и две години — може би пеперудите в стомаха ѝ бяха избрали по-интелектуален и зрял подход към романтичната игра и изчакваха да видят как ще се развият нещата.

Зад тях с Рей се разнесе мъжки глас.

— Дами, мисля, че ви дължа извинение.

Райлин се обърна и видя трийсет и няколко годишен мъж с чуплива русокестенява коса и костюм.

Той им се усмихна.

— Гавин Декстър, казвайте ми Декс. Аз съм собственикът на това място. Забелязах, че от доста време чакате напитките си. За да ви се реванширам, бих искал да ви поканя във ВИП салона ни. Дори си позволих волността да ви резервирам една маса.

Рей погледна към приятелката си и повдигна вежди, след което се обърна към Декс.

— Звучи страхотно. Благодаря.

Той махна към едно стълбище.

— Прекрасно. Последвайте ме.

Когато той се обърна с гръб, Рей се приведе към Райлин и се изкиска тихичко.

— Очевидно тази вечер изглеждаме дори още по-добре, отколкото си мислех.

Двете последваха Декс по стълбите и покрай едрият мъж, който охраняваше входа на ВИП салона. След като влязоха, Декс ги преведе през множеството до уединено сепаре в дъното на помещението, тапицирано с черен велур и обградено от три страни със завеса от червено кадифе.

След като Райлин и Рей се настаниха, Декс разпери щедро ръце.

— Какво ще кажете за малко шампанско като за начало? Всичко, каквото поискате. Тази вечер сметката ви вече е платена.

Райлин го погледна озадачено. Беше поласкана, но това започваше да става странно.

— От кого?

Отговори ѝ познат присмехулен глас.

— Някой някога казвал ли ти е, че задаваш твърде много въпроси, госпожо адвокат?

Райлин обърна глава надясно и видя Кайл да се приближава, невероятно красив в сивия си костюм и черна риза с разкопчано копче и без вратовръзка. Досуц като в нощта, когато се беше запознала с него, между тях незабавно прехвърчаха искри.

Дотук беше с намерението да подходи интелектуално.

— Професионална деформация.

— Установих го от личен опит. — И той се зае да ги представи един на друг. — Декс, това са Райлин Пиърс и Рей... — Той направи пауза, подканяйки я да добави фамилията си.

— Мендоса.

Декс се усмихна на Рей, след което се обърна към Райлин с любопитно изражение.

— О, Райлин — повтори той, произнасяйки името ѝ натъртено. — Явно съм го казвал погрешно, откакто видях снимката ти с Кайл във вестника. — Той наклони глава на една страна. — Не е много често срещано, нали?

— Ирландско е. Кръстена съм на дядо ми — обясни тя.

Според родителите ѝ, майка ѝ много настоявала за това име, а баща ѝ, който не държал особено на уелските си корени, не се възпротивил.

Декс изглеждаше заинтригуван.

— Случайно да си следвала в Юридическия факултет в Илинойс?

Райлин посочи Рей.

— И двете учихме там. Защо?

Декс се разсмя.

— Мамка му, трябваше да се сетя по-рано. Ти си момичето с пилешките крилца.

На Райлин й отне миг, преди да си спомни разговора си с Кайл в нощта, когато се бяха запознали.

„Нямам нищо против апетитно и пиперливо. Всъщност намирам го за страшно привлекателно у едно момиче. Както и в пилешките крилца.“

Тя се засмя и се обърна към Кайл.

— Разказал си му за това?

Декс потупа приятеля си по гърба.

— И още как. Онази нощ работех в бара „Клайбърн“ и Кайл се прибра вкъщи ухилен до ушите, след като те беше изпратил до вас. По дяволите, почти очаквах да се разпее и да затанцува.

Кайл се прокашля и се размърда неловко.

— Тъъ... смятам, че мъничко преувеличаваш. — Той хвана Декс за рамото и го стисна. — Нямаше ли работа, мой човек? Пълен клуб, натоварена нощ... наистина, не бихме искали да те задържаме.

Рей размаха пръст насреща им.

— Чакайте малко, все някой трябва да ми разкаже историята с пилешките крилца.

Декс погледна към Кайл, който погледна към Райлин.

Тя не отговори веднага. А после се плъзна по-навътре в сепарето и му направи място до себе си.

— Това е един от твоите бисери, най-добре е ти да го разкажеш — обърна се тя към Кайл.

Той изглеждаше учуден от поканата, а после очите му придобиха топъл, наситено син цвят и без да каже нито дума, се настани до нея. Някъде на заден план Райлин чу как Рей и Декс се заприказваха за менюто с напитките, ала когато срещна погледа на Кайл, всички останали гласове избледняха.

— А, сега искаш да бъдеш мила — подхвърли той закачливо.

Райлин се усмихна и отговори така, както и преди девет години.

— Обмислям го.

Ако обстоятелствата бяха различни и между тях не съществуваше никаква „ситуация“, Кайл би казал, че това бе най-страхотната първа среща в живота му.

Имаше интелигентна, забавна и привлекателна жена до себе си. И вече повече от час разговаряха само те двамата. Рей се бе изпарила, за да запrikaзва някакъв тип на бара, и оттогава Райлин го забавляваше с истории за някои от по-интересните си дела, включително и едно от първата ѝ година като прокурор, в което някакъв гений пхнал сешоар под якето си, преструвайки се, че е пистолет, и се опитал да ограби банка, докато кабелът висял между краката му.

Напитките се лееха, атмосферата беше съвършена — меката светлина от свещта на масата между тях, кадифената завеса, която ги отделяше от останалите от три страни. Седяха близо един до друг, така че Кайл имаше прекрасната възможност да съзерцава... ами всичко. Пълните ѝ изкусителни устни, докато му разказваше истории от съдебната зала и отпиваше от виното си. Дългите ѝ стройни крака, кръстосани към него. Млечнобялата кожа на раменете ѝ, опръскана от очарователни лунички, по които му се искаше да прокара език. И това деколте, господи, то наистина беше същинско средновековно мъчение. Тъй като беше поне двацет сантиметра по-висок от нея, Кайл виждаше доста от мястото си и единственото, за което беше в състояние да мисли, бе как смъква презрамките на роклята ѝ и обхожда всеки милиметър от съблазнителните ѝ гърди с устни.

И... ако се съдеше по изчаквателната ѝ пауза, тя току-що го беше попитала нещо.

Опа.

Кайл бързо се съвзе и посочи ухото си.

— Извинявай. Не те чух, с целия този шум от бара.

— О! — Райлин се плъзна малко по-близо до него, при което бедрото ѝ се докосна до неговото.

Някой да ме убие още сега.

— Попитах просто дали имаш някакви планове, след като вече не работиш в „Роудс Корпорейшън“ — обясни тя. — Имам чувството,

че през цялото това време само аз говоря.

Кайл опита да се съсредоточи. Исусе, ухаеше прекрасно — лек цитрусов парфюм или пък беше шампоанът ѝ. Искаше да зарови лице в невероятната ѝ тъмна коса, за да разбере.

Стегни се, задник такъв. Не забравяй „ситуацията“.

— Върти ми се нещо в главата — отговори той неопределено.

Все още не беше готов да се впусне в подробности за компанията, която искаше да стартира, не и докато нещата не станеха малко по-сигурни.

Едната ѝ вежда подскочи.

— Нещо законно, надявам се?

Много смешно.

— Да, нещо законно, госпожо адвокат. Повярвай ми, изобщо няма да се оплаквам, ако никога вече не стъпя в съдебна зала. — А после си спомни. — Освен ако не е заради случая „Куин“, разбира се.

— Аха. — Райлин сведе очи към винената си чаша, сякаш обмисляше нещо. А после го погледна косо и като че ли... малко по-заинтригувано. — Защо изпрати Декс да ни доведе?

Моментът на истината.

Кайл знаеше, че би могъл да продължи в обичайния за тях двамата дух и да ѝ отговори с някоя шегичка или саркастична забележка. Ала нещо в атмосферата и в начина, по който тя изглеждаше... и най-вече в начина, по който го гледаше, го накара да се откаже от обичайните игрички. Вместо това задържа право погледа ѝ.

— Защото преди девет години заговорих най-красивото момиче в бара и тази вечер тя все още е единствената, с която искам да говоря.

Очите ѝ се разшириха и Кайл я зачака да каже нещо, каквото и да е, което да му покаже, че не е единственият, който се чувства по този начин. Вместо това тя отново наведе очи към чашата си и се заигра с дръжката ѝ.

— Има нещо, за което вероятно трябва да поговорим. Днес бях в съда.

Съда. Кайл се дръпна назад и поклати невярващо глава.

Беше си излял душата пред нея, а тя все така искаше да говори само за работата си.

— Така ли? — каза той сухо.

— Всъщност беше съвсем рутинно посещение. Но понеже ти си замесен в случая, вероятно би искал да знаеш, че тази сутрин Куин се призна за виновен. Непреднамерено убийство и заговор за нарушаване на гражданските права на един от затворниците.

Кайл се вкамени.

— Какво означава това?

В очите ѝ припламнаха палави искри.

— Непреднамерено убийство? То е вид убийство, при което...

Кайл сложи длан върху устните ѝ, прекъсвайки сарказма ѝ.

— Какво означава това? — повтори с нисък глас.

Когато свали ръка, видя крайчетата на устните ѝ да се повдигат в усмивка.

— Означава, че вече не си един от свидетелите ми. Ще има заседание за произнасяне на присъда, ала на практика делото приключи.

Кайл не се нуждаеше от нищо повече.

Зарови пръсти в косата ѝ и нежно сложи ръка на шията ѝ. Никакви игрички повече.

— Не беше длъжна да ми го съобщаваш още тази вечер.

Тя задържа погледа му.

— Не, не бях.

Признание, което казваше толкова много. Палецът на Кайл се плъзна собственически по долната ѝ устна, гласът му се превърна в меко ръмжене:

— Да се махаме от тук.

20.

По израза в очите на Кайл, Райлин знаеше точно какво ще се случи, ако си тръгне от бара заедно с него. Пламенният му помътняло син поглед беше повече от красноречив.

Докато седеше в сепарето, тя можеше да се сети за поне сто причини да му откаже. И само една, заради която да се съгласи.

Просто защото искаше да го направи.

Тя винаги постъпваше правилно. И от рационална гледна точка да постъпи правилно в случая означаваше да стане и да си тръгне от Кайл и греховното обещание, съдържащо се в думите му. Ала той беше дяволски привлекателен, интелигентен и остроумен, а тя много отдавна не беше правила нищо, което да ѝ се струва толкова... спиращо дъха. Или по-скоро — никога.

— Трябва да кажа довиждане на Рей.

А тя си беше мислила, че погледът му преди малко беше възпламеняващ.

Той поднесе ръката ѝ към устата си и плъзна устни по пръстите ѝ.

— Ще те чакам в подножието на стълбите. Ще кажа на Декс, че си тръгвам.

След като Кайл излезе от сепарето, Райлин си пое дълбоко дъх; трябваше ѝ миг, за да се съвземе. Това съвсем не беше нещо, което правеше обикновено — да си тръгне от някой бар с бивш престъпник, наследник на милиони и плейбой. Ала въпреки че чувството бе малко странно, то бе и хубаво. И за тази вечер това беше достатъчно.

Райлин грабна чантата си, излезе от сепарето и отиде на бара при Рей.

— Господи, крайно време беше — заяви приятелката ѝ, когато тя ѝ обясни с кого си тръгва. — За миг си помислих, че ще отнеме още девет години.

— Нали нямаш нищо против да си вземеш такси? — попита Райлин.

— Разбира се. Върви. — Рей ѝ отправи многозначителна усмивка. — Забавлявай се.

„Е, такъв е планът — помисли си Райлин, а после се поправи, усмихвайки се скришом на себе си, докато си тръгваше от ВИП салона: — Не, никакви планове тази вечер.“

До изгрев-слънце тя щеше да се остави на течението. Щеше да бъде спонтанна. Дори луда.

Стига само да не получише пристъп на паника след около две секунди само при мисълта за това.

Спусна се по стълбите, отвеждащи на долния етаж, и видя, че Кайл вече я чака в подножието им. Очите му не се откъснаха от нейните нито за миг, а когато тя стигна до най-долното стъпало, той ѝ подаде ръка.

— Готова ли си?

Въпреки пламъка в очите му, дяволитата усмивчица, повдигаща крайчетата на устните му, беше успокояващо позната. Някога този мъж бе накарал сърцето ѝ да забие учестено само с една целувка — време беше да открие какви други трикове владее.

Райлин сложи ръка в неговата.

— Да.

Основното помещение на клуба беше претъпкано, оглушителният ритъм на бърза техно попмузика кънтеше от високоговорителите, докато Кайл я водеше между множеството тела. Още не бяха стигнали до вратата, когато палецът му започна да описва кръгчета върху нейните пръсти. Гореща вълна се разля по тялото ѝ — толкова простичко докосване, ала въпреки това я възбуждаше. Толкова, че почти не усети хладния нощен въздух, който я погали, когато излязоха навън.

— Можем да си хванем такси на ъгъла — дрезгаво каза Кайл и бързо я поведе към най-близкото кръстовище.

На около петнайсетина метра от ъгъла той стисна по-силно ръката ѝ и без никакво предупреждение я издърпа към една тъмна странична уличка. Райлин знаеше точно какво предстои и, о, господи, толкова беше готова за него, че обви ръце около шията му в същия миг, в който той я притисна към тухлената стена, а устата му се спусна жадно към нейната.

Устните му разтвориха заповеднически нейните, високото му мускулесто тяло я прикова към стената. Езикът му покори нейния със страстни собственически движения; уловил брадичката ѝ в шепата, той превземаше устата ѝ отново и отново, докато Райлин не остана без дъх.

— Копнея да го направя от мига, в който те видях да влизаш в съдебната зала онази сутрин — каза той запъхтяно, когато най-сетне се отдръпна от нея. След това отново я улови за ръка и я изведе от уличката, махвайки на едно такси.

Когато то спря пред тях, Кайл отвори вратата и двамата се качиха. Той даде адреса си на шофьора и тъй като неговият апартамент беше по-близо от нейния, Райлин не възрази. Пет минути по-късно те пристигнаха пред сградата на Кайл и той едва изчака таксито да спре, преди да тикне една двайсетдоларова банкнота на шофьора и да изскочи навън. Протегна ръка, помагайки на Райлин да слезе, след което я въведе през въртящата се врата.

Кимна на портиера и я поведе към асансьорите. В мига, в който се качиха — сами — и вратите се затвориха зад тях, я притисна към стената и отново я целуна настойчиво и страстно. Няколко секунди по-късно Райлин чу как асансьорът звънна и двамата с Кайл се отправиха, препъвайки се, към апартамента му. Тя зарови пръсти в косата му. Докато отключваше, той обви ръка около кръста ѝ и бутна вратата.

След като затвори зад тях с трясък, Кайл взе чантата ѝ и я метна на пода. Ключовете му я последваха, а после той обви ръце около кръста ѝ и отново покори устата ѝ, докато я водеше през жилището.

Когато най-сетне спряха, за да си поемат дъх, Райлин видя, че се намират на прага на спалнята му. Интериорът беше модерен и мъжки, но не прекалено. В единия ъгъл имаше две светли велурени кресла и тежка махагонова масичка. На стената срещу тях беше закачен огромен плазмен телевизор, а в другия край на стаята имаше грамадно легло, покрито с няколко големи възглавници.

Кайл я прикова към вратата, привличайки вниманието ѝ към себе си, и плъзна език около нейния. Когато Райлин простена и инстинктивно се изви, притискайки се в него, той се отдръпна с потъмнели, пламнали очи.

— Сигурна ли си, че го искаш?

Тя зарови пръсти в косата му.

— Сигурна съм.

— Добре. — Той свали ръцете ѝ и я въведе в спалнята с предизвикателно пламъче в очите. — Тогава ми го покажи. — Приблужи се до едно от креслата, пусна ръцете ѝ и седна, след което зачака, изглеждайки досущ като мултимиллионер, свикнал да се разпорежда. — Започни с роклята.

О, така ли? Райлин наклони глава на една страна.

— Ти я свали, ако искаш да видиш какво има отдолу.

Той поклати бавно глава.

— Съжалявам, госпожо адвокат, ала това не е съдебната зала. Тук аз определям правилата.

Слава богу, че все още беше облечена; в противен случай господин Самодовolni трапчинки щеше да види как зърната ѝ в миг щръкнаха.

Придавайки си хладнокръвен вид, Райлин пристъпи между краката му, след което протегна ръка и свали ципа на роклята си. Без да откъсва очи от неговите, смъкна първо едната, а после и другата презрамка. А после, съвсем бавно, остави материята да се плъзне над чашките на сутиена ѝ, надолу по корема и хълбоците, докато не се свлече на пода в краката ѝ.

Очите на Кайл прогориха пътечка върху всеки сантиметър от тялото ѝ, поглъщайки жадно копрения ѝ сутиен с цвят на слонова кост и бикините в същия тон.

— Толкова си красива, Райлин. — Погледът му се спря върху сутиена ѝ. — А сега искам да видя гърдите, с които цяла вечер ме измъчваш.

— Щом настояваш.

С лека усмивчица, тя посегна назад и разкопча сутиена. Свали чашките от гърдите си и го пусна на пода до роклята.

В продължение на един дълъг миг Кайл не каза нищо, просто я съзерцаваше. След това ѝ направи знак да се приблужи.

— Ела тук.

Райлин поклати глава.

— Още не съм свършила.

— Въпреки това ела тук.

Тя си събу обувките и обкрачи бедрата му, намествайки внушителната му ерекция между краката си.

Челюстта му потръпна, докато я гледаше с премрежени очи.

— Целуни ме.

Чувствайки се мъничко скандално, но освен това много секси, да бъде гола, докато той бе напълно облечен, Райлин се приведе към него, без да бърза, и го ухапа лекичко по долната устна, преди да прокара език по неговия. Когато той се опита да задълбочи целувката, тя се отдръпна и го подразни с устните си, изтръгвайки ниско ръмжене от гърдите му.

— Добрите момиченца прокурори не бива да дразнят мъж, който е бил в затвора — предупреди я той дрезгаво.

Райлин се приведе напред и прошепна в ухото му:

— Не установихме ли вече, че тази нощ няма да бъде добро момиче.

Усмихна се лукаво, когато усети ерекцията му да потръпва между краката ѝ... а после прехапа устни, за да заглуши едно стенание, когато ръцете му уловиха гърдите ѝ.

— В такъв случай нека открием какво харесват лошите момиченца прокурори.

Палците му се плъзнаха по твърдите ѝ чувствителни зърна с бавни влудяващи движения. Райлин затвори очи и изпусна дъха си на пресекулки, а после простена, усетила как устните му заменят ръцете му.

— Кайл...

Зарови пръсти в косата му и гърбът ѝ се изви в дъга, докато езикът му близваше първо едното, а после и другото ѝ зърно, превръщайки ги в корави болезнени връхчета.

— Ще те накарам да се почувстваш толкова прекрасно тази нощ, бейби — промълви той. И сякаш за да го докаже, продължи да се грижи за гърдите ѝ с устните, зъбите и езика си, докато Райлин не започна да се люлее лекичко в скута му, жадна за още.

— Дръж се за мен — прошепна той.

Райлин обви ръце около шията му и се улови здраво за него, когато той се надигна от стола и я отнесе до леглото. Сложи я върху завивките и приковал изпепеляващ поглед в нея, започна да се съблича — първо самото и ризата, а после и останалата част от дрехите си.

През годините Райлин тайничко си бе представяла как ли изглежда Кайл Роудс гол, използвайки най-вече онези кратки мигове, в

които бе почувствала мускулестото му тяло до своето, докато се целуваха.

Никоя от фантазиите не можеше да се сравнява с реалността.

Докато той стоеше гол пред нея, тя без капчица срам попиваше всеки корав, изваян сантиметър от тялото му — твърдите гърди, плочките на корема, тесния ханш и силните мускулести бедра — и достигна до едно заключение.

Затворът се отразяваше страхотно на тялото.

Очите ѝ се плъзнаха надолу към ерекцията му, голяма, корава и готова за действие. С многозначителна усмивка Кайл се качи на леглото и пръстите му се плъзнаха под ръба на бикините ѝ. Дръпна ги надолу, освободи ги от краката ѝ, след което приседна и впи поглед в нея.

— Съвършена — каза дрезгаво.

След това се наведе над нея и я целуна, а едната му длан се пъкна между бедрата ѝ. Райлин потрепери, когато пръстите му се вдигнаха нагоре, за да разделят меките гънки между краката ѝ и да я разтворят. Помилва я умело с показалец, карайки я да изохка до устата му, преди да пъкне пръст в нея.

— Толкова си влажна. — Добави още един пръст и започна да ги движи с бавен, мъчителен ритъм. — След една минута това ще бъде пенисът ми.

— Кайл. — Райлин се притисна инстинктивно към ръката му, докато той разпалваше пожар в тялото ѝ.

— Докосни ме, Райлин — каза Кайл, заравяйки лице в шията ѝ.

Излегна се настрани и тя го последва, изгаряща от желание да се подчини на молбата му. Плъзна ръце по гърдите и корема му и чу как дъхът му секна, когато продължи още по-надолу.

Затвори очи и простена, когато тя обви ръка около ерекцията му.

— Господи, да...

Беше корав и пулсиращ, когато палецът ѝ поглади главичката му, преди ръката ѝ да започне да се движи нагоре-надолу със същия плавен, бавен ритъм, който той беше използвал с нея. Приведе се напред и го целуна, при което зърната ѝ докоснаха гърдите му, докато езиците им се преплитаха. Тя го милваше и възбуждаше, чувайки как дишането му става все по-накъсано.

Изведнъж той я преобърна по гръб и прикова ръцете ѝ към леглото.

— Трябва да те чукам — заяви дрезгаво. — Сега.

Изпепеляващи пламъци обгърнаха тялото ѝ.

— Моля те, кажи ми, че си подготвен.

В отговор той се пресегна и отвори едно чекмедже на нощното си шкафче. Разкъса опаковката, сложи си презерватива и се намести между краката ѝ.

Допря връхчето на ерекцията си до топлия ѝ влажен отвор и разтвори бедрата ѝ с коляно. След това проникна бавно, изпълвайки я докрай, докато целият не потъна в нея.

— Исусе, толкова си сладка — простена, а после стисна челюсти и започна да се движи. — Цяла нощ ще бъда в теб — каза гърлено и без да откъсва поглед от нея, подхвана плавни, дълбоки тласъци. — Ето така.

— Да — простена Райлин, извивайки гръб, за да го поеме още по-дълбоко.

Заедно двамата откриха ритъма си и тъкмо когато тя беше на ръба, Кайл приседна на колене и продължи с кратки, плитски тласъци.

— Искам да те видя как свършваш — каза и я погали между краката.

Райлин изкрещя и се взриви, докато той продължаваше да нахлува в нея дълбоко и яростно, без да спира нито за миг, докато тя свършваше. След това я издърпа и я накара да го обкрачи; тя взе лицето му в шепи и го целуна, а той улови дупето ѝ, водейки я нагоре-надолу по пениса си. Беше толкова корав в нея, а триенето между телата им беше толкова интензивно, че неочаквано Райлин почувства приближаването на нов оргазъм.

Тя изохка до устата му, краката ѝ трепереха. Ръцете му бяха сигурни, притискаха я към него точно както трябваше и Райлин разбра, че знае какво прави. Тя изскимтя, когато за втори път достигна върха, а Кайл ускори темпото, телата им се движеха заедно, докато той сграбчи хълбоците ѝ и изригна дълбоко в нея.

Останаха така в продължение на няколко мига, слети и запъхтени, докато Райлин най-сетне се плъзна от него. Рухнаха върху леглото и Кайл се надигна над нея; косата му падаше на челото, бузите му бяха пламнали.

В очите му имаше горди искрици.

— Е?

Тя се усмихна.

— Окей. Този път може би беше малко по-добре от „не беше зле“.

— Знаеш ли, ти наистина си трън в задника ми.

Райлин избухна в смях и улови лицето му в шепите си.

— О, Кайл Роудс, ти винаги казваш най-милите неща.

21.

Когато се събуди и почувства топлото кораво тяло до себе си, за части от секундата Райлин си помисли, че отново е в Сан Франциско с Джон.

Ала щом отвори очи и се огледа наоколо (щори, закриващи прозорци, които стигаха от пода до тавана; плюшени тъмносиви завивки и големи възглавници на леглото; огромен плазмен телевизор на стената), изведнъж си спомни.

Кайл.

Докато меката утринна светлина се процеждаше през щорите, действителността изведнъж я връхлетя.

Беше преспала с бивш затворник.

И не кой да е бивш затворник — беше преспала с туитър терориста, един от най-известните престъпници, осъдени през последните години от Прокуратурата, в която работеше. Мъж, който само допреди ден бе неин свидетел.

„Тази нощ няма да бъда добро момиче.“

Е, определено го беше постигнала.

Докато лежеше в леглото на Кайл, не изпитваше вина, чувстваше се просто... някак странно. Метамфетаминовата Райлин не смесваше работата с удоволствието. Не излизаше с колеги, не преспиваше с бивши свидетели и определено не правеше секс с бивши престъпници.

Тя бързо прерови спомените си от изминалата нощ.

И то какви спомени.

В главата ѝ изскочи изключително ярка еротична картина, в която тя възсядаше Кайл за втори рунд, прокарайки ръце по коравите мускули на гърдите му, а той мълвеше името ѝ, докато тя го яздеше. А после този образ отстъпи място на друг, в който двамата стояха под душа с пара, и докато горещите му струи масажираха чувствено кожата ѝ, Кайл беше коленичил пред нея, притискайки я към топлия мрамор, а стоновете, които устата му изтръгваше от гърдите ѝ, отекваха в огромната баня.

Райлин спря внезапно, спомнила си онзи миг.

О, господи, душът.

Ръката ѝ се вдигна към бъркотията от разрошени къдрици около главата и раменете ѝ.

Страхотно.

Време бе да се изпари от тук.

Хвърли поглед през рамо към Кайл, който спеше с лице към нея, пъхнал ръка под възглавницата. При вида на наболата брада по линията на челюстта му и леката извивка на устните му Райлин трябваше да потисне порива да се сгуши до него, да прокара ръце по невероятното му тяло и да го събуди за рунд номер четири. За съжаление, това бе в пълен разрез с плана ѝ: а) да се погрижи снощният сексуален марафон, колкото и да бе невероятен, да си остане изолиран случай и б) да се изнесе от тук, преди Кайл да забележи, че косата ѝ изведнъж бе заприличала на разплетена кошница.

Измъкна се от леглото много бавно и чисто гола. Намери бикините си на пода до леглото и тихичко ги обу. След това прекоси стаята на пръсти и отиде до креслото, където миналата нощ беше правила стриптийз пред Кайл (много забавно и палаво, ала сега нямаше време да се отдава на още горещи спомени), и откри сутиена, обувките и роклята си. Обърнала гръб на леглото, тя побърза да си сложи сутиена, а после осъзна, че ципът на роклята ѝ ще вдигне твърде много шум и може да събуди Кайл. Реши да се облече и да си обуе обувките в хола. Наведе се да ги вдигне и...

— Много готино.

Райлин се изправи рязко, притиснала роклята към гърдите си, и погледна през рамо.

Облегнат на лакът, Кайл я наблюдаваше с развеселено изражение.

— Бягаме от местопрестъплението, а, госпожо адвокат?

Този мъж понякога я разчиташе като отворена книга.

— Не — отвърна Райлин отбранително. Поне не и по причините, които той вероятно подозираше. Тя нямаше проблем със секса, с нито един от трите изпепеляващи рунда. Това, което я притесняваше донякъде, беше частта с бившия престъпник. — Просто трябва... да отида някъде.

Той погледна часовника на нощното шкафче.

— В седем и половина в събота?

— Рано сутринта е. А и първо трябва да мина през вкъщи и да си взема душ, естествено.

— Естествено. Един съвет, госпожо адвокат: измисляй оправданията си за бягство от предишната нощ.

Добре. Беше забравила, че си има работа с професионалист.

— Ще го имам предвид за следващия път.

Тъй като вече нямаше нужда да пази тишина, тя нахлузи обувките си и тъкмо се канеше да си облече роклята, когато забеляза начина, по който Кайл се взираше в нея, докато тя стоеше пред него само по бельо и високи токчета.

Очите му изведнъж станаха топли и потъмняха, докато попиваха гледката.

— Може би няма да е зле да поостанеш още малко.

Обаянието на тези чувствени сини очи беше изкусително.

А после погледът му се вдигна към шубрака, избуял изведнъж върху главата ѝ.

— Леле. Аз ли направих това на косата ти? — Изглеждаше странно доволен от тази мисъл.

Райлин си отбеляза наум да пъкне една маша в чантата си следващия път, когато прави секс под душа с един милиардер и бивш затворник. Не че щеше да има следващ път.

— Не всички от нас имат късмета да притежават стряскащо съвършена коса като от реклама за шампоан. Така става, когато е влажна.

Лицето му придоби порочно изражение.

— Знам точно какво става, когато си влажна, госпожо адвокат.

Е, добре, това си го изпроси сама.

— Обикновено има цял куп пъшкане и стенания — продължи той. — Макар че любимата ми част е начинът, по който произнасяш името ми...

— Кайл — прекъсна го Райлин и го изгледа свирепо.

— Не, не така. Малко по-пламенно и ентусиазирано. — Той потупа леглото до себе си. — Нека го поупражняваме, докато не стане съвършено.

— Тръгвам си — заяви Райлин.

— Така ли? Защото на мен ми се струва, че се опитваш да не се усмихнеш.

Е, добре, може и да се опитваше. Ала въпреки това щеше да си тръгне.

— Понеже спомена косата, да ти се намира ластиче?

Достатъчно неприятно бе, че трябваше да извърви пътя на срама през фойето на сградата, облечена в червената си рокличка. За нищо на света нямаше да допусне някой да види точно колко раздърпана беше след една нощ с Кайл Роудс.

— Ще намеря нещо. — Той отметна завивките, предлагайки ѝ съвършен изглед към невероятното му тяло, начело с възбуждения му пенис (сериозно, това нещо спадаше ли изобщо някога?), и заобиколи леглото. Грабна сивите си боксерки от пода и ги нахлузи. — Видях, че погледна.

Хванаха я.

— Просто отбелязах, че имаш наистина впечатляващи... бедра.

— Тичам редовно.

Райлин си го представи, плувнал в пот, как сваля дрехите си, когато се прибере в апартамента след джогинга.

Хмм.

— Госпожо адвокат, ако искаш да си тръгнеш, съветвам те да не ме гледаш по този начин, докато стоиш в спалнята ми само по бельо и високи токчета.

Тя примига. А, да — трябваше да си върви.

— Съжалявам. Ластичето?

Докато Кайл отиде да потърси в банята, Райлин си облече роклята и излезе от спалнята. Чантата ѝ беше в коридора и за щастие, освен телефона и ключовете ѝ, вътре имаше пакетче ментови бонбони. Тя лапна един и хвърли поглед в голямото огледало с рамка в преддверието.

Страхотно. Пощуряла коса и никакъв грим.

— Опитай това.

Кайл се появи зад нея в огледалото и ѝ протегна ръка.

Райлин погледна надолу и видя черно ластиче за коса върху дланта му.

— Забравено от някоя от фотомоделите?

Той я изгледа.

— Не, мое е. Тази стряскащо лъскава коса като от реклама за шампоан ми пречи, ако не я вържа, когато тичам.

Райлин взе ластичето с усмивка и се залови да среши косата си с пръсти.

— Не мога да си те представя с опашка.

— Не е опашка. Просто я прибирам отстрани и отгоре.

— Аха. Някакво подобие на кок.

— Спомняш ли си какво казах снощи? За това, че си трън в задника ми?

Спомняше си, и още как. Беше го казал веднага след като я беше довел до два от най-невероятните оргазми в живота ѝ. А после ги беше последвал с още два.

Пропъждайки спомените от главата си, Райлин се дръпна назад, за да провери как изглежда косата ѝ, която бе успяла да прибере в неравна, рошава опашка.

— Вероятно не е толкова хубава, колкото твоя кок, но ще трябва да свърши работа.

А после срещна погледа на Кайл в огледалото.

— Миналата нощ беше страхотна.

Както обикновено, изражението му не можеше да бъде разтълкувано.

— Това трябваше аз да го кажа.

И вероятно го беше правил много пъти, сигурна бе Райлин. Не че това имаше значение. Успя да извика закачлива усмивка върху устните си.

— Нищо не ти пречи да го кажеш — пошегува се тя.

Кайл я завъртя към себе си и като се наведе, я целуна нежно по устните.

— Миналата нощ беше страхотна.

Тъй като нямаше какво повече да се каже, Райлин се отдръпна и се отправи към вратата. Едва сега забеляза, че той беше нахлузил чифт дънки, след като беше намерил ластичето, и изведнъж си даде сметка, че това вероятно е последният път, в който вижда Кайл Роудс — сексапилен, гол до кръста и бос, застанал по дънки в преддверието си, докато двамата се сбогуват.

Обърна се и сграбчи бравата, канейки се да отвори вратата, когато той я спря.

— Райлин... почакай.

Сърцето ѝ прескочи един удар, когато той прекоси преддверието със сериозно изражение, протегна ръка...

... и вдигна ципа на роклята ѝ.

— Току-що го забелязах.

— Ааа. Благодаря. — Райлин отключи вратата и я отвори. — Ами... ще се чуем.

— Знаеш къде да ме намериш, госпожо адвокат.

А после тя пристъпи в коридора и се приближи до асансьорите. Докато натискаше копчето, чу как ключалката изщрака тихо зад гърба ѝ.

22.

И ти просто си тръгна?

Райлин сви рамене.

— Какво се очакваше да направя?

Двете с Рей си бяха намерили маса на открито в „Китчън“, популярно кафене на няколко пресечки от апартамента ѝ. Естествено, беше се обадила на Рей още същия следобед, за да ѝ докладва за сексуалните подвизи.

Райлин капна малко кленов сироп върху пържените си филийки с кокос и продължи, докато Рей отпиваше от своята мимоза^[1].

— Да излезем на кафе и палачинки? Миналата нощ си изкарах добре, но това е всичко.

Веждите на Рей подскочиха.

— Колко добре?

Райлин се усмихна дяволито.

— В три рунда. Включително и един под душа. — И тя отхапа дръзко от пържената си филийка, без да каже нищо повече.

Рей се разсмя.

— Леле. Очевидно трябва да си намеря бивш затворник. При положение че затворът вероятно е единственото място в този град, където все още не съм потърсила „Правилния“ — сухо добави тя.

— Какво стана с мъжа на бара от снощи? — попита Райлин. — Доста дълго си приказва с него.

Рей въздъхна.

— Беше симпатичен. Не знам... — Тя сви рамене, някак обезкуражена. — Все очаквам магическия миг, в който ще срещна някой мъж и просто ще знам. Ала може би моята история няма да бъде такава. — Тя погледна към Райлин и махна с ръка. — Не ми обръщай внимание. Точно днес не искам да говорим за несъществуващия ми любовен живот.

— Сигурна ли си? — попита Райлин.

Всъщност тя имаше идея по този въпрос — опитваше се да измисли хитър начин да запознае Рей с един необвързан, привлекателен прокурор от офиса ѝ, но все още не беше изпитала подробностите. Трябваше да действа много внимателно, защото приятелката ѝ ненавиждаше да я сватосват.

— Напълно — заяви Рей. — Да се върнем към онази част от историята, в която си се изнесла от луксозния апартамент на невероятно сексапилния наследник на милиони, който очевидно здравата е хлътнал по теб. Каква кучка. — Тя се усмихна. — Леле. Наистина ли го казах на глас?

Сега беше ред на Райлин да махне с ръка.

— Онзи невероятно сексапилен наследник на милиони си е съвсем добре. Вярвай ми, Кайл Роудс не чезне в апартамента си по мен. Този тип сменя жените по-често, отколкото аз бележниците си.

— Да, ама нали чу какво каза приятелят му Декс. За това, че се прибрал, ухилен до ушите, след като те изпратил до вас в нощта, когато се запознахте.

Райлин не отговори веднага. Това беше наистина мила история. И все пак.

— Било е преди девет години, Рей. Оттогава са се случили толкова много неща. Той вече не е просто неизвестен, очарователно дразнещ студент с бархетна риза и туристически обувки. — Тя се огледа наоколо и понижи глас. — Сега той е туйтър терористът. А аз съм федерален прокурор. Това не може да стигне много далеч. Само преди шест месеца моят офис води дело срещу Кайл. Нарекоха го „киберзаплаха за обществото“. Знаеш ли колко неловко би било в работата, ако някой открие, че двамата спим заедно?

— Би било странно. Няма съмнение — съгласи се Рей с нея.

— Именно. А аз не искам нещата да бъдат странни. Имам планове за бъдещата ми кариера, да им скрия топката на колегите и да си създам име. И това име няма да бъде Новото-момиче-което-изчука-туйтър-терориста.

— Хмм. — Рей направи физиономия. — В такъв случай никак не ми е приятно именно аз да ти го съобщя... обаче двамата с Кайл сте в светската хроника.

Сърцето на Райлин спря.

— Какво? Не.

— Не те споменават по име — побърза да уточни Рей и като извади айфона си, отвори една страница за клюки в интернет. — Изчаквах да ти кажа, защото си мислех, че страшно ще ти хареса. Май не съм познала. — Тя зачете на глас: — „Кайл Роудс, твитър терористът и син на бизнесмена милиардер Грей Роудс, се завърна на светската сцена в нощта на нетърпеливо очакваното откриване на новия нощен клуб в «Голд Коуст» «Файърлайт», където бе забелязан в интимна близост с непозната тъмнокоса секс бомба с умопомрачителна червена рокля. Осведомени източници твърдят, че двамата били напълно погълнати един от друг, когато си тръгнали от клуба заедно.“

Поразена, за миг Райлин не може да каже нищо. Наум прокле магическата червена рокля.

— Погледни го от хубавата страна — наричат те „тъмнокоса секс бомба“.

Ако обстоятелствата бяха различни, Райлин би се надувала най-безсрамно цели две-три минути, ала сега беше прекалено заета с това, да се паникьосва. През март я бяха снимали заедно с Кайл, онази фотография, която беше обиколила всички медии. Ако някой направеше връзката между това и „тъмнокосата секс бомба“, с която го бяха видели снощи...

Това никак не беше добре.

— Нямаат наши снимки в клуба, нали? — попита тя притеснено.

— Само една, на която те зяпа в гърдите. — Рей остави телефона, видяла лицето на приятелката си. — Шегувам се. Дишай дълбоко, Рай. Всичко е наред. Никой няма да разбере, че си ти. Чикаго е голям град, пълен с тъмнокоси жени.

— Точно така. — Райлин изпусна дъха си и започна да се съвзема, мислейки си колко близо бе стигнала до това, да бъде разкрита.

Прекалено близо.

Докато Райлин се прибираше от кафенето, телефонът ѝ извъня. За миг, докато ровеше из чантата си, тя се зачуди дали Кайл не ѝ се обажда заради написаното в светската хроника. Почти можеше да чуе ниския му закачлив глас: „Обаждам се просто за да видя как е

любимата ми тъмнокоса секс бомба. Реших да проверя дали си навита за рунд номер четири тази вечер, госпожо адвокат.“

Райлин най-сетне намери телефона си.

О, просто майка й.

— Мамо... здравей.

— Май бях права, като те предупредих за онзи Кайл Роудс.

Райлин спря наскре крџстовището, минала незабавно в повишена бойна готовност. Как бе възможно майка й да е научила нещо чак във Флорида? Реши да се държи нехайно.

— Не съм сигурна, че те разбирам, мамо.

— Тъкмо чета „Чикаго Трибюн“ в интернет — отвърна Хелън. — Туитър терористът отново е в светската хроника.

— Четеш светската хроника?

— Естествено. Как иначе ще съм в крак с местните клюки, когато сме тук до края на зимата?

И под „края на зимата“ тя имаше предвид началото на май.

— Още не съм я прочела — каза Райлин. Строго погледнато, наистина беше така, само я беше чула. — Сутринта бях заета, а после отидох да обядвам с Рей. Тъкмо се прибирам.

— Очевидно са го забелязали в някакъв популярен нощен клуб. Тръгнал си е със загадъчна тъмнокоса брюнетка в червена рокля. Вероятно някаква уличница, с която се е запознал същата нощ. — А после майка й смени темата, продължавайки да бџбри весело: — Както и да е, какво ново при теб, миличка? Прави ли нещо интересно снощи?

Да. Секс с Кайл Роудс.

— Ами не, нищо особено. С Рей излязохме на по питие. — Райлин реши, че ще е най-добре да позамаже подробностите, при положение че майка й току-що я беше нарекла „уличница“. — Просто от любопитство, каква е тази враждебност към Кайл Роудс? Та ти дори не го познаваш.

— Нали ти казах. Не ми хареса начинът, по който те гледаше на онази снимка. Кой зяпа една напълно непозната жена по този начин, и то в съдебната зала? Фирмата ми непрекъснато представляваше мъже като него. Заможни, очарователни, смятат, че притежават света и че могат да правят каквото си поискат.

— Не е, като да е убил някого, мамо. Просто е затворил туитър — напомни й Райлин. Знаеше, че звучи така, сякаш заема

отбранителна позиция, но думите на майка ѝ я подразниха. Тя лично беше видяла истинския Кайл Роудс, мъжа, който въпреки всичко по собствено желание ѝ бе помогнал в случая „Куин“. Да, имаше си своите недостатъци, но имаше и добрите си страни. И то не само голите.

Тя побърза да смени темата, тъй като не искаше да говори повече за Кайл Роудс, светската хроника на „Чикаго Трибюн“ или каквото и да било, свързано с миналата нощ. Беше си извадила поука — да отиде в апартамента на Кайл беше истинска лудост. А Метамфетаминовата Райлин не правеше луди неща.

От днес нататък.

Малко след като се прибра у дома, тя приключи разговора с майка си и пусна чантата си на пода в спалнята. Натъпкана до пръсване с пържени филийки с кокос и напълно изтощена след нощта на разврат е Кайл, тя си свали обувките и се пхна в леглото, за да поспи.

Събуди се след повече от три часа от звъна на мобилния си телефон. Седна в леглото, замаяна от съня и объркана от факта, че навън бе започнало да се стъмва. Наведе се и посегна към чантата си, мърморейки, докато ровеше за телефона. Силно се надяваше някой да е умрял... буквално. Ако не се обаждаше агент на ФБР, Службата за борба с наркотиците, Тайните служби или Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия, за да ѝ съобщи за сериозен проблем по някой от случаите ѝ, щяха да хвърчат глави.

Най-сетне извади телефона от чантата си и видя, че на екрана пише „Непознат номер“.

— Райлин Пиърс.

От другата страна се разнесе познат мъжки глас.

— Не мога да повярвам колко е хубаво отново да чуя гласа ти.

Райлин се изтегна в леглото, неспособна да скрие изненадата си.

— Джон.

[1] Коктейл от шампанско и портокалов сок. — Б.пр. ↑

23.

Райлин погледна часовника върху нощното си шкафче и пресметна. Рим беше седем часа напред от Чикаго.

— При теб минава два часът сутринта.

— Така е — щастливо отвърна Джон. — Тъкмо си тръгвам от партито у един приятел. В римския офис има една колежка, също чужденка, която ме запозна с някои от местните. Празнувахме... е, като се замисля, всъщност нямам представа какво празнувахме. Готина компания.

— Сигурна съм...

Джон продължи да си приказва:

— Един от тях има брат, който притежава лозе в Тоскана и през уикендите ходим там. Страшно ще ти хареса, бейби. Къщата е невероятна. Реновирана вила от осемнайсети век, на сред море от зелени хълмове. *Molto bene.*^[1]

Райлин примига.

Господи.

Джон не само бръщолевеше празни приказки и дори говореше на италиански, но освен това й беше казал „бейби“. А за трите години, през които бяха излизали, тя знаеше, че това може да означава само едно.

Току-що беше получила международно пиянско обаждане.

— Звучи така, сякаш Италия се е оказала всичко, на което се надяваше — каза тя, опитвайки се да се отърси от съня.

Разговорът изведнъж бе станал направо сюрреалистичен.

— Не всичко. — Той въздъхна драматично. — Партито беше в един апартамент недалеч от „Пиаца Навона“. Тръгнах си преди останалите и взех да се разхождам. Преди да се усетя, вече стоях пред фонтана „Бернини“ и се взирах в траторията с жълтия сенник, в която се влюбихме, когато дойдохме тук заедно. Помниш ли?

Да, помнеше. След два дни, изпълнени с разглеждане на забележителности, сред които Римският форум, Ватиканът,

Испанските стъпала и Колизеят, те бяха решили да си вземат почивка. На следващия ден бяха спали до късно, бяха си намерили заведение за обяд и бяха прекарвали два часа на една маса на открито, докато си приказваха, гледаха хората наоколо, похапваха хубава храна и пиеха вино. След това се бяха върнали в хотела и бяха правили любов.

— Спомням си. Макар че сега ми се струва толкова отдавна.

— Аха. Много неща изглеждат толкова отдавна. — Джон смени темата. — Е, ти как я караш?

Първо имейл, а сега ѝ се обаждаше пиан. Райлин нямаше представа какво става с бившето ѝ гадже напоследък, но май беше време да открие.

— Джон, не се засягай, но... какво правиш? Наистина ли искаш да водим този разговор в два часа през нощта?

— Не водим този разговор в два през нощта. При теб е едва седем часа привечер — отвърна той закачливо.

Райлин реши, че е най-добре да кара направо. Ако не друго, то пестеливият прокурор на държавна заплата у нея прекрасно си даваше сметка, че този разговор му струва немалко евро на минута.

— Защо се обаждаш?

— Не може ли човек да каже „здрости“ на стар приятел, без това да е федерално престъпление?

Райлин реши, че шегата е нарочна.

— Получих имейла, забрави ли? Вече си казахме „здравей“.

— Просто исках да видя как си, Рай. По отговора ти личеше, че си добре, но какво може да разбере човек от един имейл?

Райлин прокара ръка през косата си. Тъй като двамата с Джон се бяха разбрали да не се чуват след раздялата си, този разговор навярно беше неизбежен. Хората обичаха нещата да имат окончателен край.

— Добре съм. Мисля, че Чикаго бе добър избор.

— Още поддържам връзка с Кийт, Кели, Дан и Клеър — каза Джон. — Казаха, че сте си разменили само един-два имейла, откакто си напуснала Сан Франциско. Когато научих това, мъничко се притесних.

Райлин започваше да разбира какво става. Беше толкова погълната от новия си живот в Чикаго, че бе оставила стария зад себе си, и то навярно прекалено бързо. Не беше изцяло неволно. Кийт, Кели, Дан и Клеър бяха общите им приятели „двойки“ и след като тя и

Джон скъсаха, равновесието в отношенията им се промени. Вярно, тя наистина се беше постарала. На няколко пъти през четирите месеца, докато живееше в Сан Франциско след раздялата, се бе срещала с момичетата на по питие. Ала Кели и Клеър непрекъснато я питаха дали се е чувала с Джон след заминаването му за Рим — тема, към която Райлин не беше изгаряла от желание да се връща непрекъснато. Особено когато отговорът беше „не“.

— Бях заета с работа, това е всичко — каза тя. — Но ти си прав... трябва да им се обадя.

— Тревожат се, че стоиш в Чикаго, потънала в скръб. — Джон се засмя. — Дори са си въобразили, че чезнеш в мисли по мен. Значи, може да им пиша, че официално си окей?

Тонът му беше небрежен и шеговит, ала Райлин се зачуди дали в него не се съдържа неизречен въпрос.

— Добре съм. Наистина.

— Ще се радват да го чуят. Нали помниш колко са любопитни понякога. — Тонът му си оставаше нехаен. — И разбира се, следващото, което ще ме попитат, е дали излизаш с някого. И отговорът на това е...?

— Че би било най-добре да престанат с въпросите.

— Разбира се.

От другата страна последва дълго мълчание.

А после гласът на Джон стана сериозен и изведнъж целият разговор се промени.

— Ами ако кажат, че им липсваш? — тихичко попита той.

Ето че го беше казал.

Райлин не отговори веднага, тъй като искаше да види какъв ефект ще имат думите му върху нея. Испита носталгия и дори мъничко тъга. Тонът ѝ, когато отговори, беше нежен:

— Бих казала, че очевидно преживяват много сантиментален италиански момент с фонтана „Бернини“ и виното, но че несъмнено ще съжаляват за това обаждане, когато се събудят на сутринта.

— Онзи ден беше прекрасен за нас, Рай.

Райлин предположи, че все още съзерцава траторията с жълтия сенник.

— Така е. Ала този ден отмина, Джон.

— Не знам...

— Не можем да се върнем назад — прекъсна го Райлин. — Искам да бъдеш щастлив, наистина. Ала думите правят всичко прекалено объркващо. Смятам, че и за двама ни ще е най-добре просто да... продължим напред. — Тя замълча за миг; оказваше се по-трудно, отколкото би предположила. Ала въпреки това беше правилното решение. — Довиждане, Джон.

Затвори и въздъхна дълбоко. След това изключи телефона и дълго се взира в него.

Това несъмнено беше един от най-странните уикенди, които някога беше преживявала.

[1] Много добре. (Ит.) — Б.пр. ↑

24.

Рано-рано в понеделник сутринта Кайл вече стоеше в новия си офис и оглеждаше последните детайли от ремонта.

— Изглежда добре — обърна се той към строителния предприемач Бил, който стоеше до него.

— Естествено, че изглежда добре — отвърна Бил, видимо доволен. — Аз го направих.

Предприемачът беше горещо препоръчан от дизайнера, който бе преустроил „Файърлайт“, заведението на Декс. Вземаше страшно много, но Кайл не търсеше евтиното. От мига, в който бъдещите му клиенти (а той определено се надяваше да има такива) прекрачеха прага на „Роудс Нетуърк Консултинг“, трябваше да знаят, че са попаднали в ръцете на професионалисти.

Повечето от промените, които беше направил, бяха козметични. Беше се отървал от сивите килими и бе възстановил пода от кленови дъски отдолу. Нямаше ги вече тъмната боя и тежките дъбови мебели, предпочитани от предишния наемател. На тяхно място сега имаше ниски бели дивани и столове, както и маси и бюра, изработени от стъкло и светъл мрамор. Ефектът беше офис, който изглеждаше чист, модерен и изискан.

След като огледа основно приемната и конферентната стая, Кайл отиде в личния си кабинет. Именно тук бяха направени най-сериозните промени. Екипът на предприемача беше съборил стената, която преди това делеше две по-малки помещения, и беше преустроил мястото в голям ъглов офис с прозорци от пода до тавана на две от стените. Навярно беше мъничко прекалено, но след като беше прекарал четири месеца в затвора, Кайл бе развил непоносимост към малки, задушаваци помещения.

„Освен това — помисли си той, застанал наред помещението — изглеждаше като кабинет на изпълнителен директор. Неговият кабинет.“

— Офисът е готов — заяви Бил. — Сега ти трябва само хора, с които да го напълниш.

— Това е следващата стъпка — отвърна Кайл.

Офисът се състоеше от приемна, четири работни бюра с доста пространство и възможност за разширяване, още два самостоятелни кабинета и секретарско място пред кабинета на Кайл.

— Имаш план, а? — попита Бил с широка усмивка. — Честно казано, любопитен съм да видя как ще ти потръгнат нещата.

Погледът на Кайл се спря върху лъскавото италианско бюро от алуминий и закалено стъкло в средата на кабинета. Бюрото на човек, който иска да направи впечатление.

— Не си само ти, Бил.

Във вторник сутринта Кайл напълни резервоара на мерцедеса си и пое на път. Тъй като беше едва седем часът, трафикът не беше особено натоварен и само след трийсетина минути вече излизаше от града. Качи се на магистралата и се пригответи за двучасово шофиране.

Отиваше на юг, към Шампейн-Ърбана. Беше прекрасно утро за пътуване: слънцето грееше, небето беше синьо, температурата беше около двайсет градуса. Той свали малко прозореца, вдъхна свежия въздух и пусна радиото. Приятно бе да се махне от шумотевицата на града, дори и само за ден. Бяха само той, пътят, бързата кола и хубавата музика.

За съжаление, нищо от това не можеше да отвлече мислите му от Райлин.

През последните няколко дни беше зает с работата си, но въпреки това не беше успял да я пропъди от ума си. Тя непрекъснато изникваше в мислите му — когато се качваше с асансьора към апартамента си, когато излизаше, за да потича рано сутринта, докато си вземаше душ.

Всъщност най-много мислеше за нея именно когато си вземаше душ.

Образът ѝ, гола и мокра, докато струите ги обливаха, вероятно завинаги се бе запечатал в ума му. Заедно със спомена за страхотното ѝ дупе, когато на практика беше избягала от апартамента му на сутринта.

Откъдето и да го погледнеш, това беше съвършената свалка. Невероятен секс, без никакво обвързване. Би трябвало да е доволен. Облекчен всъщност, тъй като сексът без никакво обвързване бе именно това, което търсеше на този етап от живота си. И най-сетне можеше да приключи необикновената история, започнала между него и Райлин Пиърс преди девет години.

И все пак историята му се струваше... незавършена.

Кайл поклати глава, силно изкушен да я удари няколко пъти във волана, тъй като очевидно трябваше да пропъди замайването, в което живееше през последните няколко дни. Заклет ерген като него не се оплакваше, когато една интелигентна и сексапилна жена го оставеше без дъх с три рунда невероятен секс, след което си тръгнеше, без да очаква нищо от него. Никой мъж с всичкия си не би трябвало да се оплаква от нещо такова. То беше в разрез с мъжкия кодекс — като да не оставиш един писоар разстояние между себе си и другия мъж в обществената тоалетна, докато пикаете заедно.

Разрешил този въпрос, Кайл се съсредоточи върху работата си и се замисли над значението на днешното пътуване. И най-вече това, че се връщаше в Шампейн за първи път, откакто майка му беше починала. Не го беше избягвал нарочно, просто така се бе случило. В продължение на няколко месеца след катастрофата той трябваше да се грижи за най-различни неща вместо баща си и просто не бе имал възможност. Всъщност беше толкова зает, че се бе наложило Декс да му събере вещите и да откара колата му в Чикаго.

Постепенно положението с баща му се бе нормализирало, но дотогава Кайл вече бе започнал да се издига в йерархията на „Роудс Корпорейшън“. Малко след това Декс се беше преместил в Чикаго, за да отвори първия си бар в „Ригливил“, и двамата, както и останалите им приятели, се бяха впуснали в живот, изпълнен със сериозна работа през седмицата и сериозни забавления през уикенда — нощни клубове, жени, плажен волейбол, партита на яхти в езерото през лятото, футбол в „Линкълн Парк“ и баскетбол в „Ийст Банк Клъб“, когато застудееше.

Не беше лош живот. Ни най-малко. Макар че, като че ли бе започнал да му се струва мъничко повърхностен, след като мина трийсетте.

И ето го сега. Трийсет и три годишен с криминално досие... ала също така и с възможност да започне на чисто. „Роудс Нетуърк

Консултинг“ бе неговият шанс да покаже на всички, че е способен да бъде и нещо друго, освен туйтър терористът. Беше направил добра кариера в „Роудс Корпорейшън“ и не съжеляваше, че бе работил за баща си. Ала ето че бе настъпил моментът да направи решителната крачка и да изгради нещо свое.

И да се моли да не се провали с гръм и трясък, докато го прави.

Като част от бизнес стратегията си, беше написал имейл на професор Рок Шарма, някогашния му научен ръководител и декан на Катедрата по информатика в Университета на Илинойс, с молба за среща. Шарма бе отговорил, че днес е свободен, но не беше казал нищо повече.

Когато Кайл напусна докторантската програма след смъртта на майка си, Шарма беше проявил разбиране и съчувствие. През годините двамата си разменяха имейли и бяха останали в приятелски отношения. Не се бяха чували обаче, откакто Федералният съд го беше признал за виновен по няколко обвинения в киберпрестъпления.

Нещо, което за Катедрата по информатика определено беше недопустимо.

Кайл нямаше представа какво да очаква, когато влезе в кабинета на някогашния си наставник. Но пък Шарма си беше направил труда да му отговори, което беше окуражаващо. От друга страна, професорът открай време беше известен с многословните си лекции — може би просто не бе устоял на изкушението да дръпне една от тях на туйтър терориста.

Ето защо Кайл бе изпълнен с немалка доза несигурност, когато слезе от магистралата и подкара към североизточната част на кампуса. Катедрата по информатика се намираше в Ърбана, внушителен миникампус, който напълно подобаваше на положението ѝ на една от най-добрите компютърни програми в страната.

Той паркира мерцедеса пред основната сграда на Гудуин Авеню и слезе. Пред него се изправяше внушителна, ултрамодерна постройка от стъкло, мед и стомана. Сградата на Катедрата по информатика беше спечелила награди както от Инженерния съвет на Илинойс, така и от Американския архитектурен институт за умелото си използване на естествена светлина, откритите пространства, интериора от червено желязо и вътрешните тераси — неща, станали възможни благодарение

на дарението на стойност шейсет и пет милиона долара от мъжа, чието име беше гравирано гордо над главния вход.

ЦЕНТЪР ПО ИНФОРМАТИКА „ГРЕЙ РОУДС“

Кайл прекрачи под този надпис. Знаеше точно къде отива — беше прекарал безброй часове в тази сграда през шестте години на следването си. Кабинетът на Шарма беше на третия етаж, заедно с тези на останалите преподаватели от катедрата.

Тъй като беше последната седмица преди сесията, сградата беше пълна със студенти. Кайл се приближи до главното стълбище — отворена конструкция от стъкло, стомана и тухли. Покрай него вървяха студенти и той се зачуди колко ли време щеше да мине, преди някой да го разпознае.

Около десет секунди.

Някакъв студент, двайсетина годишен и облечен в дънки и тениска, на която пишеше „Не съм антисоциален, просто не съм удобен за потребителя“, бе първият, който го позна. Забелязал Кайл, докато слизаше по стълбите, той се закова на площадката.

— О, господи, това е той — прошепна благоговейно и сграбчи студента пред себе си за тениската. — Виж!

Другият тип погледна към Кайл и по лицето му се разля широка усмивка.

— Мамка му. Туитър терористът от плът и кръв.

Кайл им кимна отсечено.

— Здравсти. — Подмина ги и продължи по пътя си.

— Хей, почакай.

Двамата студенти се обърнаха кръгом и го последваха. Кайл вече чуваше засилващия се шепот, докато все повече и повече хора го разпознаваха.

Страхотно.

Двамата му „фенове“ го настигнаха и застанаха от двете му страни.

— Човече, изучавахме те в курса по компютърна сигурност — заяви вторият ентузиазирано.

— Атаката ти над туитър беше жестока — обади се и онзи с тениската. — Казаха, че било най-сложното нападение, което са имали някога. Дори от ФБР не могли да го спрат.

— Каква е тайната ти? — попита вторият студент. — Смърф атака? Пинг на смъртта? SYN флуд?

— Твърде много скоч — отвърна Кайл сухо.

Типът с тениската се разсмя.

— Адски готино. Ти си легенда.

Време бе да изясни нещо. Кайл се обърна на върха на последното стъпало и ги погледна.

— Окей, момчета, чуйте ме добре. Киберпрестъпленията не са готини, а глупави. И знаете ли какво друго не е готино? Федералната прокуратура да повдигне обвинения срещу вас и да отидете в затвора. Вярвайте ми, един ден това ще ви се върне и ще ви ухапе по задника така, както не можете дори да си представите.

Двамата студенти се спогледаха.

— Човече, звучиш като някоя от онези тъпи социални реклами — подхвърли вторият студент.

— С изключение на онова за задника — уточни онзи с тениската. — Вероятно не би трябвало да държиш такъв език в присъствието на младежта. Ние сме много впечатлителни.

— И двамата сте над осемнайсет — отвърна Кайл. — Което означава, че в очите на закона не сте младежи. — Той ги огледа. — Бих казал, че ще издържите около седмица зад решетките. Не повече от три дни, ако ви пъкнат в някой от затворите с максимална сигурност. — Той потърка челюстта си, преструвайки се, че мисли. — Как ви се струва да се къпете заедно с още двайсет мускулести, татуирани мъжаги, повечето от които са членове на престъпни банди, убийци и наркопласъори?

Онзи с тениската преглътна.

— Поне дават ли ти чехли за баня?

Кайл го изгледа свирепо.

— Просто шегичка — засмя се студентът нервно. — Да си хакер, е гадно. Затворът е гаден. Разбрах. — Той се огледа наоколо и понижи глас до заговорнически шепот: — Пинг на смъртта, нали? Хайде де, ще си бъде нашата малка тайна.

— Просто не се забърквайте в подобни неща — изръмжа Кайл под носа си и се отдалечи, оставяйки ги на площадката.

Кабинетът на Шарма, който Кайл беше посещавал на няколко пъти, докато учеше тук, се намиреше в югоизточния ъгъл на сградата. Забави крачка, докато се приближаваше до вратата, приготвяйки се да остане разочарован.

Почука на отворената врата и видя, че професорът седи зад бюрото и говори по телефона. Минал петдесетте, той имаше черна коса, която беше посивяла малко повече през изминалите девет години, но всичко друго си беше същото — риза с якичка, пуловер без ръкави, грижливо подредено бюро, Вивалди, носещ се тихичко от тонколониите на рафтовете зад него.

Професорът затвори телефона и погледна Кайл през очилата си с телени рамки.

— Това е второто обаждане, което получих от колега от Катедрата през последните две минути с въпроса дали знам, че туйтър терористът е в сградата.

— Какво им отговорихте?

Шарма стана и се приближи.

— Че обмислям дали да не те назнача за преподавател. Да водиш курс по етика. — Крайчетата на устата му потръпнаха, докато протягаше ръка. — Радвам се отново да те видя, Кайл.

— Аз също, професоре. — Кайл въздъхна беззвучно.

Шарма махна към бюрото си.

— Заповядай, седни. Естествено, следях репортажите за делото ти. Винаги съм казвал, че един ден ще станеш толкова известен, колкото и баща ти... макар и да предполагам, че ще избереш друг път.

Кайл се настани на един от столовете пред бюрото му.

— Допуснах грешка — отвърна простичко.

— Нима?

Когато Шарма не добави нищо повече, Кайл наклони въпросително глава.

— Това не може да е всичко. Посещавах четири от курсовете ви, професоре. Къде е останалата част от лекцията?

— Получи съкратената версия, тъй като вече не си студент. Но все пак ще добавя, че се надявам каквото и да възнамеряваш да правиш

оттук нататък с таланта си, то да е законно. Хората невинаги получават втори шанс.

— Напълно законно — увери го Кайл. — Всъщност смятам да започна свой консултантски бизнес.

Шарма изглеждаше заинтригуван.

— В каква област?

— Мрежова сигурност. Компания „Форчън 500“. Отивам, преценявам къде са слабите места в сигурността и създавам онова, от което клиентите се нуждаят, за да се предотвратят както вътрешни, така и външни заплахи.

— С други думи, ще ги обучаваш как да се защитават от хора като теб — уточни Шарма.

— Определено възнамерявам да превърна лошата слава от присъдата ми в капитал — призна Кайл.

— Туитър терористът използва уменията си за добро, а не за зло.

— Нещо такова.

Шарма го погледна предпазливо.

— И как мога да ти помогна аз с това?

Кайл се приведе към него, изгарящ от нетърпение да заговорят по същество.

— Много е просто, професоре. Нуждая се от имената на двамата ви най-добри хакери.

Виждайки изражението на Шарма, той се засмя и вдигна отбранително ръце.

— Кълна се, напълно законно.

След като за пореден път увери Шарма, че намеренията му са напълно почтени, Кайл получи имената на двамата студенти, които според професора най-добре отговаряха на изискванията му. Шарма дори отиде по-далеч, като им изпрати имейли, питайки ги дали биха искали да научат повече за една „уникална възможност“.

— Останалото зависи от теб — заяви професорът, докато се ръкуваше с Кайл на прага на кабинета си. — Пожелавам ти успех във всичко. И следващия път не чакай да минат девет години, преди отново да се отбиеш насам.

И просто така Райлин отново изникна в главата на Кайл. Само че този път не бяха еротични образи под душа... вместо това си спомни как грейват кехлибарените ѝ очи, когато се шегуваше с него.

Не беше само сексът, разбра той. Бяха закачките и шегите, начинът, по който да говори с нея дори само петнайсетина минути го заплениваше повече, отколкото цяла нощ с по-голямата част от жените, с които беше излизал през последните девет години. Просто му харесваше... да бъде с нея.

Исусе. Някой определено трябваше да провери джобовете на оранжевия гащеризон, който беше оставил в затвора. За да види дали не е забравил там топките си.

— Благодаря ви, професоре. За всичко — отвърна Кайл, съсредоточавайки се отново върху случващото се в момента.

Два часа по-късно той стоеше до прозореца в една празна класна стая и гледаше навън, докато чакаше първия кандидат да се появи. Звукът от отварянето на вратата го накара да се обърне.

Мъж на двайсет и няколко години с рижа къдрава коса, облечен в жълто-кафяв панталон и риза с копчета, пристъпи в стаята, заковавайки се на място, когато го видя.

— Е, добре... това не е точно каквото очаквах.

Кайл се приближи и се представи.

— Кайл Роудс.

— Гил Нюпорт.

Кайл махна към масата до прозореца.

— Заповядай, седни. — Реши, че може да прескочат формалностите. — Предполагам, знаеш кой съм?

Гил се огледа наоколо... Кайл нямаше представа какво търси.

— Правилно предполагаш, да — отвърна той предпазливо.

— Помолих професор Шарма да ме свърже с теб, защото събирам екип за едно бизнес начинание.

— Какво бизнес начинание? — попита Гил подозрително.

— Консултации в областта на сигурността.

— Разбира се. — Гил нарисова кавички във въздуха. — Консултации. Ясно.

— Няма нужда от кавички. Става дума за съвсем истински консултации. — Кайл не беше сигурен дали при тези думи изражението на Гил стана повече или по-малко заинтригувано. —

Професор Шарма ми каза, че този семестър ще получиш магистърската си степен и че дисертацията ти е на тема „Откриване на пробиви и проверка на сигурни системи и протоколи“.

Гил повдигна вежди, придобивайки почти комично потайно изражение.

— Изглежда, знаете доста неща за мен, господин Роудс.

Кайл се опита да потисне усмивката си.

— Неприятно ми е да те разочаровам, Гил, но тук става дума за нещо напълно законно. Започвам консултантски бизнес в областта на мрежовата сигурност и се нуждая от човек с твоите умения. Ако проявяваш интерес, на драго сърце ще ти кажа повече подробности.

Гил помълча за миг.

— Говориш сериозно. — Той го огледа изпитателно. — Не се засягай, но ти си прекалено непредсказуем. А аз вече имам шест оферти за работа... шест изключително привлекателни оферти за работа.

Кайл махна пренебрежително с ръка.

— Ако реша, че си достатъчно квалифициран, мога да ти дам повече от другите. — От самото начало знаеше, че с неговото минало вероятно ще му се наложи да предложи солидно заплащане, за да привлече кадрите, от които се нуждаеше.

— Дори не знаеш какви заплати ми предлагат останалите компании — изтъкна Гил.

— Въпреки това знам, че мога да ти плащам повече — заяви Кайл. — Стига да си заслужаваш.

Гил придоби почти обидено изражение.

— О, заслужавам си.

Кайл задържа погледа му и хвърли ръкавицата.

— Докажи ми го.

Час по-късно Кайл чакаше втория от кандидатите, предложени му от Шарма — двайсет и една годишен студент, на име Трой Лиополд, когото Шарма беше описал като „брилянтен, с любознателен ум“.

Точно в уречения час в стаята пристъпи млад мъж с щръкнала черна коса, кожени гривни с капси, скъсани дънки и черна очна линия.

Изобщо не изглеждаше смутен, когато се приближи и се представи на Кайл.

— Трой Лиополд. Ще извиняваш за облеклото, ако знаех, че ме очаква интервю, щях да си облекла риза и панталон.

Кайл се усмихна широко. Беше го харесал веднага.

— Ще се опитам да си затворя очите за това.

Двамата се настаниха на масата и Трой започна направо:

— Мисля, че е най-добре да бъда откровен с теб. За каквото и да става дума в това интервю, много е готино, че професор Шарма е споменал моето име. Обаче... — Той замълча, сякаш се притесняваше да не каже нещо обидно.

Кайл се засмя.

— Вярвай ми, Трой, каквото и да е, със сигурност съм го чувал и преди.

Трой посочи ушитите му по мярка риза и панталон — стандартно бизнес облекло.

— Не се виждам в корпоративния свят. Нали се сещаш, да работя за някой голям шеф.

Кайл примига. Преди девет години той беше в положението на Трой, само дето вместо кожени ленти и очна линия, носеше фланелени ризи и туристически обувки. А сега той беше големият шеф.

— Леле. Току-що разбрах какво е да осъзнаеш, че си се превърнал в баща си. — Кайл плесна с ръце и продължи: — Какво ще кажеш, преди да вземеш каквото и да е решение, да ти обясня какво ще правиш за „Роудс Нетуърк Консултинг“? Ако те наема.

Трой кимна учтиво, очевидно просто искаше да му угоди.

— Добре. Просто на теория, какво бих правил за „Роудс Нетуърк Консултинг“?

— Ами част от екипа, в това число и аз, ще създаваме сигурни операционни системи за клиентите си. Очевидно единственият начин да се уверим, че тези системи наистина са непробиваеми, е друг член на екипа да ги тества за уязвими места.

По лицето на Трой се изписа изненада.

— Искаш да наемеш хакер?

— Мислех да кръстим позицията „анализатор на сигурността“, но на практика да, ти ще бъдеш професионален хакер.

Виждайки интереса, проблеснал в очите на Трой, Кайл продължи:

— Професор Шарма твърди, че си брилянтен и амбициозен. — Наведе се напред и заговори сериозно: — Преди девет години получих възможността да се уча от най-добрите в тази сфера. Не беше пътят, по който тогава смятах, че ще поема, но не съжалявам, че го направих. Ето че днес съм тук и ти предлагам същата възможност. Може би това действително не е най-удачното за теб, но от личен опит ти казвам, че няма как да разбереш, преди да си опитал.

Трой заговори предпазливо, обмисляйки чутото:

— А ако се окаже, че не е за мен?

Кайл сви рамене.

— Поеми ангажимент за шест месеца. Ако решиш, че не се получава, можеш да си тръгнеш веднага след като изтекат. Няма да ти правя проблеми. И двамата знаем, че е пълно с компютърни гении, които с удоволствие биха приели тази работа. — Кайл изигра най-силния си коз, знаейки точно с какво да го изкуши. — В крайна сметка ще се опитваш да пробиеш моите системи. Предизвикателство да победиш туйтър терориста в собствената му игра.

В продължение на един дълъг миг Трой не каза нищо, а после върху лицето му се разля усмивчица.

— Може ли да се обличам така в офиса?

— Трой, преди три месеца аз носех оранжев затворнически гащеризон и спортни обувки без връзки. Спокойно може да се каже, че в „Роудс Нетуърк Консултинг“ няма да се вземаме твърде на сериозно. Само гледай да не ми нараниш клавиатурите с тези гривни с шипове.

Трой се ухили.

— Дадено.

Късно същия следобед Кайл отново беше на магистралата и пътуваше към Чикаго, носейки се покрай море от царевични ниви.

Денят се беше оказал наистина успешен.

Разбира се, все още не беше готов да започне — може и да беше добър, но му трябваша повече от двама интелигентни момчета с диплома по информатика и никакъв практически опит. Искаше да назначи поне един човек с няколкогодишен стаж на мениджърска

позиция (мъжът от Сиатъл, на когото я беше предложил, му беше отказал), нуждаеше се и от административен асистент. Освен това трябваше да приведе в действие първите два етапа от маркетинговата си стратегия. Разполагаше с добър начален капитал и беше готов да го увеличи, като продаде апартамента си, ако се наложи, но тези пари нямаше да изкарат вечно.

Тази вечер обаче искаше просто да се наслади на постигнатото, особено при положение че много отдавна не се бе чувствал толкова ентузиазирани и нетърпелив за работа. От години си мечтаеше да излезе от сянката на баща си и да направи нещо сам и ето че това най-сетне беше на път да се случи.

Слънцето вече залязваше, когато Кайл видя внушителните очертания на Чикаго да се издигат пред него, приветствайки го с добре дошъл. Беше в настроение за празнуване и си помисли дали да не се отбие във „Файърлайт“ и да обърне няколко коктейла на победата с Декс. Още от студентските му години правеше така — отиваше право в бара на Декс винаги когато беше в настроение да поразпусне.

Поради което бе доста странно това, че колата му си остана на „Лейк Шор Драйв“ и подмина отбивката, която щеше да го отведе до „Файърлайт“.

Имаше смътна идея къде отива, тъй като Райлин беше споменала, че живее в „Роскоу Вилидж“. На светофара на Белмон Авеню той извади телефона си и запрехвърля списъка с контактите си. Хубавото на есемесите, даде си сметка той, беше тяхната простота. Не се налагаше да обяснява каквото и да било, нито пък трябваше да се мъчи да пресее всички празни приказки в опит да разбере какво си мисли тя. Вместо това можеше да се погрижи всичко да си остане кратко и сладко.

БИХ ИСКАЛ ДА ТЕ ВИДЯ.

Натисна клавиша за изпращане.

За да убие времето, докато чакаше отговора ѝ, подкара към магазина на сестра си с идеята, че винаги можеше да се отбие у Джордан и да я потормози за нещо.

Този път обаче тя го изпревари.

— Е, коя е тъмнокосата секс бомба? — попита сестра му в мига, в който той прекрачи прага и се настани на бара.

По дяволите. Беше забравил за тъпата светска хроника. Кайл си взе от сиренето бри и от солените бисквити на бара.

— Ами... Анджелина Джоли. Всъщност не — Меган Фокс.

— Меган Фокс едва ли е на повече от двайсет и пет години.

— И това е проблем, защото?

Джордан го плесна през ръката, когато той отново посегна към бисквитите.

— Те са за клиентите. — Тя сложи ръка на хълбока си. — Знаеш ли, след като го прочетох във вестника, мъничко се надявах, че става дума за Райлин. И че може би моят близък нехранимайко най-сетне е решил да се откаже от свалките за една нощ и да си намери сваятна жена.

Кайл си отмъкна още една бисквита.

— Това би било истинско събитие.

Сестра му поклати глава.

— Защо ли изобщо се хабя? Знаеш ли, един ден акълът най-сетне ще ти дойде в главата и...

Телефонът на Кайл избръмча и той изключи остатък от лекцията на Джордан (бездруго вероятно вече можеше да я повтори дума по дума), докато проверяваше полученото съобщение. Беше от Райлин, отговорът ѝ — точно толкова кратичък и сладък, колкото и неговият есемес.

3418 КОРНЕЛИЯ №3

Ето че знаеше адреса ѝ.

Кайл се усмихна и се изправи, прекъсвайки сестра си.

— Това е страхотно, Джордо. Хей, случайно да ти се намира бутилка от онова каберне, „Индия Инк“?

Джордан млькна наред лекцията си и го зяпна.

— Със сигурност. Защо, откъде се сети за това изведнъж? — А после по лицето ѝ се разля широка усмивка. — Я чакай... това е виното, което Райлин спомена, когато беше тук. Каза, че е едно от любимите ѝ.

— Така ли? Какво интересно съвпадение.

Джордан сложи ръка на сърцето си.

— Господи, опитваш се да я впечатлиш. Това е толкова сладко.

— Не ставай глупава — скастри я Кайл. — Просто си помислих, че след като чух толкова хубави неща за това вино, няма да е зле да го опитам.

Джордан го изгледа, прозряла истината през измислиците му.

— Кайл, страшно ще ѝ хареса.

Е, добре де. Може би наистина се опитваше да впечатли Райлин мъничко.

— Нали не мислиш, че е прекалено? Сякаш се старая твърде много?

Джордан отново сложи ръка на сърцето си.

— О, сякаш гледам как Бамби прави първите си стъпки.

— Джордо... — изръмжа той предупредително.

Сестра му се усмихна и стисна топло рамото му.

— Съвършено е. Вярвай ми.

25.

Райлин хвърли един бърз поглед на апартамента, докато отиваше към вратата. Очевидно не можеше да се сравнява с неговия, но беше симпатичен, уютен и слава богу, чист. Не че Кайл щеше да остане дълго, напомни си тя. Това в петък вечерта беше изолиран случай — с питиетата и романтичното осветление в клуба, и начина, по който я гледаше, докато ѝ подхвърляше онова за най-красивото момиче в бара, тя се бе оставила да бъде завладяна от мига. Ала сега беше време да се изправи очи в очи с реалността.

С тази мисъл тя отвори входната врата. Кайл стоеше на прага — по-издокаран, отколкото Райлин бе очаквала, и поразително привлекателен в ушития си по поръчка сив панталон и синя риза.

С одобрително пламъче в очите, той плъзна поглед по кремата ѝ блузка и дънките.

— Значи, все пак притежаваш панталони.

Райлин отвори уста, готова да му дръпне една реч за това, как е най-добре да не усложняват нещата, независимо колко страхотен бе сексът... но той вдигна ръка и я прекъсна.

— Преди да започнеш с лекцията или отново да побегнеш, трябва да знаеш, че това е посещение без никакви задни цели. Имам нещо за теб. — Той вдигна торбичка за подаръци, блещукаща от толкова много пайети и брокатен прашец, че почти я заслепи.

Райлин се дръпна изненадано.

— Леле.

Не беше очаквала да се появи с подарък. Особено толкова лъскав подарък.

Кайл се размърда неловко на прага.

— В магазина не изглеждаше чак толкова лъскава.

Каквото и да имаше вътре, той изглеждаше очарователно нервен. Райлин протегна ръка.

— Нека да видя.

Заинтригувана, тя взе торбичката от него, извади бутилката вино и прочете етикета.

„Индия Инк“.

— Едно от любимите ми. Запомнил си — каза, взирайки се в етикета. — Благодаря.

Кайл положи голямо усилие да изглежда нехайно.

— Нищо особено. Джордан беше извадила няколко бутилки в магазина, така че взех една.

Райлин се облегна на вратата.

— Моля те, не ме разбирай погрешно, Кайл, защото виното наистина е прекрасно, ала къде е уловката?

— Няма такава. — Той сви рамене. — Не знам, просто си помислих, че бихме могли да... прекараме известно време заедно и да си поговорим.

Изглеждаше точно толкова шокиран от предложението си, колкото и тя.

— Да поговорим? — Райлин го зяпна. — Добре ли се чувстваш? Това сякаш... не си ти.

— Какво искаш да кажеш? — попита той възмутено. — Че не мога да прекарам известно време с жена, без да има някакви изгледи за секс?

Добър въпрос.

— Не знам. Някога прекарвал ли си известно време с жена, без някакви изгледи за секс?

Той изпръхтя презрително.

— Естествено.

— Гимназията не се брои.

Изражението му, като хванат на местопрестъплението, казваше всичко.

Райлин се усмихна.

— Можеш да се позовеш на Петата поправка, за да не се инкриминираш сам.

Кайл вдигна поглед към тавана и поклати глава.

— Кълна се... никакви юристки повече. Никога. От сега нататък ще си избирам само глуповати, сговорчиви момичета, чиято цел в живота не включва това, да ме подлудят. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Слушай, ето как стоят нещата: имах хубав ден и колкото

и да е странно, ти, Райлин Пиърс, си първият човек, на когото исках да разкажа за него. — Той разпери ръце в безсилно раздражение. — Разбирай го както искаш.

По-късно Райлин би могла да си каже, че е била покорена от жеста с виното и това, колко сладък бе Кайл, когато ѝ се разсърдеше по този начин. Но ако беше честна със себе си, трябваше да си признае — фактът, че бе искал да ѝ разкаже за деня си, бе разтопил прагматичното ѝ, рационално, нелудо сърце съвсем мъничко.

Ето защо, без да каже нито дума, тя се отдръпна, давайки му знак да влезе. Кайл я последва с победоносна усмивка, заставайки съвсем близо до нея, докато тя затваряше вратата.

Райлин направи знак.

— Не забравяй, долу ръцете!

— Разбира се, госпожо адвокат. — Той ѝ намигна. — Освен ако не поискаш друго.

Тъй като времето беше топло, а нощното небе — ясно, Райлин предложи да седнат на терасата на гърба на апартамента ѝ. Сложи отворената бутилка „Индия Инк“ между тях, върху кръглата дървена масичка, която беше купила предишния уикенд. Беше взела също така няколко саксии с цветя, превръщайки терасата в градска миниградинка.

— Харесва ми тук — заяви Кайл, докато седеше на стола с чаша вино в ръка. — Това е един от недостатъците на апартамента ми: няма външна част. Вярвай ми, това е нещо, което бързо забелязваш, когато трябва да останеш две седмици под домашен арест.

— Виждала съм апартамента ти, Трапчинки. Не очаквай да зароня сълзи.

— Още корава любов от прокурор Пиърс. Какъв шок.

Райлин се засмя.

— Прокурор Пиърс? Така ли ме наричаш?

— Смятам, че има авторитарно звучене, което доста ти подхожда. — Кайл я улови да го оглежда. — Какво?

Райлин махна към ризата и панталона му.

— Защо си толкова официален? На тръни съм в очакване да чуя за този твой хубав ден.

— По-рано днес имах две интервюта за работа.

Райлин вдигна чашата си като за тост. Наистина се радваше за него.

— Поздравления. Това е страхотно, Кайл. Как минаха интервютата според теб?

— Много добре. Назначих и двамата.

Райлин наклони глава на една страна, объркана.

— Я чакай... ти си ги назначил?

Кайл отпи нова глътка, видимо доволен от себе си.

— Не го очакваше, нали?

— Не. Но сега вече наистина ме заинтригува. — Райлин го изгледа любопитно. — Какво си намислил?

И той ѝ разказа. Докато си седяха и пиеха вино, Кайл ѝ разказа всичко за консултантския бизнес, който възнамеряваше да започне. Вярно, тя разбра около половината, тъй като останалото беше зашифровано в компютърен език и технически термини, но това нямаше значение. Той очевидно беше много запален и силно мотивиран, което правеше целия разговор невероятно увлекателен.

Райлин изведнъж си даде сметка, че през последните няколко седмици толкова се бяха съсредоточили върху криминалното минало на Кайл, че тази част от него беше останала в сянка. А сега изведнъж тя виждаше истинското му Аз, компютърния гений, превърнал се в мултимилionер и бизнесмен, който възнамеряваше да превземе света на технологиите.

И Райлин изобщо не се съмняваше, че ще успее.

Когато Кайл свърши, тя отново напълни чашите им, усещайки топлото, отпускащо сияние на кабернето.

— Е, добре, признавам си, че съм впечатлена.

Той се улови за сърцето, преструвайки се на шокиран.

— Я чакай. Това да не беше комплимент?

— Моля те, не разваляй хубавия миг. Толкова рядко имаме такива.

Кайл се усмихна и се облегна в стола си.

— Знаеш ли, това е вторият път, в който казваш, че си впечатлена от мен. Каза го и преди девет години, когато ти споменах, че съм взел изпита си за докторантура. — Той сложи ръце зад главата си. — Дотук беше с решимостта ти да не ми четкаш егото.

Райлин го погледна изненадано. Значи, не само тя си спомняше цял куп подробности от първата им среща.

— Не си забравил какво съм казала преди толкова много години?

— Спомням си почти всичко от онази нощ. — Той се протегна и взе чашата си. — Не беше уикенд, който бих могъл да забравя лесно — добави простичко и отпи от виното, а после я погледна.

Тъй като по-голямата част от времето и с Кайл минаваше в заяждане или размяна на саркастични реплики, Райлин се възползва от този истински миг между тях двамата, за да го попита нещо, за което се чудеше, откакто се бяха срещнали отново.

— Странно ли се чувстваш, когато си с мен? — Тя завъртя колебливо виното в чашата си. — Не ти ли напомням за всички лоши неща, които се случиха през онзи уикенд?

— Не. — Гласът му стана по-тих, очите му бяха нетипично сериозни, когато задържаха нейните. — Да бъда с теб, ми напомня за единственото хубаво нещо, което се случи през онзи уикенд.

Райлин усети как гърдите ѝ се свиват.

Бягай.

Част от нея определено смяташе, че би трябвало да направи точно това. Извън апартамента ѝ тя и Кайл като двойка бяха невъзможни — той беше известен бивш затворник, а тя — федерален прокурор.

Ала тази вечер, в апартамента ѝ... бяха просто те двамата.

Тя се изправи и се приближи до него.

Настани се безмълвно в скута му, обвивайки крака около кръста му. В очите му в миг лумна пламък.

Райлин наведе глава.

— Не забравяй обещанието си. Долу ръцете.

След което зарови пръсти в косата му и го целуна.

В продължение на един дълъг миг устните и езиците им си играеха един с друг, като тийнейджъри, целуващи се под звездите. Много бавно Кайл се дръпна назад и прокара пръст по бузата ѝ.

— Не трябваше да се появяваш в съдебната зала онази сутрин, Райлин Пиърс. — Очите му срещнаха нейните. — Искам да бъда напълно откровен. Харесвам те. Вероятно много повече, отколкото би трябвало. Ала след всичко, което се случи с Даниела, възнамерявах дълго занаяпред да стоя настрана от връзките.

Затаи дъх очаквателно, тялото му — по-напрегнато, отколкото беше само допреди миг, сякаш се приготвяше — дали за спор, за разпит или просто разговор за чувства, бе трудно да се каже.

Вместо това Райлин плъзна ръце нагоре по гърдите му.

— Обзалагам се, че тази част от речта на Кайл Роудс за секс без обвързване невинаги се приема толкова добре от жените, с които излизаш.

Той прокара пръсти през косата ѝ, търсейки очите ѝ със своите.

— Това означава ли, че теб не те е грижа?

— Да не би да ме питаш дали очаквам нещо по-сериозно?

Той кимна.

— Да. И това определено не е част от обичайната реч на Кайл Роудс.

Райлин се заигра с едно от копчетата на ризата му, опитвайки се да реши как е най-добре да отговори. Харесваше го (вероятно повече, отколкото би трябвало), ала хранеше сериозни притеснения за това, как би могла да се развие каквато и да било дългосрочна връзка между тях. И за двама им вероятно би било най-добре нещата да не се задълбочават.

— Като се има предвид миналото ти с Прокуратурата, да имам връзка с теб би било... трудно. Прокурорите обикновено не излизат с бивши затворници. Особено прокурори, които се опитват да направят добро впечатление в новата си работа.

Очакваше Кайл да се пошегува, вероятно нещо свързано с добрите момиченца прокурори, но изражението му си остана сериозно.

— Какво означава това за нас двамата? — попита я.

— Честно? Нямам представа.

Той помисли за миг, а после плъзна ръка по гърба ѝ и я притегли към себе си.

— Но нали ти беше момичето с плана.

— Интересно, май винаги го забравям, когато съм с теб — прошепна Райлин и затвори очи, когато той започна да я целува по шията. Този мъж определено имаше най-невероятната уста. — Никакви светски хроники повече — каза, поемайки си накъсано дъх и мъчейки се да се съсредоточи, докато устните му докосваха долната част на ухото ѝ. — Налага се да установим някои основни правила.

Трябва да внимаваме повече. Онова, което се случва в апартамента, си остава в апартамента.

— Разбрано, госпожо адвокат — меко промълви той. — А сега млъкни и ме целуни.

Преди Райлин да успее да възрази, ръката на Кайл се вдигна към шията ѝ, докато устата му превземаше нейната. Устните му разтвориха нейните и той проникна съблазнително с език, докато ръцете му се плъзнаха под блузата ѝ, за да помилват голата кожа на кръста ѝ.

Което ѝ напомни нещо. Тя се отдръпна лекичко и сведе поглед към него.

— Хей, нали се разбрахме, долу ръцете.

— О, съжалявам, не става така — отвърна той с широка усмивка, повтаряйки шеговито лекцията, която тя му беше дръпнала в закусвалнята.

Едната ѝ вежда подскочи.

— Ще нарушиш обещанието си?

Ръцете му се плъзнаха отпред, докосвайки тънкия сатен на сутиена ѝ.

— Знаеш, че искаш да наруша обещанието си толкова, колкото и аз го искам.

Когато зърната ѝ се втвърдиха в отговор на докосването му, в очите му припламна задоволство.

Райлин все така не казваше нищо.

Кайл спря, уловил гърдите ѝ в шепите си.

— Сериозно ли говориш?

Тя кимна, потискайки усмивката си, когато той въздъхна драматично и свали ръце от гърдите ѝ.

— А, сега... докъде бяхме стигнали? — попита лукаво. — Мисля, че някъде дотук.

Когато устните ѝ докоснаха неговите, Кайл беше готов за нея, завладявайки устата ѝ с дръзка изпепеляваща целувка, която възпламени цялото ѝ тяло. Докато езикът му се преплиташе с нейния, тя въздъхна тихичко и притисна гърди в неговите. Почувства ръката му върху бузата си, когато той отново се опита да поеме контрола, и се усмихна, когато той изруга под нос и вместо това сграбчи дървената облегалка на стола.

— Мисля, че това ми харесва — каза Райлин, когато най-сетне се отдръпна.

Очите му се впиха разгорещено в нейните.

— Помоли ме да те докосна. Вярвай ми, ще направя цял куп неща, които ще ти харесат още повече.

— Хмм. Ще помисля над предложението ти.

Ала засега се забавляваше твърде много с това, да бъде на шофьорското място. Разкопча ризата му съвсем бавно, а после я разтвори и прокара ръце по гърдите му, изследвайки коравите релефни очертания на мускулите му.

— Вдигаше ли много тежести в затвора?

— Всеки ден.

Изведнъж Райлин установи, че се чуди дали му е първата, откакто бе излязъл от затвора, а после реши, че не иска да знае. Мисълта за Кайл с друга жена, докосваща го по този начин, я изпълни с повече ревност, отколкото би искала да си признае.

Внимавай, Пиърс.

Заповяда си да пропъди тези мисли — онова, което имаше значение, бе, че тази вечер той бе тук. И тя възнамеряваше да се наслади на всеки корав мускулест сантиметър от него.

Приведе се напред и го целуна по шията, чувайки дълбокия тътен на удоволствие в гърдите му. Усещаше голямата му ерекция между краката си и бавно, съвсем бавно започна да се поклаща, потърквайки се в него.

— Убиваш ме, Райлин — каза дрезгаво.

Това и целеше. Ала не тук, не и на балкона, в стола, който бе прекалено ограничаващ.

— Ела с мен.

Райлин се изправи и като го улови за ръка, го отведе в спалнята си. Приседна на ръба на леглото и тъкмо се канеше да му каже да се присъедини към нея, когато той пристъпи между краката ѝ и се наведе, за да вземе устата ѝ в изпепеляващо гореща целувка. Подпря ръце върху леглото от двете ѝ страни, а тя се отпусна на лакти и ахна, когато коравият му пенис се отърка в нея.

— Не каза нищо за устните — подхвърли той лукаво. — Защо не си събуеш дънките и не разтвориш крака, така че да мога да те вкуся, докато не закрепшиш?

Райлин простена, когато ерекцията му се отърка точно там, където трябваше.

— Така не е честно.

Кайл се засмя и се надигна, за да си свали ризата. Останалата част от дрехите му бързо я последваха, а после той се покатери на леглото ѝ и се изтегна, чисто гол и възбуден. Сложи ръце зад главата си и я погледна.

— Какво възнамеряваш да правиш сега с мен?

Предизвикателство. Райлин се отгласна на лактите си и се надигна, събличайки се, докато не остана по бельо. След това се върна в леглото и отново го възседна.

— Имам една-две идейки.

И без да откъсва очи от неговите, облиза устни.

В миг очите му придобиха наситен, изпепеляващ син цвят.

— Госпожо адвокат... наистина ми харесва какво си намислила.

Кайл почувства горещината, разляла се в корема му, когато Райлин се плъзна надолу и се намести между краката му. Исусе, наистина го искаше... тя го подлудяваше с онази нейна забрана да използва ръцете си, откакто го беше целунала за първи път.

А когато езикът ѝ се плъзна от вътрешната страна на бедрото му, той разбра, че тя едва сега започва.

Облегнат на възглавниците, с ръце зад главата, тъй като беше обещал да не я докосва, той гледаше как дългата ѝ гарвановочерна коса пада напред, скривайки я от очите му.

— Отметни си косата — нареди дрезгаво. — Искам да гледам как ме поемаш в устата си.

Тя се надигна с лукаво изражение и отметна коса. След това посегна назад, разкопча сутиена си и го хвърли на пода.

Кайл я изпиваше с поглед, изгарящ от желание да вземе гърдите ѝ с розовите им връхчета, в шепите си, да прокара език по коравите им щръкнали зърна.

— Райлин. Ела тук.

Тя поклати глава. Вместо това обви ръка около пениса му и бавно я спусна надолу.

— Толкова гладък — каза, а после се наведе и близна главичката му, без да откъсва очи от неговите.

Мамка му. Той вече туптеше, а тя едва беше започнала.

— По-дълбоко, бейби — помоли дрезгаво.

Тя го взе с устни, а после бавно, сантиметър по прекрасен сантиметър го пое още по-дълбоко в горещата си невероятна уста.

— Точно така, Райлин — простена.

Искаше да зарови пръсти в косата ѝ, да сложи длан върху главата ѝ и да я поведе нагоре-надолу. Ала единственото, което бе в състояние да направи, бе да я гледа, докато тя го подлагаше на най-прекрасното мъчение на света, като го милваше с устата и ръцете си, докато хълбоците му не потрепериха, притискайки се в устата ѝ, опасно близо до това, да експлодира.

— Ела тук — повика я дрезгаво.

Тя го освободи, прокарвайки с устните си пътечка върху кожата му, докато гърдите ѝ не се притиснаха в неговите.

— Носиш ли презерватив?

Цели три всъщност. Ала все още не беше готов за това. Погледът му се спря върху бикините ѝ.

— Свали ги и ме възседни.

— Някой отново започна да се разпорежда.

О, да, някой наистина го правеше. Защото някой бе твърдо решен да сложи край на забраната ѝ за използване на ръце, преди тя да го беше убила. Когато Райлин се озова отгоре му, той се надигна на лакти и я повика с пръст.

— Искам една от тези гърди в устата си.

— Ама че сме властни — отбеляза тя.

Ала въпреки това се подчини, ахвайки, когато езикът му записва кръгчета около зърното ѝ, докато то не щръкна. Тя се плъзна надолу по тялото му, така че възбудата му се докосна до горещата ѝ влажна сърцевина. Беше толкова близо до това, да проникне в нея, ала той искаше контрол... искаше я цялата. Райлин простена, когато Кайл подръпна другото ѝ зърно в устата си и се отърка в нея.

— Искам те в мен — изпъшка тя.

— Помоли ме да те докосна.

Би се засмял, когато тя простена от безсилно раздразнение, ако самият той не беше толкова близо до ръба. Разтвори краката ѝ със своите и хълбоците му се насочиха към нея.

Тялото ѝ потрепери и тя най-сетне се предаде.

— Докосни ме, Кайл. Още сега — примоли се.

Слава богу.

Кайл плъзна ръце по копринената кожа на гърба ѝ, заравяйки пръсти в косата ѝ, докато устата му превземаше властно нейната.

— Обърни се. По корем.

Очите ѝ припламнаха при тези думи и тя слезе от него, излягайки се върху леглото, докато той посягаше към панталона си на пода. Вдигна го, извади един презерватив от портфейла си, отвори го и си го сложи.

— Вероятно би трябвало да започнеш да ги държиш тук — каза ѝ. — Възнамерявам да прекарвам много време вътре в теб, когато сме в този апартамент.

След това се намести между краката ѝ и нежно повдигна хълбоците ѝ.

— На колене — нареди дрезгаво, а после се плъзна в нея. — Искам да те чукам с всичка сила — каза пресипнало.

— Да — простена тя, а ръцете ѝ сграбчиха одеялото.

Кайл стисна хълбоците ѝ и започна да се движи — плавни, ритмични тласъци в началото, които постепенно станаха по-бързи и по-дълбоки, водени от желанието му да я направи своя. Когато беше в нея по този начин, не съществуваха никакви правила, нито усложнения; не съществуваха нито нейната работа, нито неговото минало, нищо, освен тях двамата и този миг, в който всичко му се струваше толкова правилно и толкова прекрасно.

— Кайл — простена тя нетърпеливо.

— Тук съм.

Посегна между краката ѝ и започна да я милва. Подпирайки се на ръце, тя се притискаше в него, изкрещявайки, когато оргазмът я връхлетя. Вълна след вълна обгръщаше мъжествеността му, докато той потъваше дълбоко в нея, отново и отново, сграбчил хълбоците ѝ, преди най-сетне да експлодира. Силата на оргазма му беше толкова огромна, че трябваше да забави темпото и да я притегли към себе си, стиснал челюсти, докато стенеше, преди най-сетне да потрепери и да спре.

Задъхани, двамата рухнаха върху леглото, а телата им блестяха от пот.

— По-добре от... „не беше зле“? — попита той, останал без дъх. Гласът ѝ беше неясен, тъй като лицето ѝ беше заровено в одеялото, докато лежеше неподвижна и напълно изцедена.

— И още как.

Усмихвайки се широко, Кайл опря чело на гърба ѝ.
Крайно време беше.

26.

Три дни по-късно, в следобедната почивка, Райлин се срещна с Рей в заведението на „Старбъкс“ срещу сградата на Прокуратурата. Беше стартирала свръхсекретна мисия, операция „Сватосване“ и черпейки вдъхновение от агентите на ФБР, с които често работеше, беше измислила съвършения претекст — беше казала на Рей, че се нуждае от съвет за положението с Кайл. В действителност си беше подготвила подробен сценарий за неочаквано нападение... което беше наложително, тъй като надушеше ли нещо, Рей щеше да се изнесе за отрицателно време.

Хубавото бе, че ако операцията се провалеше, никой никога нямаше да разбере. След като беше работила с Кейд месец и половина, тя прекрасно познаваше графика му: стига да нямаше среща или посещение в съда, всеки ден в три часа той минаваше през „Старбъкс“. Което означаваше, погледна си часовника Райлин, че щеше да се появи след около единайсет минути.

Двете с Рей се бяха настанили на маса, която се виждаше от касата и където Кейд не можеше да не ги забележи. Естествено, щеше да се приближи, за да каже „здрассти“, и тогава тя уж небрежно щеше да го запознае с Рей. Останалото зависеше от тях.

Докато се наслаждаваха на напитките си, Райлин информира приятелката си за последното развитие на ситуацията с Кайл... като внимаваше да понижава глас всеки път щом споменеше името му, разбира се.

— Значи, за последно го видя във вторник? — попита Рей.

— Е, строго погледнато беше сряда сутринта — отбеляза Райлин с усмивка.

Оттогава Кайл бе на път — беше отишъл в Силициевата долина, за да се срещне с младия мениджър от една софтуерна компания, когото искаше да привлече за консултантския си бизнес.

Рей я погледна изпитателно.

— Отново си започнала да сияеш.

Райлин посочи чашата си с лате.

— От кофеина. Стимулира кръвообращението.

— Харесваш Кайл.

Райлин сви рамене.

— Прекарваме си добре. Все още не съм готова да го нарека нещо повече от това. Какво? — попита тя, виждайки изражението на Рей.

— Просто не искам да бъдеш наранена, това е всичко.

Райлин изсумтя пренебрежително и взе чашата с лате.

— Защо хората никога не казват същото на някой мъж, когато той реши, че иска неангажираща връзка? Нима жените не могат просто да се забавляват?

— Естествено, че могат. Ала аз си имам един простичък критерий, ако продължаваш да се хилиш като Чеширския котарак три дни, след като си била с него, нещата определено са отишли по-далеч от „прекарваме си добре“.

Ха, ха.

— Не се притеснявай, Рей. С него говорихме за това и двамата знаем как стоят нещата между нас. Той не иска сериозна връзка с когото и да било, а аз... аз не искам сериозна връзка с него.

— Добре. Щом казваш. — Рей не изглеждаше напълно убедена.

— Е, кога ще се видиш отново с господин Самодоволни трапчинки?

Райлин взе да увърта.

— Ами... тази вечер всъщност.

Рей повдигна вежди.

— Две срещи в една седмица?

Райлин поклати глава.

— Не е среща. Той ще ходи на мача на „Чикаго Булс“ с гаджето на сестра си и попита дали може да се отбие след това. Просто малко секс.

— Предварително уговорен секс.

— Именно — потвърди Райлин.

— С други думи, среща.

— Ако някога излезем извън пределите на апартамента ми, което не е вероятно, тогава ще го нарека среща. — Райлин погледна часовника си. 14,59. Което означаваше, че Обект Б тъкмо се канеше да напусне кабинета си и много скоро щеше да е на път към мястото на

срещата с Обект А. След броени минути операция „Сватосване“ щеше да е в разгара си.

Стига планът ѝ изведнъж да не беше станал на пух и прах.

Виждайки Райлин да си поглежда часовника, Рей направи същото.

— Май трябва да си тръгвам. Имам цял куп задачи. — Тя стана от масата.

— Почакай. — Райлин трескаво се опита да измисли нещо, за да я забави още една-две минути. — Може би си права. Може би не е добра идея да се срещна с ти-знаеш-кого тази вечер.

Рей махна с ръка.

— На мен ми звучи така, сякаш държиш положението под контрол.

— И все пак може би няма да е зле да претеглим всички плюсове и минуси.

Рей започна да отмята различните точки от списъка на пръстите на ръката си.

— Правиш секс. Страхотен секс. С мъж, който ти подарява скъпи вина. Плюс, плюс, плюс. — Тя вдигна три пръста. — Да, според мен положението е добро.

Е, ако го погледнеш по този начин... Райлин побърза да смени тактиката, тъй като все още не беше готова да се откаже от операция „Сватосване“.

— Така и не поговорихме за това, какво се случва при теб.

— Защото, уви, при мен не се случва нищо.

— Да поговорим за това тогава.

Рей я изгледа подозрително.

— Защо изведнъж толкова държиш да остана? С теб непрекъснато говорим за това. — Тя наклони глава на една страна. — И сега, като се замисля, защо непрекъснато си гледаш часовника? Сякаш чакаш някого. — Изведнъж очите ѝ се разшириха и тя ахна, сочейки я пръст. — Не. Не ми казвай, че се опитваш да ме сватосаш с някого.

— Успокой се, няма такова нещо — послъга Райлин. — По-скоро бих го нарекла неангажиращо запознанство. Просто един мъж, с когото работя; съвсем непринудено. Дори не е нужно той да знае, че ти...

— За нищо на света. — Рей грабна чантата и кафето си от масата. — Знаеш, че ненавиждам тези неща. Толкова са неестествени.

— Хайде де. Дължиш ми го, след всичките ти опити да ме сватосаш от колежа насам.

— Вероятно е така. Въпреки това се махам от тук. — Рей отстъпи назад.

Като на забавен кадър Райлин видя какво ще се случи.

— Рей, внимавай...

— Добър опит, Пиърс. Ала ще трябва да се постарая малко повече, за да ме хванеш неподготвена.

Със самодоволна усмивка Рей се обърна рязко...

... и се блъсна право в гърдите на облекчения в дизайнерски костюм специален агент Сам Уилкинс.

Гърди, които изведнъж се оказаха полети с капучино с лед.

— О, господи, толкова съжалявам — избъбри Рей.

Агент Уилкинс въздъхна.

— Трябваше да се случи точно с един от костюмите на „Варватос“. — След това сведе поглед към Рей, виждайки лицето ѝ за първи път. — О. Здравсти.

В продължение на няколко секунди Рей не можеше да откъсне поглед от него, като че ли омагьосана от ослепителната му усмивка, а после вдигна подгизналата салфетка от напитката си.

— Кърпичка?

Той я пое от ръката ѝ.

— Нападение със заредено капучино. Това е нещо ново.

Съвсем навреме Рей си възвърна остроумието.

— Беше при самозащита. Изникна направо от нищото.

— Така е, когато съм на безшумен режим. — Той ѝ протегна ръка. — Специален агент Сам Уилкинс.

— Рей Елън Мендоса.

Райлин наблюдаваше разиграващата се сцена с голям интерес. Рей Елън? Нещата започваха да стават сериозни. Тя помахна весело на Уилкинс.

— Радвам се да те видя, Сам.

Рей я изглежда.

— Вие се познавате?

— И още как. — Уилкинс избърса кафето от костюма си с мократа салфетка. — Работим заедно.

— Колко интересно — отбеляза Рей. — И ти случайно се оказа наблизо?

— Всъщност да — отвърна Уилкинс. — Този следобед прекарах три часа в съда и имах нужда от малко кофеин, преди да се върна в офисите на ФБР. Видях Райлин и реших да мина да ѝ кажа здравей.

— О. — Рей посочи мокрия му костюм с извинителна физиономия. — Съжалявам, че трябва да се прибереш в Бюрото в този вид.

— Като се има предвид, че определено съм най-добре облеченият агент там, наистина излагаш репутацията ми на опасност. За щастие, знам как можеш да ми се реваншираш. — Уилкинс бръкна във вътрешния джоб на сакото си, разкривайки за миг кобура, който носеше отдолу. Извади една визитка и я подаде на Рей. — Данните ми са тук. Обади ми се... за да знам къде да изпратя сметката от химическото — добави той с развеселено пламъче в светлокафявите си очи.

Рей погледна към картичката му и отново към него.

— Ще си помисля.

— Чудесно. — Той ѝ върна подгизналата салфетка. — Защото ако не го направиш, Рей Елън Мендоса, ще провалиш една наистина добра история за романтично запознанство.

Рей се усмихна.

— Откога агентите на ФБР разбират от романтични запознанства?

Уилкинс ѝ намигна и се обърна да си върви.

— Вярвам ще откриеш, че аз не съм обикновен агент на ФБР. — Той вдигна ръка за довиждане. — Чао, Райлин.

И изчезна толкова бързо, колкото се беше появил.

— Е, това беше интересно. — Райлин взе чашата си от масата и се изправи. Очевидно работата ѝ тук беше приключила.

Рей не каза нищо, докато двете излизаха заедно от кафенето. Когато се озоваха навън, тя най-сетне се предаде.

— Е, добре. Разказвай.

— Завършил е Юридическия факултет в „Йейл“, постъпил във ФБР миналата година. Работи в Отдела за престъпления против

личността и специализира в убийства.

— Младичък е — заяви Рей, след като смля информацията. — Но усмивката му е убийствена. — Тя стрелна приятелката си с лукав поглед. — Биваше си го.

Райлин щеше да отнесе подробностите за истинската операция „Сватосване“ в гроба си.

— Много ясно. Ти не си единственият зъл гений на сватосването.

— Имах предвид, че агент Уилкинс си го биваше.

— Значи, издържа петминутния тест?

— Ще видим.

Ала широката усмивка, с която Рей се отправи към офиса си, беше повече от красноречива.

Райлин остана на тротоара, загледана след приятелката си.

Пълен успех.

— Здравей, Райлин.

Погледна през рамо и видя Кейд Морган да се приближава към нея. Той махна зад себе си.

— Току-що видях Сам Уилкинс, залян с капучино. Спомена нещо за романтично запознанство. Нямам представа за какво говореше. — Той спря до нея пред кафенето. — Е, какво изпуснах?

Райлин се усмихна. Горкият Кейд. Толкова близо и все пак — така далеч.

Може би следващия път.

За да забавляват клиентите си, „Роудс Нетуърк Консултинг“ (с други думи Кайл) бяха закупили луксозна лежа в спортната зала „Юнайтед Сентър“. Тя включваше четири самостоятелни места със съвършен изглед, двайсет и осем реда над игрището, сервитьорско обслужване, както и запазена маса в ексклузивния бар на стадиона.

Естествено, тъй като в момента „Роудс Нетуърк Консултинг“ нямаше никакви клиенти, ложата не беше видяла кой знае колко посетители. Ето защо, след като Джордан на практика беше заповядала двамата с Ник да излязат по мъжки, за да се „опознаят“, Кайл беше предложил да използват местата в залата, предлагайки на Ник да си доведе някой приятел. Самият той беше поканил Декс — действаше на принципа, че колкото са повече, толкова по-весело ще бъде.

Кое то май невинаги беше добра идея.

Кайл изгледа подозрително двамата агенти на ФБР (да, ето че вече бяха двама — очевидно се множаха като мокри гремлини), докато повдигаха червената завеса, която служеше вместо врата, и пристъпваха в ложата.

— Колко мило — каза той на Ник. — Довел си типа, който едва не ми счупи глезена, докато ми слагаше проследяващото устройство.

Ник се обърна към високия мъж с тъмни коса и очи до себе си.

— Съвсем бях забравил за това.

Другият агент (специален агент Джак Палъс, ако не го лъжеше паметта) изглеждаше не по-малко изненадан.

— Ти каза само, че имаш един билет повече. Не ми спомена кой друг ще дойде.

Ник премести поглед между Джак и Кайл.

— Това е малко неловко.

Забелязала пристигането на двамата агенти, сервитьорката се появи в ложата.

— Ще искате ли нещо за пиене?

Четири ръце се вдигнаха във въздуха.

— Бира.

След като сервитьорката излезе, Ник и Джак се настаниха на местата отзад, точно зад Кайл и Декс.

— За свое оправдание трябва да отбележа — обърна се Джак към Кайл, — че когато това стана, ти флиртуваше с гаджето ми. И ме нарече върколак.

Кайл, който беше забравил тази част от историята, се усмихна. В нощта, когато го освободиха от затвора, федералният прокурор Камерън Линд, придружавана от агент Палъс, се беше срещнала с него, за да му обясни, че е уредила да излежи остатъка от присъдата си под домашен арест — част от сделката, която Джордан беше сключила с ФБР и Федералната прокуратура, макар че по онова време Кайл не знаеше за това.

Като се има предвид, че федералният прокурор бе първата жена, ако не се брой Джордан, която Кайл беше виждал от месеци, и тъй като не си беше дал сметка, че с Палъс са двойка, той може и да й беше подхвърлил една-две съвършено безобидни, леко флиртаджийски забележки.

— Да кажем, че сте квит, а? — предложи Ник, местейки поглед между двамата.

Джак сви рамене и се обърна към Кайл.

— Не е, като да имам кой знае какъв избор. — Той кимна към Ник. — Маккол току-що го направиха старши специален агент. Не искам да ме пратят в Пеория по някаква неблагодарна работа, която ще отнеме една-две години, само защото съм прецакал нещата с бъдещия зет на шефа.

Кайл хвърли ужасен поглед на Ник.

— Зет?

Седналият до него Декс го потупа по рамото.

— Виждаш ли? А ти се тревожеше, че няма да има за какво да си говорим.

За щастие, нуждата от какъвто и да било по-сериозен разговор се изпари в мига, в който мачът започна. Като част от обещанието си да „положи усилие“, Кайл нарочно беше избрал среща между „Чикаго Булс“ и „Ню Йорк Никс“, тъй като Ник беше от Ню Йорк и очевидно беше страстен запаянко.

Отборното съперничество се оказа по-силно, измествайки предишното разделение между бивш престъпник и ФБР агент; запрелитаха грубички приказки. В края на краищата те бяха мъже — не бяха много разногласията, които не можеха да бъдат оставени настрана поне временно, докато се намираха на стадиона.

Малко преди почивката обаче, по време на един таймаут, се появи първата засечка.

— Е, как вървят нещата между теб и Райлин тези дни? — попита Декс нехайно.

Кайл се вкамени, както поднасяше бирата към устата си.

Ама че тъп начин да го хванат.

Беше на път от сряда насам и не бе имал възможност да обясни на Декс, че връзката му с прокурор Пиърс трябва да остане в тайна. Нито пък беше предполагал, че Ник ще доведе гаджето на нейната шефка на мача.

И все пак проклет да бъде, ако допуснеш да я разкрият. Беше й обещал да запази тяхната връз... — ъъъ, страстна авантюра без никакво обвързване — в тайна и възнамеряваше да удържи на дадената

дума. Защото, ако тя си помислеше, че шефката ѝ подозира нещо, със сигурност щеше да прекрати всякакви по-нататъшни срещи.

А той все още не беше готов да се откаже от Райлин.

Така че се протегна в стола, придавайки си нехаен вид.

— За съжаление, никак. Тя ме отрязва онази нощ в клуба. Нещо за това, как не смесвала работата с удоволствието.

Декс се намръщи, обяснимо объркан, тъй като онази нощ Кайл му беше казал, че си тръгва с Райлин, и отвори уста, за да попита нещо.

Кайл поклати едва забележимо глава.

Декс направи пауза, а после погледна към Джак и Ник, усетил, че става нещо.

— Кофти — каза той, също толкова нехайно. — Мислех си, че онази нощ ще ти се отвори парашутът.

— И не само ти — засмя се Кайл. — Не било писано, предполагам.

— За Райлин Пиърс ли говорите?

Въпросът дойде от Джак. Кайл погледна през рамо и видя, че федералният агент се взира любопитно в него.

— Как позна? — отвърна Кайл с все същото безгрижно изражение.

Джак сви рамене.

— Не беше трудно. Името е необичайно. Пък и знам, че си работил с нея. Партньорът ми Сам Уилкинс спомена, че Райлин те е разпитвала във връзка с разследването по случая „Куин“.

Проклети агенти на ФБР и федерални прокурори. Очевидно бяха страшно гъсти, когато ставаше дума да си завират носа в чуждите работи.

— А, ясно.

Джак отпи от бирата си.

— Докато работеше с Райлин, тя разказа ли ти историята за метамфетаминовата лаборатория?

Кайл го погледна изпитателно — изведнъж агентът му се стори адски бърлив, разговорлив. Забеляза също така, че Ник ги наблюдава внимателно.

— Не си спомням.

— Историята си я бива. Обиколи всички офиси на ФБР — каза Джак. — Преди няколко години твоята приятелка Райлин работела по някакъв голям случай с наркотици в Сан Франциско. Организирана престъпна групировка, която имала нелегална лаборатория за метамфетамини в някаква обрасла с дървета част на града. Така или иначе, тя заявила на агентите, водещи разследването, че иска да види лабораторията с очите си. Ала в деня, в който се разбрали да я заведат, тя много бързала заради явяване в съда или нещо такова и се появила на срещата с пола и високи токчета.

Кайл се усмихна при тези думи. Естествено, че се беше появила с пола и високи токчета.

— И така, двамата агенти, вероятно наперени и самонадеяни, решили да не ѝ казват точно какво представлява лабораторията — продължи Джак. — Откарали я насред гората и я завели до една десетина метрова дупка в земята, покрита с метална врата, нещо като люк на подводница. Когато я отворили, отдолу нямало нищо, освен няколко метра стълба, спускаща се в земята.

— Звучи като нещо от „Изгубени“ — подхвърли Декс.

— Именно. — Джак наклони глава на една страна и погледна към Кайл. — Хей, някой казвал ли ти е някога...

— Само хора, които очевидно си нямат собствен живот, като се има предвид, че сериалът свърши преди две години — изръмжа Кайл и махна нетърпеливо с ръка. — Да се върнем към този подземен люк.

Можеше да си представи Райлин, в една от нейните полички и с високи токчета, застанала насред гората с двама задници от ФБР, мъчещи се да я смутят.

Джак продължи с историята:

— И така, Райлин и двамата агенти застанали над вратата, при което тя посочила към дупката в земята и попитала: „Там долу ли отиваме?“. Те казали „да“ и естествено, като я гледали с пола и токчета, решили, че ще се откаже. Вместо това тя си събула обувките, пъкнала ги в колана си отзад, сякаш това е нищо работа, и казала: „Защо аз да не сляза първа? Така вие, момчета, няма да се изкушите да ми надничате под полата“. И поела надолу по стълбата.

Кайл избухна в смях. Човече, това момиче понякога страшно го впечатляваше.

Всъщност — през цялото време.

— Прав си. Историята наистина си я бива. — Придържайки се към ролята си, той поклати глава с престорено съжаление. — Твърде жалко, че между нас не се получи. Бихме могли да си изкараме страхотно.

— Кой знае? — подхвърли Джак. — Чух слух, че двамата с Кейд Морган доста са се сближили. Ако ме разбираш.

Морган.

Неговото проклятие.

Кайл стисна облегалката на стола си толкова силно, че беше цяло чудо как тя не се строши в ръката му.

— Браво на Морган — успя да каже нехайно.

В този миг се разнесе сигналът за край на полувремето.

Ник се изправи.

— Таблото не лъже, спортни запаянковци — заяви той, тържествуващ, че „Никс“ води с осем точки. — Което, ако си спомням правилно, означава, че един от вас ми дължи питие. — Той стисна рамото на Кайл. — Тази чест се пада на теб, Сойър. Да идем на бара.

В мига, в който Кайл и Ник отидоха на бара в частния салон на спортната зала, изражението на федералния агент стана по-сериозно.

— Даваш си сметка, че си подложен на разпит, нали?

— Наясно съм, благодаря — отвърна Кайл сухо.

И това изобщо не му харесваше.

— Палъс те размекна с историята за метамфетаминовата лаборатория, след което ти поднесе коментара за Морган, за да види реакцията ти. Испитан трик. — Ник махна на бармана. — Два бърбъна, без лед.

— Мисля, че приятелят ти Джак ще направи добре да си гледа неговата работа.

— Джак е свястно момче. И фантастичен агент — отвърна Ник. — Ала първият му приоритет е и винаги ще бъде да защитава главния прокурор. И ако смята, че има нещо, което Камерън би трябвало да знае, като например това, че един от топпрокурорите ѝ се среща с туйтър терориста, веднага ще ѝ докладва.

Той кимна, когато барманът сложи две уискита пред тях, и подаде едното на Кайл.

— Вземи. Изглеждаш така, сякаш се нуждаеш от него.

Кайл пое чашата.

— Вярно ли е това, което Палъс каза? Наистина ли се носят слухове за Райлин и Морган?

— Просто офисни клюки. Не бих им обръщал внимание.

Малко беше късничко за това.

Мисълта, че Райлин „се сближава“ с Кейд Морган, каквото и да означаваше това, го настъпи по болното място.

— Нека те попитам нещо. Ако заподозреш, че някой се опитва да свали сестра ми, колко точно ще се ядосаш?

Ник отпи от уискито си.

— Възможно е да съм изхвърлил един тип от магазина ѝ, защото флиртуваше с нея. — Той сви рамене. — Истински задник. Вътре носеше шал. — Той изгледа Кайл любопитно. — Нямах представа, че нещата между теб и Райлин са толкова сериозни.

— Не са.

— Тогава не би трябвало да има никакво значение какво прави тя с Морган, нали?

Кайл се размърда неловко; не беше готов да отговори на този въпрос.

— Какво е това, още един разпит?

— Извинявай. Навик. — Между тях се възцари мълчание, докато Ник не се прокашля. — Виж, Кайл, знам, че не започнахме по най-добрия начин. Но ще ти кажа същото, което казах на баща ти в деня, когато се запознах с него — сестра ти означава всичко за мен. А там, откъдето идвам, семейството е нещо много важно. Така че имай това предвид... — Той протегна ръка. — Много бих се радвал, ако с теб успеем да оставим миналото зад гърба си и продължим напред.

Кайл се поколеба за миг, а после стисна ръката на другия мъж.

— Джордан ти е излязла и на теб с речта за сближаването, нали?

Ник се ухили.

— Беше ми наредено да „положа усилие“. След което се очаква да изровя колкото се може повече информация за теб и Райлин. Вероятно просто ще ѝ кажа, че грейна като коледна елха, когато чу историята за метамфетаминовата лаборатория.

— Прекрасно. Сега вече двама от вас ми се бъркат в работата — сухо каза Кайл.

Ник го потупа по гърба.

— Свиквай, Сойър. За това са семействата.

27.

Когато отвори входната врата, Райлин видя Кайл да стои на прага. Изглеждаше раздразнен.

— Тази вечер чух интересен слух. — Мина покрай нея и влезе в апартамента.

Райлин затвори вратата след него, без да има представа за какво ѝ говори.

— Е, и аз се радвам да те видя.

Застанал наскре дневната ѝ с мрачно изражение, Кайл скръсти ръце на гърдите си. Въпросът му я хвана напълно неподготвена.

— Има ли нещо между теб и Кейд Морган?

Райлин наклони недоумяващо глава на една страна, чудейки се откъде ли му беше хрумнало подобно нещо.

— Не. Защо?

— Джак Палъс бил чул, че двамата с Морган сте станали доста близки.

Райлин замълча за миг.

— Според мен по-добрият въпрос е защо с Джак Палъс изобщо сте говорили за мен и Кейд.

— Ник го доведе на мача и той се опита да изкопчи информация за нас, след като Декс попита за теб. — Кайл трябва да беше видял паниката в очите ѝ. — Не се притеснявай, аз замазах положението. Никой не знае, че спиш с туйтър терориста. Е — поправи се той, — Ник знае. Джордан му е казала за нас.

Райлин изпусна бавно дъха си. Нещо, което би трябвало да бъде простичко и забавно, изведнъж ставаше много сложно.

— Ник Маккол е специалният агент, отговарящ за офиса на ФБР в Чикаго. Непрекъснато работи с шефката ми Камерън.

— Той няма да каже нищо. С него сега се сприятеляваме.

Поне единият от тях очевидно не се притесняваше за положението.

— Страхотно. Бъдещето на кариерата ми зависи от някакъв си „момент“, който двамата с Ник сте споделили по време на един баскетболен мач.

Очите му се впиха в нейните.

— Още не сме довършили разговора за това, какво става между теб и Кейд Морган.

— Защото между мен и Кейд не става нищо — натърти Райлин.
— Наистина ли мислиш, че щях да бъда с теб, ако имаше нещо вярно в това?

Челюстта му потръпна.

— Не се засягай, госпожо адвокат, но това няма да бъде първият път, в който нещо подобно ми идва изневиделица.

В мига, в който значението на думите му достигна до съзнанието ѝ, Райлин се почувства отвратително. За момент бе забравила, че последната приятелка на Кайл му беше изневерила по възможно най-гадния начин. Те никога не говореха за Даниела — Кайл като че ли нямаше особено желание да навлиза в подробности и Райлин напълно го разбираше. Ала да види гаджето си с друг мъж, нещо, което в крайна сметка го беше изпратило зад решетките, със сигурност го беше белязало емоционално.

С тази мисъл тя се приближи до него. Не можеше да поправи стореното от Даниела, но можеше да увери Кайл, че нищо такова няма да му се случи отново, докато е с нея. Така че тя разтвори ръцете, които той беше скръстил на гърдите си, тъй като не искаше никакви прегради между тях. Вдигна глава и го погледна право в очите.

— Между мен и Кейд няма нищо. Работим заедно и сме приятели, ала това е всичко.

Той не посегна да я притегли към себе си. Вместо това наклони глава на една страна, гласът му беше тих.

— Приятелка си с мъжа, който ме нарече терорист?

О... мамка му. При вида на болката, припламнала в очите на Кайл, Райлин разбра, че това бе нещо, което не трябваше да казва.

Разбираше защо не му харесва тя да е приятелка с Кейд. Естествено, той не знаеше цялата истина — това, че предишният главен прокурор е искал да го използва за назидание и е наредил на Кейд да бъде особено суров. Ала дори и това да не се беше случило,

Кейд пак щеше да се изправи против Кайл в съда и да бъде строг, защото това му беше работата. Така, както беше и нейната работа.

Не бе сигурна какво би могла да каже при тези обстоятелства, освен истината.

— Ами... да. — Тя въздъхна. — А аз си мислех, че нещата бяха сложни преди.

— Да разбирам ли, че започваш да съжаляваш за... каквото и да е това, което се случва между нас? — Когато Райлин не отговори, той улови брадичката ѝ в шепата, принуждавайки я да го погледне. — Искаш ли да си тръгна?

Райлин помисли малко, а после поклати глава.

— Не — отвърна тя нежно.

Лицето му си остана колебливо, сякаш се нуждаеше от още убеждаване.

— Сигурна ли си?

Райлин кимна.

— Да. — Тя вдигна ръце и ги обвини около шията му. Въпреки че нямаше всички отговори, в едно беше сигурна — все още не беше готова да се сбогува с Кайл. — Виждаш ли, през последните няколко нощи имах един проблем. Възглавниците ми миришат на шампоана, с който миеш тази твоя стряскащо лъскава коса като от реклама за шампоан, и сега не мога да заспя, без да мисля за теб.

Ръцете на Кайл се плъзнаха по гърба ѝ и я притеглиха към него.

— Може би трябва да си изпереш възглавниците. Да се отървеш от всякакви следи от мен.

— Или пък бих могла да те поканя отново да прекараш нощта тук. — Тя се повдигна на пръсти, докосвайки устните му със своите. — Тъй като, така или иначе, не ни остава много време за сън.

Когато устните им се срещнаха, всичко друго избледня. Навярно заради това, че току-що едва не се бяха скарали, целувката бързо стана гореща и нетърпелива. Ръцете му сграбчиха хълбоците ѝ и я поведоха назад, притискайки я към входната врата. Райлин издърпа тениската над главата му и прокара ръце по коравите мускули на гърдите му, докато устните им отново се срещнаха. Простена името му, нуждаейки се да го почувства до себе си, копнееща да бъде толкова близо до него, колкото беше възможно.

Очевидно тласкан от същата нужда, Кайл смъкна блузата ѝ, а после пхна пръсти в колана на клина и бикините ѝ и трескаво ги издърпа надолу. Изгаряща от нетърпение, Райлин му помогна, изритвайки дрехите си настрани, докато той разкопчаваше копчето и ципа на дънките си.

Докато езиците им се преплитаха, тя смъкна дънките му надолу и тръпка на възбуда разтърси тялото ѝ, когато коравата му възбуда докосна корема ѝ. Той бръкна в задния си джоб, отвори портфейла си и извади един презерватив.

— Побързай — изпъшка Райлин нетърпеливо, гледайки го как къса опаковката и си го слага.

Ръката му се плъзна под дупето ѝ и я повдигна, притискайки я към стената, а после се намести между краката ѝ, там, където тя беше влажна и готова за него. Погледна я изгарящо, косата му влизаше в очите.

— Докато това между нас продължава, каквото и да е то, няма да има никой друг. Ясно?

Райлин още по-силно го прегърна през врата.

— Не искам никой друг.

Очевидно доволен от този отговор, той потъна в нея с дълбок мощен тласък. Райлин отметна глава назад, облягайки се на вратата, и простена.

— О, господи, толкова е хубаво.

Кайл я притисна до стената и започна да се движи в нея, гласът му беше дълбок и дрезгав.

— Съвършено е.

По-късно същата вечер Кайл седеше самичък в дневната на Райлин и си играеше разсеяно с чаша вино, докато чакаше. Очевидно тя беше „дежурна“ тази нощ, което, ако се съдеше по спешното съобщение, което беше получила от един екип на ФБР, нуждаещ се от заповед за обиск, беше нещо като доктор на повикване.

Двамата се бяха сгушили на дивана, преструвайки се, че гледат филм, но през по-голямата част от времето се целуваха като двойка тийнейджъри, когато пейджърът ѝ се обади. Тя беше прочела

съобщението, извинила му се бе с бърза целувка и бе отишла в спалнята, за да върне обаждането насаме.

Нормалността на момента, това, колко бе ежедневен, бе накарало Кайл да осъзнае, че именно такива бяха нещата между тях. Уютни нощи, прекарани заедно, хубава бутилка вино, слагайки телевизора на пауза, когато единият от тях трябваше да се измъкне за малко, за да приеме служебно обаждане. Толкова различно от купонджийските му дни, прекарани по заведенията с поредното момиче.

Ала докато си седеше на дивана у Райлин и слушаше далечното жужене на гласа ѝ от спалнята, чакайки я да се върне при него, Кайл осъзна, че не би искал да бъде никъде другаде.

Да, нямаше никакво съмнение.

Влюбваше се в нея.

При тази мисъл го обзе паника и той се видя как се изнася скорострелно от апартамента ѝ, като Птицата бегач от онова анимационно филмче. Тя щеше да дойде от спалнята, след като приключи с разговора си, и нямаше да намери нито следа от него, освен полупразна винена бутилка и дупка с очертанията на бягащ мъж във входната ѝ врата.

Или пък можеше да избере опция номер две.

Да остане и да направи всичко по силите си, за да убеди една упорита и саркастична прокурорка, че това е нещо повече от горещца, неангажираща авантюра.

Което несъмнено беше рисковано. Не беше напълно сигурен дали самият той е готов да се обвърже, а и нямаше никаква представа как (и дали) ще се впише в света на Райлин. Тя обичаше работата си, всеки можеше да го види. Дори когато телефонът ѝ звънна в десет часа в петък вечерта, прекъсвайки невероятните им разгорещени целувки, очите ѝ бяха светнали при мисълта, че ще помогне задникът на някакъв престъпник да бъде сритан.

Телефонът ѝ отново иззвъня и малко след това тя излезе от спалнята.

— Съжалявам — каза му с извинителна усмивка. Остави пейджъра върху малката масичка, след което взе чашата си с вино и се сгуши на дивана. — Оставих съобщение на дежурния съдия и трябваше да изчакам сътрудника му да ми се обади.

— Успя ли да извадиш заповедта за обиск?

— Да.

— Какъв е случаят?

Тя отпи глътка вино.

— Тероризъм. ФБР в последния момент получили информация, че утре в шест часа ще пристигне някакъв тип, за когото вярват, че е свързан с радикална група фундаменталисти, действаща в Чечня. Искат да претърсят апартамента и личните му вещи, ала той отказва да им разреши.

Естествено, че беше това. Защото всички получаваха обаждания от ФБР и помагаха за обезвреждането на терористи в петък вечерта, докато си пийват вино, облечени в панталон за йога.

— Ти ме изумяваш, Райлин — каза Кайл съвсем искрено.

И именно тогава взе решение.

Тя може и да установяваше колкото правила си искаше, но това беше битка с федерален прокурор, която той възнамеряваше да спечели.

28.

Когато уикендът свърши, дългът отново го призова. В неделя вечерта, след четиричасов полет, Кайл подаде багажа си на пиколото и се приближи до рецепцията на „Риц-Карлтън“ в Сан Франциско.

— Отивам по твоите места — казал бе на Райлин в събота сутринта, докато двамата стояха на прага ѝ и се сбогуваха.

— Ще ходиш в Сан Франциско? — попитала бе тя. — Защо?

— Много скоро ще разбереш.

Тя го беше погледнала с любопитство.

— Сега пък какво си намислил?

Въпреки геройските ѝ усилия, Кайл отказа да издаде каквото и да било под кръстосания ѝ разпит. Страшно много зависеше от това пътуване — следващите двайсет и четири часа щяха да се отразят драматично върху откриването на „Роудс Нетуърк Консултинг“. Действията му или щяха да бъдат запомнени като една от най-находчивите идеи в историята на маркетинга, или щеше да се провали с гръм и трясък.

Единствено времето щеше да покаже.

Рецепционистката се усмихна, когато Кайл се приближи.

— Добре дошли в „Риц-Карлтън“. С какво мога да ви бъда от полза?

— Имам резервация на името Кайл Роудс.

Служителката вдигна очи от клавиатурата, разпознала го изведнъж, а после продължи да пише.

— Виждам, че сте резервирали един от президентските ни апартаменти и ще останете при нас една нощ.

— Възможно ли е да уредите утре да напусна апартамента покъсно? — попита Кайл. — Сутринта имам среща, която може да се проточи.

Или пък не. Според него в момента вероятността да не го пуснат дори през входната врата беше 80 към 20.

— Разбира се, господин Роудс.

В този миг усети, че телефонът му вибрира. Извади го и видя, че е получил съобщение от Райлин.

СКРИЙ ИМ ТОПКАТА, ТРАПЧИНКИ. КАКВОТО И ДА СИ НАМИСЛИЛ.

— Мога ли да направя още нещо за вас тази вечер? — попита момичето на рецепцията.

Кайл се усмихна и прибра телефона в самото си.

— Не. Мисля, че имам всичко, от което се нуждая.

Малко преди осем часа на следващата сутрин Кайл се качи в едно такси пред хотела.

— Фолсъм Стрийт 795 — каза на шофьора.

Когато таксито спря няколко минути по-късно, Кайл надникна през прозореца и огледа модерната шестетажна офис сграда пред себе си. След като плати на шофьора, той слезе от колата и си оправи вратовръзката.

Време бе да се изправи срещу миналото си.

Стиснал папка в ръка, той бутна двукрилата врата и взе асансьора до шестия етаж. Цифрите се сменяха мъчително бавно, но най-сетне вратата се отвори, разкривайки семпла, минималистична приемна.

Очите на служителката зад сиво-бялото мраморно бюро заприличаха на панички, когато Кайл слезе от асансьора. Върху стената зад нея нямаше никакви картини, единствено така познатото име на компанията, написано с малки букви: Туитър.

— Наистина дойдохте — каза тя невярващо. — Цяла седмица се обзалагахме дали ще се появите за срещата. Мнозина мислеха, че това е някаква шега.

Кайл беше прекарал часове наред в телефонни разговори с адвокатите на компанията само за да си уреди тази среща — за нищо на света не би се отказал, след като беше преживял това мъчение.

— Да разбирам, че не е нужно да се представям?

— Със сигурност. Всички тук ви познават. — Служителката вдигна телефона и натисна един бутон. — Кайл Роудс е тук, за да ви види. — Заслуша се за миг, а после вдигна очи към Кайл и каза в слушалката: — Аз също. — След това затвори и махна към мястото за посетители. — Господин Донело ей сега ще ви приеме. Можете да седнете, ако желаете.

Кайл погледна към кафявия велурен диван с две сини възглавнички, върху които беше избродирано името на компанията.

— Мисля, че предпочитам да остана прав — отвърна.

Част от него очакваше Донело да го накара да чака цяла сутрин, след което да го отпрати, но телефонът на служителката звънна само няколко минути по-късно. След като каза нещо с приглушен глас, тя затвори и се изправи.

— Господин Донело е готов да ви приеме. Последвайте ме.

Тя го поведе покрай бюрото си, през двукрила врата от матирано стъкло и го въведе в основното помещение. На практика всичко беше боядисано в бяло, с изключение на светлите кленови дъски на пода. Имаше няколко редици с по четири работни места...

... и всички служители във всяко от тези места се бяха изправили, за да го видят.

Взираха се безмълвно в него с най-различни изражения, повечето от които едва ли би могло да се нарекат дружелюбни. Когато стигнаха до големия ъглов кабинет в края на коридора, служителката се поусмихна.

— Успех.

Кайл пристъпи в кабинета и видя Рик Донело, главен изпълнителен директор на „Туйтър“, да седи зад бюрото си. Беше сравнително млад мъж, на трийсет и няколко години, с очила и оредяваща коса, а в строгите му очи се четеше нещо средно между изумление и презрение.

— Едно трябва да ти призная, имаш топки с размерите на дини, Роудс. — Даде му знак да седне и кимна на служителката, която си тръгна, затваряйки вратата зад себе си.

Когато двамата останаха сами, Донело заговори по същество:

— Разполагаш с шейсет секунди, за да ми обясниш защо бих направил нещо друго, освен да те изритам от тук.

Кайл нямаше нищо против да си спестят празните приказки.

— Както половината свят видя преди седем месеца, в мрежата ви има пролуки, през които може да мине камион. Моята компания може да ви помогне с това.

Донело се изсмя невесело.

— Не съм идиот, Роудс. Тъпдейтнахме всичко, след като ти ни затвори. Съмнявам се, че сега ще ти бъде толкова лесно да го повториш.

— Колко от приходите от седемстотинте си рекламодатели си готов да заложиш на това?

Погледът на Донело беше суров.

— Остават ти четиресет секунди, така че довърши онова, което си дошъл да ми кажеш. Ако не друго, поне ще имам нещо забавно, което да туитна по-късно.

Кайл се приведе в стола си.

— Чел съм всичките ти интервюта, Донело. Когато пое компанията миналата година, се зарече да се съсредоточиш върху „Туитър“ като бизнес, преобразявайки нещо, което се бе превърнало в огромна комуникационна мрежа, във водеща рекламна платформа. Подчерта нуждата от сигурност и все пак аз успях да ви затворя за четиресет и осем часа от един-единствен компютър, докато бях полупиян.

Донело отпусна ръце върху бюрото си.

— Значи, ми предлагаш да наема теб, типа, който преди седем месеца ни направи да изглеждаме като безмозъчни идиоти, и да платя на фирмата ти престъпно висок хонорар, за да дойдеш тук и да решиш проблемите ни със сигурността? Това ли ми предлагаш?

— Да. — Кайл задържа погледа му. — Само дето ще го направя безплатно.

Донело се сепна.

— Безплатно?

— Ще издигна шибана киберкрепост около това място... и то няма да ти струва нито цент. Смятам, че е най-малкото, което ти дължа.

Донело го изгледа изпитателно, а после се облегна в стола си и заговори бавно, сякаш мислеше на глас.

— Искаш рекламата от шума, който ще се вдигне около това.

Усмивка подръпна крайчетата на устните на Кайл. Шейсетте му секунди бяха изтекли, а ето че той все още беше тук.

— Да. Също като теб.

Два часа по-късно, изпълнителният директор на „Роудс Нетуърк Консултинг“ си тръгна от модерната шестетажна офис сграда, след като беше осигурил първия си клиент.

Вярно, клиентът нямаше да му плати, ала въпреки това Кайл беше повече от доволен. Както се беше надявал, Донело беше — постъпил като истински бизнесмен и се бе възползвал от уникалната възможност, която Кайл му предлагаше — по-добра сигурност, при това съпроводена от голяма доза безплатна реклама. Дори бяха подготвили общото комюнике, което щеше да бъде изпратено на медиите в осем часа на следващата сутрин.

Време беше Кайл да пристъпи към втората фаза от маркетинговата си стратегия. След ареста и осъждането, както и след освобождаването му от затвора на практика всички медии в страната го бяха залели с молби за интервюта... ала той не бе отговорил дори на един въпрос.

Запазил бе обаче номера на един от журналистите, обърнали се към него с искане за интервю, именно за подобен случай.

Застанал на тротоара пред офиса на „Твитър“, Кайл набра номера на Дейвид Айзък от списание „Тайм“ и остави съобщение на гласовата му поща.

„Дейвид, обажда се Кайл Роудс. Утре сутринта ще има изявление за пресата. Ще го познаеш, когато го видиш. Ако успееш да ме сложиш на корицата, ще ти дам ексклузивно интервю. Всички мръсни подробности, направо от устата на твитър терориста. Вярвай ми, не искаш да пропуснеш частта с кактуса в Тихуана.“

29.

За втори път, откакто Райлин работеше в Чикаго, всички в офиса на Федералната прокуратура говореха за Кайл Роудс.

Естествено, тя също беше чула историята, която беше взривила интернет по-рано тази сутрин — че твитър терористът и „Твитър“ са се сдобрили. Тя беше в кухнята си, закусваше оризово мюсли и преглеждаше новините на айпада си, когато прочете изявлението за медиите. Разсмя се на глас и веднага изпрати съобщение на Кайл:

ЗНАЧИ ТОВА БЕШЕ НАМИСЛИЛ.

Не беше очаквала отговор, тъй като предполагаше, че е страшно зает, но за своя изненада, получи съобщение след броени минути.

НЯМАМ ПРЕДСТАВА ЗА КАКВО ГОВОРИШ,
ГОСПОЖО АДВОКАТ. ЩЕ СЕ ОБАДЯ, КОГАТО СЕ
ПРИБЕРА ДОВЕЧЕРА.

Седнала зад бюрото си, Райлин вдигна глава, когато на вратата ѝ се почука, и видя Кейд да стои на прага с намусено изражение.

— Днес получих поне две дузини телефонни обаждания от пресата с въпроса какво мисля за това, че твитър терористът смята да открие компания за мрежова сигурност. — Той поклати глава. — Тъкмо когато си мислех, че най-сетне сме приключили с този тип.

Каза го без някаква задна мисъл, просто небрежна забележка, ала въпреки това Райлин се почувства... двулична. Може би дори мъничко виновна. Макар да не смяташе, че личният живот на един човек влиза в работата на другите, не ѝ беше приятно да заблуждава останалите. След като от близо два месеца работеше заедно с Кейд, тя го смяташе

за приятел — двамата ходеха заедно до „Старбъкс“, обсъждаха стратегиите за случаите си, дори се бе опитала да го сватоса с Рей. И все пак ето че сега се канеше да го излъже.

Не лъжеш. Просто избягваш истината.

Очевидно на подсъзнанието ѝ му беше по-лесно да си намира оправдания.

Тогавя може би е най-добре да се сбогуваш с Кайл.

Очевидно подсъзнанието ѝ беше също така капризно и дрънкащо глупости.

Райлин си лепна усмивка заради Кейд, отлагайки вглеждането в себе си и вътрешните терзания за момент, когато заклетият враг на любовника ѝ нямаше да стои на прага ѝ.

— Леле, две дузини обаждания. Обзалагам се, че ти е било страшно забавно.

— Истински купон. Роудс е като някакъв бумеранг, непрекъснато се връща. — Кейд се ухили. — Сигурно си страшно доволна, че не ти се налага да се занимаваш повече с него.

Аха. Тя се зачуди дали Кейд би нарекъл седемте рунда страстен секс с Кайл „да се занимаваш с него“.

— Всъщност нямах нищо против да работя с Кайл. Той не е лош човек.

Кейд направи физиономия.

— Не ми казвай, че и ти си се прехласнала по него. Какво толкова има у него? Заради половината милиард долара ли е? Косата? Знаеш ли, че получавах смъртни заплахи от побъркани разгневени жени, които ме наричаха антихрист и настояваха Роудс незабавно да бъде освободен от затвора? — Той вдигна ръка. — Бог ми е свидетел.

— Е, това определено не е нещо, което Антихристът би направил.

Кейд се засмя.

— Задръж си увлеченийцето, Пиърс, но на твое място не бих таил особени надежди. Според светската хроника туйтър терористът се подвизава с някаква тъмнокоса секс бомба.

Райлин трябваше да повика на помощ всичките си почти несъществуващи актьорски умения, за да запази безстрастното си изражение.

— Да. И аз чух нещо такова.

От този момент нататък денят ѝ, който бе започнал страхотно с новината за Кайл и „Гуитър“, взе да се разваля, докато не стана направо лош. Отиде в съда, за да подаде искане за изключване на доказателства в едно дело за измама с кредитни карти, искане, което беше сигурна, че ще бъде удовлетворено. Въпреки че по-голямата част от разследването беше водено от Тайните служби, първоначалният обиск на жилището на подсъдимия беше извършено от двама полицаи от Чикаго, отишли там в отговор на сигнал от съпругата на обвиняемия за домашно насилие. След като пристигнали (и естествено, след като получили съгласието на съпругата), ченгетата претърсили къщата, отворили дрешника в спалнята и открили над хиляда кредитни карти с различни имена.

Или поне Райлин мислеше, че е станало така.

Застанали на свидетелското място, полицаите в крайна сметка си бяха признали, че може би, „строго погледнато“, жената бе оттеглила съгласието си за обиск, когато влезли в спалнята, ала тъй като и така вече били в къщата, те го довършили.

И така, Райлин бе седяла на прокурорската банка в съдебната зала, без да може да стори нищо, освен да гледа как делото ѝ отива по дяволите, когато съдията, както можеше да се очаква, бе удовлетворил искането на защитата информацията за хилядата кредитни карти, намерени в къщата на обвиняемия, да бъде изключена от кръга на доказателствата.

Много лошо.

Райлин прекара остатъка от деня, слушайки сърдитите тиради на двамата агенти на Тайните служби, които бяха поели случая от Чикагската полиция, и мъчейки се да открие дали са останали някакви улики, които би могла да използва, за да спаси делото. В един момент бе започнала да усеща първите симптоми на настъпваща мигрена и докато си тръгне от работа в шест и половина, главата ѝ вече пулсираше от болка, повдигаше ѝ се и дори приглушената светлина на залязващото слънце дразнеше очите ѝ.

Първото, което направи, щом се прибра вкъщи, бе да си облече анцуг и тениска, да угаси всички лампи, да вземе обезболяващо и да легне на дивана, молейки се за сън.

Час по-късно се събуди от звъна на телефона си. Надигна се и простена — някой сякаш забиваше пневматичен чук в челото ѝ.

Посегна към масичката и видя, че се обажда Кайл.

— Звездата на деня — каза тя, опитвайки се да придаде ентузиазизирано звучене на гласа си, преди отново да се отпусне на дивана и да закрие очите си с ръка. — О, господи, боли — изскимтя.

— Какво те боли? — Кайл звучеше разтревожено.

— Главата, заради невидимия човек, който набива клинове в нея.

— Звучи гадно. Може би трябва да си вземеш електрошоков пистолет и да му разкажеш играта.

Райлин се разсмя, а после отново простена.

— Не ме карай да се смея, твърде много боли. Имам мигрена — обясни тя.

— Да, досетих се, че е нещо такова. Тъкмо отивам към „Файърлайт“, за да се видя с Декс. Ще изпием няколко коктейла, за да отпразнуваме новото ми партньорство с „Туитър“. Да ти донеса ли нещо?

Наистина беше сладък.

— Много мило. Но не се притеснявай. Просто имах адски гаден ден в работата, това е всичко. Върви и празнувай с Декс. Заслужил си си го. Това с „Туитър“ беше гениално.

— Отново си впечатлена. — Той пак звучеше доволен от себе си. — Вече на три пъти четкаш егото ми, госпожо адвокат.

— Представи си, че съм ти отговорила с нещо особено остроумно — каза Райлин. — Точно сега обаче ме боли прекалено много, за да мисля. Официално съм си изчерпала запасите от сарказъм за деня.

Двайсет минути по-късно на входната врата се почука.

Когато отвори и видя Кайл да стои на прага, Райлин начаса размаха пръст.

— Върви. Ти трябва да празнуваш.

Без да обръща внимание на думите ѝ, той пристъпи вътре.

— Декс може да изчака няколко минути. Всяка вечер е в бара. Не е, като да е отишъл там само за да се види с мен. — Затвори вратата зад себе си и плъзна поглед по нея. — Значи, си изчерпала запасите си от сарказъм, а? Не вярвах, че е възможно.

— Ами то е, защото... — Райлин се опита да извади някакъв поне що-годе сносен отговор от пулсиращата мъгла, в която се беше превърнал мозъкът ѝ... но се провали безславно. Облегна се изтощено на дивана. — Нищо. Давай, развихри се със саркастичните забележки, аз съм напълно беззащитна.

Лека усмивка подръпна устните на Кайл, докато ѝ подаваше чаша от „Старбъкс“.

— Изпий това. Майка ми имаше мигрени. Чувал съм от нея, че понякога кофеинът помага.

— Исусе, ти си бог. — Райлин пое благодарно чашата. Кофеинът наистина помагаше понякога, но на връщане от офиса не бе имала сили да мине през „Старбъкс“.

— Напълно си права. — Кайл я улови за ръката и я отведе до дивана. — А сега седни и го изпий, докато аз си направя магията.

Настани се зад нея и започна да масажира врата ѝ.

— Искаш ли да ми разкажеш за адски гадния си ден? — попита тихо, докато невероятните му пръсти облекчаваха схванатите мускули на врата и раменете ѝ.

— Изгубих едно искане за изключване на доказателства, което провали целия ми случай. — Райлин отпи още една глътка кафе. — Разкажи ми какво стана в „Твитър“. Мога да си представя израженията им, когато си се появил.

Може би беше заради кофеина, заради масажа или пък заради плътния успокояващ глас на Кайл, докато ѝ разказваше историята, но Райлин постепенно започна да се чувства мъничко по-добре. Пристъпът все още не беше отминал, ала сега ѝ се струваше, че невидимият човек просто я блъска по главата с тъп предмет, вместо да набива клинове.

След като беше изпила около половината от кафето, Кайл се облегна назад и протегна крака.

— Защо не легнеш. Сложи глава в скута ми. — И като я видя да повдига вежди, добави: — Не е каквото си мислиш, госпожо адвокат. Нищо сексуално.

Райлин остави чашата от „Старбъкс“ на масичката, а Кайл взе една от възглавничките и я сложи в скута си. Тя понечи да легне на една страна, но той я спря.

— Не, по гръб.

Райлин се обърна, намести се удобно между краката му и отпусна глава върху възглавницата.

— Затвори очи — прошепна Кайл.

Тя се подчини и усети пръстите му да докосват нежно челото ѝ. Когато той започна да разтрива туптящите ѝ слепоочия, тялото ѝ сякаш се разтопи и тя простена на глас.

— О, господи... толкова е прекрасно — изпъшка. — Моля те, недей да спираш. Никога.

Кайл се засмя тихичко.

— Мога да го правя цяла нощ, бейби. Нали ти казах, тук съм.

По-късно същата нощ Райлин се събуди на дивана, сгушена удобно до топло кораво тяло, и си даде сметка, че трябва да е заспала, докато Кайл масажираше главата ѝ.

Беше се преместил, докато тя е спала, и сега се бе изпънал до нея, така че главата ѝ почиваше върху гърдите му. Освен това беше взел плюшеното одеяло, праметнато през облегалката на дивана, и я беше увил грижливо, чак до раменете.

Едно момиче като нищо можеше здравата да хлътне по мъж, който правеше такива неща за него.

Райлин повдигна глава и го погледна в сумрака, лунната светлина хвърляше сенки върху изваяните очертания на лицето му. Движението ѝ явно го събуди, защото той се раздвижи, пое си дълбоко дъх, а после примига развеселено, когато отвори очи и видя, че тя го гледа.

— Как е главоболието? — попита я с нисък дрезгав глас.

— По-добре. — За щастие, болката беше затихнала, докато тя беше спала. — Трябваше да ме събудиш — каза меко. — Имал си толкова невероятен ден, би трябвало да си навън и да празнуваш заедно с Декс.

— Винаги мога да изляза с Декс. — Кайл протегна ръка и прокара пръст по бузата ѝ. Гласът му беше тих, почти шепот. — Искам да бъда тук, Райлин. Знаеш го, нали?

Тя знаеше, че не говори само за тази вечер.

— Да. — Знаеше и още нещо. — Радвам се, че си тук. Започвам да свиквам да си наблизко, Трапчинки.

— Отлично. Защото утре ще те изведе навън. На истинска среща.

Толкова простичко искане и все пак изобщо не беше просто.

— Кайл, аз не...

Той я прекъсна.

— Не се тревожи. Ще се погрижа никой да не разбере. — Задържа погледа ѝ на лунната светлина, като че ли твърдо решен да не приеме никакъв отказ. — Кажй „да“, Райлин.

Може би главоболието беше отслабило защитните ѝ сили. А може би беше той.

Така или иначе, със сънлива усмивка, Райлин отпусна глава върху гърдите му.

— Да.

30.

Райлин прекара по-голямата част от следващия ден, заровена в докладите от разследването на Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия по един нов случай (единайсет души в едно от предградията, продаващи нелегално оръжия, да, да, много гадно), като тайничко се мъчеше да не гадае къде ли възнамеряваше да я заведе Кайл тази вечер. Беше изключително потаен относно плановете си, което явно беше нещо типично за него; единствената улика бе, когато я попита дали може да си тръгне от офиса в четири и половина.

— О, бас държа, че ще те метне в частния си самолет и ще те откара на някое екзотично и романтично място — предположила бе Рей по-рано този следобед.

Райлин се бе затворила в кабинета си и говореше по телефона, докато обядваше. Естествено, беше казала на Рей за голямата си среща.

В продължение на един кратък миг ѝ бе минало през ума колко сюрреалистично бе това, че възможността за частен самолет бе напълно реална. Вярно, беше виждала пентхауса и костюмите му за по две хиляди долара, но обикновено не мислеше особено за парите на Кайл. Честно казано, тъй като бяха прекарвали повечето от времето си като двойка в апартамента ѝ, фактът, че той притежава милиони и един ден щеше да наследи още половин милиард, нямаше кой знае какво значение.

Ала сега като се замислеше...

Леле, това бяха страшно много пари.

— Съмнявам се за частния самолет — каза тя на Рей. — За всички полети са нужни разрешителни и списъци с пътниците, а ние ще излезем инкогнито.

— Да бе, списъци — заяви Рей пренебрежително. — Богаташите непрекъснато заобикалят правилата. Да не мислиш, че пътуват в икономична класа с любовниците си?

— Хей. Аз ли съм любовницата в случая?

— Не, ти си просто щастливата кучка, която тази вечер ще бъде отведена на някое тайно местенце от сексапилното си гадже милиардер. О, чакай малко... да не би да го казах на глас? — Рей се засмя. — Е, какво ще облечеш?

Това си беше истинско предизвикателство, като се имаше предвид, че не бе успяла да изкопчи никакъв намек за това, къде ще ходят. Ето защо бе решила да не усложнява нещата.

— Черна рокля и високи токчета. Ако ме заведе на родео или на рафтинг, лошо ми се пише.

Рей се засмя.

— О, моля те, нека да е родео! Направо си те представям, яхнала коня, както си с токчета, да размахваш въже над главата си, докато говориш по телефона и заплашваш някого, че ще му изпратиш призовка.

— Ако се окаже родео, това ще бъде не само първата, но и последната ми среща с Кайл Роудс.

— Моля ти се. Един поглед към трапчинките му и се обзалагам, че този мъж може да те убеди да направиш всичко, което поиска.

Най-страшното бе, че това май беше самата истина, започваше да подозира Райлин.

Според „инструкциите“, които беше получила с есемес по-рано, в четири и половина Райлин излезе през въртящата се врата на федералната сграда, преметнала куфарчето си през рамо, и се отправи на север.

Телефонът ѝ звънна точно когато достигна първото кръстовище.

— Окей, Трапчинки. А сега какво?

Гласът на Кайл се разля като ароматно уиски в ухото ѝ.

— Мини две пресечки, докато стигнеш „Монроу“, и завий наляво. Ще ме откриеш на уличката зад „Италиън Вилидж“.

— Каквото и да си намислил, получаваеш допълнителни точки, задето го направи като в някой шпионски филм — отвърна Райлин, избягвайки една дупка на пътя, докато пресичаше улицата.

— Никога ли не си се срещала с бивш престъпник в някоя задна уличка, госпожице Пиърс? — закачи я той.

Не беше. След като затвори, Райлин извървя двете пресечки и прекоси улицата. Забеляза ресторанта „Италиън Вилидж“ и се отправи към уличката зад него. Когато сви зад ъгъла, гледката, разкрила се пред очите ѝ, я накара да забави крачка.

Там я очакваше елегантна черна лимузина.

Шофьорът, който стоеше до задната дясна врата, ѝ кимна, когато тя се приближи, и ѝ отвори галантно вратата.

— Добър ден, госпожице.

— Благодаря.

Райлин наведе глава и видя Кайл да седи вътре, облечен с дънки и бяла риза, с небрежно навити ръкави.

— Потъмнени — посочи той прозорците. — За уединение. И не е нужно да се тревожиш за шофьора, от години работи за семейството ми. Тайната ти е в безопасност. — Той ѝ протегна ръка. — Е, ще го направим ли?

Райлин се усмихна и пое предложената ѝ длан. Качи се в колата, плъзна се върху седалката и остави куфарчето в краката си.

— Е, хайде. Сега вече ще ми кажеш ли къде отиваме?

Лимузината потегли и тя си сложи предпазния колан.

Кайл протегна дългите си крака напред.

— Не знам. Харесва ми да те гледам как се мъчиш да отгатнеш.

— Поне се надявам, че съм облечена подходящо.

Очите му се плъзнаха бавно по нея, попивайки деколтето на роклята и голите ѝ кръстосани крака.

— Повече от подходящо, госпожо адвокат.

Горещина се разля по тялото ѝ под неговия поглед.

— Значи, няма да е родео.

Крайчетата на устните му потръпнаха.

— Ти? Бих платил половин милиард долара, за да го видя. — Той сложи ръка върху коляното ѝ, милвайки нежно кожата ѝ. — Та за тази вечер... чудех се дали не е една от онези идеи, които звучат по-добре в главата ми, отколкото, когато ги приложат на практика. Надявам се, че няма да се разочароваш.

— В такъв случай ти обещавам да се преструвам на възхитена толкова сполучливо, че никога да не разбереш.

— Оценявам го. Е, добре, вероятно не си даваш сметка, но точно на тази дата, шестнайсети май, преди девет години, забелязах в един

бар тъмнокоса, дръзка студентка по право. И тъй като днес имаме нещо като годишнина, реших, че би трябвало да се върнем на местопрестъплението, така да се каже.

На Райлин ѝ отне няколко секунди, докато разбере.

— Отиваме в Шампейн?

— Аха. Наех втория етаж на „Клайбърн“. — Кайл се пресегна и прибра кичур коса зад ухото ѝ. — Когато си тръгнах от вас онази вечер, аз ти обещах среща, Райлин. — Очите му задържаха нейните изразително. — Може и да закъснях с близо цяло десетилетие, ала ето че сме тук. Най-сетне.

Очите на трогнатата Райлин плувнаха в сълзи.

А той се беше притеснявал да не остане разочарована.

Усмихна се нежно, а после се приведе и докосна устните му със своите.

— Съвършено е.

Два часа и половина по-късно лимузината спря в уличката зад „Клайбърн“. Кайл извади телефона си и набра някакъв номер.

— Пристигнахме — съобщи той, когато от другата страна му вдигнаха.

След това затвори и видя, че Райлин го наблюдава развеселено.

— Отново ли се озовахме в шпионски филм?

— Искаше да останем незабелязани. — Кайл махна към бара. — Ето как ще го направим. Някога Декс беше мениджър тук и познава мъжа, който ръководи мястото сега. Той ще ни качи по служебното стълбище, след което целият втори етаж ще е на наше разположение.

— Последната седмица на сесията е, барът на горния етаж обикновено е пълен до пръсване. Искам ли изобщо да знам какво е трябвало да направиш, за да го уредиш?

— Да кажем просто, че двамата с управителя стигнахме до споразумение.

Всъщност беше казал на управителя, че ще му даде половината от очакваните приходи за нощта, плюс двайсет процента, плюс още пет хилядарки, за да подготви мястото според неговите най-точни инструкции. Ала не беше нужно Райлин да знае всичко това.

Задната врата на бара се отвори и един мъж на дваайсет и няколко години им помахаша. Кайл погледна към Райлин.

— Готова ли си да се върнеш назад във времето?

Райлин преплете пръсти в неговите.

— В случай че по-късно забравя да ти го кажа, това беше най-хубавата среща, която някога съм имала.

— Някой казвал ли ти е някога, че можеш да бъдеш много сладка, когато поискаш?

— Старая се да не го научат твърде много хора. Уронва репутацията ми на строг прокурор.

Кайл подръпна ръката ѝ, притегляйки я към себе си.

— Вече видях клоунската прическа, госпожо адвокат. Между нас няма повече тайни.

И след една бърза целувка той отвори вратата на лимузината и излезе навън. След като провери, че уличката е празна, помогна на Райлин да слезе и я поведе към задната врата на заведението.

Управителят ги въведе с широка усмивка, а когато се озоваха вътре, протегна ръка на Кайл.

— Джо Колър. Цяла седмица съм във възторг от това. Честно казано, онова с туйтър беше адски смешно. — Той се здрависа с Райлин. — И тайнствената дама. — Той посочи към Кайл. — Която и да си, гледай да се държиш с него по-добре от предишното момиче. — Той посочи стълбището зад тях. — Последвайте ме.

Кайл сви рамене при вида на обърканото изражение на Райлин.

— Един от феновете ми.

Хванати за ръце, те последваха Джо по тясното стълбище към втория етаж.

— Една от сервитьорките ми помогна да подредя мястото според инструкциите ти — обясни Джо. — Реших, че една жена ще ни е от полза за нещо такова.

— Инструкции? — Райлин повдигна вежди. Вече бяха изкачили стълбите и Джо ги поведе по един тесен коридор, отвеждащ в основното помещение на заведението.

— Надявам се да ви хареса.

Кайл сви зад ъгъла заедно с Райлин и остана доволен, когато видя, че са се справили отлично. Над сто бели свещи покриваха всички масички и барплота, обгръщайки мястото в топла романтична

светлина. В далечния ъгъл на бара имаше маса, покрита с бяла ленена покривка, две кристални чаши и кофичка с лед, в която се охлаждаше „Перие-Жуе Фльор дьо Шампан Розе“ — препоръчано от сестра му, експерт по виното.

Райлин попиваше всичко наоколо със слисано изражение.

— Това е... невероятно. — Отиде до масата с шампанското, а после погледна към Кайл над рамото си. — Точно на тази маса седях онази нощ.

Кайл кимна и се приближи.

— Доста време те гледах, преди да предприема нещо. Срещу теб седеше някакъв червенос тип и аз се опитвах да преценя дали ти е гадже.

Райлин се усмихна.

— Това беше Шейн. Господи, от години не съм се чувала с него.

Очите ѝ се плъзнаха наоколо, трептящите пламъчета на свещите бяха превърнали обикновено полудолнопробния колежански бар в невероятно романтично място. Тя пристъпи по-близо до Кайл и като зарови пръсти в ризата му, прошепна:

— Благодаря ти.

Кайл отметна кичура коса, паднал над окото ѝ.

— На твое разположение, госпожо адвокат.

— Май сгреших с избора. — Райлин гледаше в чинията на Кайл. — Трябваше да си поръчам къдрави картопки, а не обикновени.

— Напълно си права. — Кайл вдигна едно от къдравите си картофчета и щедро го сложи в чинията ѝ.

Райлин изглеждаше обидена.

— Едно-едничко картофче? Само това ли ще получа?

— Трябва да понасяш последствията от решенията си. Как иначе ще се научиш? — Той се усмихна и пхна още едно картофче в устата си.

Шампанското бе започнало да действа и бузите на Райлин бяха порозовели очарователно. Макар че рядко пиеше шампанско, дори Кайл трябваше да признае, че това си го биваше. Вярно, обикновено надали го съчетаваха с чийзбургери и пържени картопки, но в „Клайбърн“ изисканата кухня се изчерпваше с това.

Телефонът на Кайл избръмча и той погледна полученото съобщение, за да се увери, че не е Шон, професионалистът с опит от Силициевата долина, когото бе наел за свой заместник в „Роудс Нетуърк Консултинг“.

— Извинявай. Служебната ми линия непрекъснато звъни, откакто направихме изявлението за „Туитър“ — обясни той на Райлин. — Шон преглежда съобщенията. Казах му да ми се обади, ако има нещо, което не може да изчака до утре.

Райлин се приведе заинтригувано към него, посягайки към чашата си с шампанско.

— Е, каква ще бъде следващата ти стъпка?

— Да си уредя срещи с потенциални клиенти и да им предлага услугите си. Дватама студенти от Университета на Илинойс, които наех, започват работа в понеделник и тогава вече ще сме готови да се развихрим. След това остава само да стискам палци и да се надявам да има желаещи да делят едно легло с туитър терориста. — По лицето му пробяга дяволита усмивка. — Образно казано.

Райлин наклони любопитно глава.

— Знаеш, ли, чудех се нещо. Какво те накара да си промениш мнението за корпоративния свят? Спомням си, че когато се запознахме, ти спомена, че искаш да преподаваш.

Съвсем безобиден въпрос. И Кайл знаеше, че би могъл да й даде някакъв неопределен отговор, така както беше правил безброй пъти преди. Ала докато седеше срещу Райлин, само ден преди деветата годишнина от смъртта на майка си, той си помисли, че може би е време да сподели този момент от живота си. Непрекъснато си повтаряше, че иска Райлин да бъде изцяло негова... в такъв случай може би трябваше да събори и някои от стените, които беше издигнал около себе си.

Така че се прокашля, опитвайки се да реши откъде да започне.

— Започнах да виждам нещата по по-различен начин, след като майка ми умря. Беше тежък период за семейството ми — започна той.

Кайл, станала е катастрофа.

До края на живота си нямаше да забрави тези думи.

По гласа на баща си незабавно беше разбрал, че е сериозно. Ръката му бе стиснала телефонната слушалка.

— Какво се е случило?

— Майка ти. Някакъв камион блъснал колата ѝ, докато се прибирала от репетиция на драматичния клуб. Предполагат, че шофьорът е заспал на волана... не знам, не ми казаха кой знае колко. Откараха я в Спешното преди трийсет минути и в момента я оперират.

Стомахът на Кайл се сви. Оперират я.

— Но... мама ще се оправя, нали?

Тишината, последвала думите му, се проточи цяла вечност.

— Изпратих самолета да те вземе от „Уилард“ — каза баща му, говорейки за летището на университета. — На „О’Хеър“ ще те чака хеликоптер, който ще те откара направо в болницата. Казаха, че можем да използваме площадката им за кацане.

Гласът на Кайл се бе превърнал в шепот.

— Татко.

— Положението е тежко, синко. Имам чувството, че би трябвало да сторя нещо, но те... те казаха, че няма какво...

Кайл усети как го връхлита шок в мига, в който осъзна, че баща му плаче.

Шофирането до летището, четиресетминутният полет до Чикаго и пътуването с хеликоптер до покрива на болницата се сляха в едно. Някакъв болничен служител (Кайл не би могъл да го разпознае дори две минути по-късно) побърза да го заведе в самостоятелна чакалня към травматологичната хирургия. Той се втурна вътре и видя баща си да стои там с мъртвешки бледо лице.

Той поклати глава.

— Толкова съжалявам, синко.

Кайл отстъпи назад.

— Не.

Изад вратата долетя тънко, изнемощяло гласче.

— Аз също не успях да дойда навреме.

Кайл се обърна и видя Джордан да стои в ъгъла на стаята с обляно в сълзи лице.

— Джордо. — Кайл я притисна в прегръдките си. — Чух се с нея едва вчера — прошепна той над главата на сестра си. — Обадох ѝ се след изпита.

Тя толкова се беше гордяла с него. Сърцето му се сви мъчително, очите му запариха.

— Кажи ми, че това не се случва — помоли Джордан, заровила лице в гърдите му.

На вратата се почука и в стаята влезе лекар, облечен в сини хирургически дрехи.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза той съчувствено. — Искях да попитам дали бихте желали да я видите.

Джордан си избърса очите и се обърна към лекаря. И двамата с Кайл погледнаха очаквателно баща си.

Той не каза нищо.

— Някои хора намират утеха в това, да се сбогуват — внимателно обясни лекарят.

Пред очите на Кайл баща му — магнатът, издигнал се благодарение единствено на собствените си усилия; бизнесменът, от чиято проникателност и решителност всички се възхищаваха и чието лице се бе появявало върху кориците на списания като „Тайм“, „Нюзуик“ и „Форбс“; мъж, когото Кайл никога не бе виждал да се двоуми в решенията — се поколеба.

— Аз... не... — Гласът на баща му заглъхна. Той прокара ръка по лицето си и си пое дълбоко дъх.

Кайл стисна рамото на баща си, а после се обърна към лекаря и отговори от името на всички:

— Бихме искали да се сбогуваме. Благодаря ви.

Още в тези първи мигове в болницата Кайл бързо си даде сметка, че на баща му ще му е трудно да се справи с многобройните решения, които трябваше да се вземат във връзка с бдението и погребението на майка му. За да облекчи част от този товар, Кайл се нанесе в къщата на баща си и се нагърби с по-голямата част от приготовленията. Това беше мрачно, емоционално изцеждащо време и със сигурност не бе нещо, което си бе представял, че ще е принуден да прави едва двацет и четири годишен — да избира молитвите за погребението на майка си, дрехите, с които щяха да я положат в ковчега — ала двамата заедно с Джордан успяха да уредят всичко, което трябваше да се свърши.

След погребението беше възнамерявал да остане при баща си още една-две седмици и да му помогне да се оправи с всички телефонни обаждания, съболезнователни картички, цветя и имейли,

които валяха всеки ден. Заради империята, която Грей Роудс беше съградил, невероятно много хора искаха да им поднесат съболезнованията си и Кайл и Джордан сториха всичко по силите си, за да се справят с това.

Ала първата седмица отмина, а положението изобщо не се подобряваше. Баща им все така нямаше никакво желание да приема посетители, нито да разговаря с приятели и роднини по телефона — вместо това предпочиташе да прекарва дните сам в кабинета си или в дълги разходки из имението.

— Може би трябва да поговори с някой специалист — подхвърли Кайл на Джордан една вечер, докато двамата седяха на масата в трапезарията на родителите им и вяло чоплеха лазанята, която някой им беше донесъл предишния ден. Биха могли да изхранят една малка нация в продължение на цял месец с планината от надонесени яхнии, лазани и макарони със сирене, с които бяха пълни хладилника и фризера. Въпреки че баща им на практика би могъл да купи някоя малка нация.

— Вече се опитвах да му го предложа — отвърна Джордан. — Той каза, че знае какво не е наред, мама е мъртва.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги преглътна. Кайл стисна ръката ѝ.

— Тъгата си казва думата, Джордо.

В този миг му се прииска да отиде право в кабинета на баща си и да му заповяда да се стегне заради Джордан, но се съмняваше, че това ще помогне. Пък и разбираше болката му — те всички се мъчеха да приемат смъртта на майка му.

Реши да остане в Чикаго още една седмица. А после двете седмици се превърнаха в три. Нямаше добри дни, само лоши и мъничко по-добри. С течение на времето баща му започна да приема да се види с някои роднини и приятели, което, предположи Кайл, беше добър знак. Все така обаче не проявяваше никакъв интерес към компанията си... и служебните обаждания, съобщенията на гласовата поща и имейлите започнаха да се трупат, неполучили отговор.

Ето защо Кайл изобщо не се учуди, когато три седмици след погребението на майка му Чък Аделман, главният адвокат на „Роудс Корпорейшън“, му се обади и помоли да се видят. Освен че работеше за компанията, Чък беше и личен адвокат на баща му, както и един от

най-добрите му приятели от колежа. Кайл се съгласи да обядва с него в един ресторант на няколко пресечки от централния офис на компанията.

— Баща ти не отговаря на обажданията ми — започна Чък, след като поръчаха.

— Доколкото разбирам, не отговаря на ничии обаждания — заяви Кайл направо.

Гласът на Чък беше тих, очите му — пълни със съчувствие.

— Виж, наистина разбирам. Бях там, когато родителите ти се запознаха. Беше Хаш Уензди^[1] и всички се бяха събрали в кампуса. Баща ти я видя да седи под едно дърво заедно с приятелите си и каза: „Ама че готина мадама“. Приблужи се и се запозна с нея, и това беше то и за двама им.

— Господи. На нас с Джордан разправяха, че са се запознали в някаква книжарница, когато се скарали за последното копие на учебника по класически цивилизации. Искаш да ми кажеш, че всъщност са били надрусани?

Тъй като самият той беше учил в Университета на Илинойс цели шест години, Кайл прекрасно знаеше какво се прави на Хаш Уензди.

Чък замълча.

— Ама, разбира се, книжарница. Ето че започнах да си спомням. — Чък вдигна пръст. — Учебника по класическа литература.

— Класически цивилизации.

— Май ще е по-добре да не споменаваме на баща ти за тази част от разговора.

— Съгласен — отвърна Кайл. — А сега, като оставим настрана това, че ме беляза за цял живот и съсипа чистичката, високонравствена представа, която си бях създал за запознанството на родителите ми, защо искаше да се видим?

Чък се облегна на масата и придоби сериозен вид.

— Не може да продължава така, Кайл. Той е изпълнителен директор на компания на стойност един милиард долара.

— И като такъв, смятам, че му се полага малко свободно време — изръмжа Кайл отбранително. — Майка ми почина едва преди три седмици.

— Не се опитвам да го завлека обратно в офиса. Но ако поне имахме някаква връзка с него. Ако си вдигаше телефона от време на

време. Ако дадеше да се разбере, че все още той командва. Останалите членове на управителния съвет започват да се чудят какво става.

— Несъмнено разбират, че това не са обикновени обстоятелства.

— Така е. Ала това не променя факта, че тук става дума за частна компания. Баща ти е „Роудс Корпорейшън“. — Чък се размърда в стола си, сякаш обмисляше как да продължи. — Като главен адвокат на компанията съм длъжен да спомена, че ако баща ти някога не е в състояние да изпълнява задълженията си, ти си неговият законен представител. Кое то означава, че ще отговаряш за делата му, както лични, така и служебни, в това число и за ръководството на компанията.

Кайл усети, че очите му парят. Естествено, знаеше, че баща му открай време искаше той да работи за „Роудс Корпорейшън“, ала не беше предполагал, че има толкова голяма вяра в него. Беше чест, както и невероятна отговорност, но повече от всичко друго той просто не бе в състояние да повярва, че двамата с Чък са принудени да водят този разговор. Вярно, тези дни баща му не беше на себе си. Ала колкото и тежка да беше ситуацията, едно нещо трябваше да се изясни, тук и сега.

— Никой няма да обяви баща ми за недееспособен. — Кайл погледна адвоката право в очите. — Този човек изгради империя, той е гений и невероятно влиятелен бизнесмен. Само да е посмял някой да твърди обратното.

Изречението на Чък беше пълно със съчувствие.

— Аз не съм врагът, Кайл. Опитвам се да помогна. Имаш право, той наистина съгради империя. И сега някой трябва да я управлява. В противен случай ще започнат да се носят най-различни слухове, независимо дали ти харесва, или не.

Кайл го разбра отлично. И през трийсетте минути, в които се носеше в колата покрай езерото Мичиган, на път към имението на баща си, той обмисляше какъв подход да избере. В крайна сметка реши, че директният е най-добър.

Когато се прибра, отиде право в кабинета на баща си и го завари, седнал пред компютъра си, да разглежда вяло снимки на някаква стара кола. Откакто майка му бе починала, баща му бе проявил известен интерес към реставрирането на класически автомобили, нещо, което му беше хоби, преди компанията му да се разрасне толкова.

— Намери ли нещо? — попита Кайл, докато се настаняваше насреща му.

— Някакъв тип в Макхенри продава „Шелби“ от шейсет и осма — отвърна Грей глухо.

Всеки път щом го чуеше да говори, Кайл бе поразен от това, колко малко баща му прилича на себе си. Унил. Безжизнен. Мрачен. Коренно различен от динамичния забележителен мъж, когото Кайл познаваше през целия си живот.

— Макхенри е само на един час от тук. Бихме могли да отидем утре и да погледнем колата — каза Кайл.

— Може би.

През последните три седмици Кайл за кой ли път предлагаше подобни екскурзии, ала никоя от тях не се бе състояла. Въпреки че говореше за реставрирането на стари коли, баща му като че ли не проявяваше особено желание към това, да предприеме каквито и да било стъпки, за да осъществи подобни намерения. Всъщност не проявяваше интерес към нищо.

Грей се обърна към Кайл с уморена усмивка.

— Навярно ти би могъл да отидеш и да хвърлиш едно око на колата вместо мен. Имаш нужда да излезеш от къщата не по-малко от мен.

— Всъщност днес направих точно това. Обядвах с Чък Аделман.

Лицето на Грей стана напълно безизразно.

— Така ли? И какво каза Чък?

Кайл реши, че сега едва ли бе най-подходящият момент да спомене разкритието за Хаш Уензди. Честно казано, образът на баща му, обут с чарлстонки, пушещ джойнт и наричащ майка му „готина мадама“, беше толкова смущаващ, че му се искаше завинаги да го заличи от паметта си.

— Трябва да започнеш да отговаряш на някои телефонни обаждания и имейли — заяви той направо. Баща му беше голям човек и като че ли имаше нужда да го разтърсят.

— Чък превишава правата си. Не трябваше да те намесва във всичко това.

— Смятам, че би ти се отразило добре да се върнеш на работа, татко. Ще ти помогне да отвлечеш мислите си.

— Не искам да си отвличам мислите.

Кайл помълча за миг.

— Няма да изневерим на паметта на мама, ако продължим да живеем. Тя би искала да го направим.

Грей отново се обърна към компютъра.

— Отказах се от толкова много заради тази компания. Но вече не.

Думите му хванаха Кайл неподготвен. Тъй като беше израснал с ограничени средства, баща му винаги се беше гордял с успеха си. Достатъчно бе да поговориш с него само пет минути и той щеше да измисли начин да се похвали как антивирусната му програма защитава един от всеки три компютъра в Америка.

— За какво говориш? Ти обичаш тази компания.

Грей поклати глава.

— Не толкова, колкото обичах нея. Тя беше... всичко. Просто се надявам, че го знаеше.

Баща му се разплака. Кайл понечи да се изправи, ала баща му вдигна ръка.

— Недей. Добре съм. — Избърса очите си и бързо се овладя.

— Татко...

— Толкова много неща отлагах — прекъсна го Грей. — Като например онова сафари. Колко пъти майка ти говореше за това? Проучи всичко и планира за нас двуседмична почивка в Южна Африка и Ботсвана. А какво й отговорих аз? Че съм страшно зает и че ще отидем догодина. — Той трябваше да положи усилие, за да овладее чувствата си. — Е, май наруших обещанието си, а? — След миг се прокашля и продължи: — Искаше да се запишем на готварски курс за двойки, от шест часа всеки вторник и четвъртък, но на мен ми беше трудно заради трафика в центъра. Така че й казах, че ще го направим през следващата година. Още дълго мога да продължавам с подобни пропуснати мигове. — Той погледна към Кайл, лицето му беше пълно с разкаяние. — Знам какво се опитваш да направиш и го оценявам, синко. — Очите му имаха далечен, хладен син цвят. — Ала проклетата компания може да върви по дяволите. Нищо от това не означава каквото и да било без нея.

По тихия, но твърд тон на баща си Кайл разбра, че разговорът е приключил.

След като излезе от кабинета, той се обади на Чък и му изложи плана си. След като баща му отново бъде в състояние да мисли трезво,

можеше да прави каквото си поиска с „Роудс Корпорейшън“. Той беше създал компанията и ако в крайна сметка решише да я продаде и да прекара остатъка от живота си, реставрирайки стари коли в гаража си, това си беше негово право. Ала подобно решение нямаше да бъде оставено на мъжа, който седеше зад бюрото на баща му в момента — защото този мъж не беше Грей Роудс.

И така, на следващия следобед Кайл се срещна с осемте изпълнителни заместник-директори на компанията. Нарочно избра да се види с тях в кабинета на баща си, пак нарочно седеше зад неговото бюро, докато им обясняваше какъв е планът за близкото бъдеще.

— Вие ще продължите с ежедневните задължения на отделите си — каза им той. — Всяко решение, което трябва да бъде взето от изпълнителния директор, ще бъде отнасяно до мен заедно с препоръките ви за действие. Аз ще се погрижа баща ми да ви отговори.

Кайл се съмняваше дали някой от хората в тази стая действително вярваше, че именно Грей Роудс ще взема решенията, ала те всички от години работеха с баща му и му бяха изключително верни. До последния човек те предложиха подкрепата си на Кайл и обещаха да му помогнат с всичко, с което могат.

В много отношения да поеме ролята на изпълнителен директор на „Роудс Корпорейшън“ не се оказа толкова трудно, колкото Кайл си бе представял. Вярно, можеше да разчита на съветите на Чък, както и на тези на изпълнителните заместник-директори, ала въпреки това се изненада колко много му хареса да заема ръководна позиция... дори и тайно.

— Справяш се отлично — каза му Чък една вечер, по време на ежеседмичната среща, на която двамата обсъждаха състоянието на компанията. За по-удобно и за да избегнат въпросите, които можеше да възникнат, ако твърде често се срещаха в кабинета на Грей, двамата отново бяха в ресторанта, където Чък за първи път се беше обърнал към него с предложението да поеме задълженията на баща си. — Имаш страхотен бизнес инстинкт.

Кайл продължи да прелиства доклада, който беше получил по-рано същия ден от вицепрезидента на Отдела за защита на съдържанието, описващ първоначалните нива на продажбите на един от най-новите им продукти.

— Аз съм просто компютърен маниак. Джордан е тази, която е наследила бизнес гена на рода Роудс.

Чък погледна многозначително доклада в ръцете на Кайл.

— Сигурен ли си? От толкова време си забил нос в този доклад за продажби, че пържолата ти взе да изстива.

— Може би просто се опитвам да запазя момчешката си фигура.

Чък се засмя.

— Или пък бизнес генът се е предал и на двамата близнаци Роудс.

Нещата продължиха по същия начин още няколко седмици. Официалната версия на „Роудс Корпорейшън“ бе, че изпълнителният директор е решил да работи от вкъщи и да прекарва повече време със семейството си след загубата на съпругата си. Кайл поддържаше връзка с мениджърския екип зад кулисите, като нерядко отговаряше на имейли или преглеждаше предложения и доклади до късно вечер, работейки в един от апартаментите за гости в имението на родителите си. На няколко пъти се опита да повдигне темата пред баща си, но така и не стигна по-далеч от деня, в който той му беше казал да остави компанията да върви по дяволите.

Когато настъпи август, месецът, в който Кайл би трябвало да се върне в университета, а при баща му все още нищо не се беше променило, той реши, че така не може да продължава. Никакви разумни доводи не можеха да убедят баща му да потърси професионална помощ, което означаваше, че му оставаше само една възможност.

Чувството за вина.

Една вечер Кайл и Джордан се затвориха в кухнята и се заеха да кроят план.

— Трябва да го направиш ти — прошепна Кайл, държейки вратата под око, в случай че баща му се появи. Тъй като никога не излизаше от къщата, той винаги беше наоколо. — И давай смело. Потрепващи устни, крокодилски сълзи, каквото е необходимо. Татко никога не е можел да ти откаже каквото и да е, когато плачеш.

Джордан изглеждаше възмутена.

— Кога съм се опитвала да манипулирам татко със сълзи?

— Много добре си спомням как веднъж някой плака дни наред, след като ѝ казаха, че не може да ѝ купят Къщата на Барби, защото е

прекалено голяма за стаята ѝ.

— Тогава бяхме на седем! Обстоятелствата сега са малко по-различни.

— Получи ли Къщата на Барби? — не отстъпваше Кайл.

Джордан сви рамене с дяволита усмивка.

— Дядо Коледа се погрижи. — Тя погледна към кабинета на баща си и отново стана сериозна. — Окей, ще го направя. Ала ненавиждам това, че се стигна дотук.

— Той се нуждае от помощ, Джордо. Двамата с теб просто не сме достатъчни, за да оправим това.

Което навярно бе една от причините да допуснат нещата да стигнат дотук — никой от тях не искаше да си признае нещо такова.

След един час Джордан излезе от кабинета на баща им със зачервен нос и облекчена усмивка и вдигна тържествуващо палци срещу брат си.

По-късно същата седмица баща им отиде на първото си посещение при психиатър, който му предписа антидепресант, изготви график за ежеседмична терапия и го насочи към една местна група за самопомощ. Промяната не беше незабавна, но с течение на времето Кайл все по-често започна да зърва искрици от предишния Грей Роудс. Първо беше една шеговита забележка за купищата лазани, които все още стояха във фризера, а после дойде денят, когато Кайл се прибра къщи след среща с Чък и завари баща си да разговаря по телефона с директора на едно убежище за жени, жертва на домашно насилие, за да дари дрехите на майка им.

Една вечер малко след това Кайл седеше на кухненския плот и ядеше храната, която си беше поръчал от тайландския ресторант, докато преглеждаше финансовите отчети за август месец. Продажбите на най-новия им продукт бяха продължили да растат стабилно, а отзивите на потребителите бяха изключително положителни.

— Това последните отчети ли са?

Кайл се обърна, толкова изненадан от гласа, разнесъл се зад него, че едва не се задави със скаридите пад тай, които ядеше. Баща му стоеше до хладилника... откога — нямаше как да знае.

— Да — отвърна Кайл, преглъщайки залька си, а после отпи от вечерния си коктейл (водка с лед), опитвайки да си придаде нехаен вид, докато баща му се настаняваше до него.

Грей го погледна с пронизателен пламък в очите, който Кайл добре познаваше, и посочи отчетите.

— Може би няма да е зле да ми покажеш какво, по дяволите, си правил цяло лято с компанията ми.

Кайл се усмихна широко. Слава богу. Без излишни приказки той подаде отчетите на баща си.

— Крайно време беше. Да четеш тези работи, е толкова забавно, колкото и да гледаш как изсъхва боята.

Грей се засмя, а после поклати глава и в продължение на един дълъг миг се визира в сина си... а после го притегли в толкова здрава прегръдка, че едва не го събори от стола.

— Благодаря ти, синко — каза задавено.

— Няма защо.

Кайл би излъгал, ако не си признаеше, че и той се беше просълзил. И изобщо не се учуди, че следващото, за което Грей искаше да говорят, беше университетът.

— Знам, че лекциите са започнали преди няколко седмици. Навярно е време да помислиш за връщане в Шампейн.

— Вече се обадох на професор Шарма и му съобщих, че този семестър няма да се върна.

— В никакъв случай. Твоят живот вече достатъчно дълго беше на заден план.

Кайл знаеше, че този момент ще настъпи (или поне се беше надявал, че ще настъпи), и сериозно беше обмислил опциите си. Би могъл да се върне в Шампейн и да прекара следващите няколко години наред царевичните ниви, докато не вземе докторската степен. Или пък, ако не искаше да е толкова далеч от семейството си, би могъл да се премести в Университета на Чикаго, въпреки че Катедрата по информатика не беше толкова престижна, и да продължи обучението си там.

Оставаше, разбира се, и още една възможност.

— Имаш право, твърде дълго отлагах собствения си живот на заден план — отвърна той. — Може би настъпи моментът да приложя забележителните си способности на практика. За щастие, случайно познавам един човек, който притежава компания, където може би ще се намери нещо като за мен.

Очите на Грей грейнаха от гордост... ала той бързо я потуши.

— Оценявам предложението ти. Ала и двамата знаем, че не го искаш действително.

Истината бе, че идеите на Кайл за това, какво иска, бяха претърпели съществена промяна през последните няколко месеца. Сега той, Джордан и баща му бяха един екип. Изобщо не се съмняваше, че ги очакват още трудни моменти (вече очакваше с ужас предстоящите празници), но каквото и да се случеше, те щяха да се държат един за друг. Да работи в „Роудс Корпорейшън“, щеше да му донесе душевно спокойствие, тъй като щеше да знае, че е до баща си всеки ден, дори той да не се нуждаеше от него. Да не говорим, че това щеше да го зарадва... а точно сега Грей Роудс заслужаваше мъничко щастие.

Ала мотивите на Кайл не бяха напълно алтруистични. За негово огромно изумление, през последните няколко месеца беше осъзнал, че му е приятно да работи за „Роудс Корпорейшън“. Вярно, властта му, докато временно беше поел ролята на баща си, не беше истинска, ала вълнението, придружаващо това, да си на върха и да ръководиш другите, му се бе сторило доста... съблазнително.

— Твърде късно е. Преди два дена се кандидатирах за свободната позиция на вицепрезидент, отговарящ за мрежовата сигурност. Между нас казано, мисля, че мястото ми е в кърпа вързано. — Кайл се протегна самоуверено на стола си. — При положение че заплатата отговаря на очакванията ми.

Грей повдигна вежди.

— Очакванията ти?

— Хей, тези забележителни способности не са безплатни.

Грей поклати глава, въпреки че устните му се извиха в усмивка.

— Защо имам чувството, че това ще е само първото от цял куп искания на дразнещо упорития Кайл Роудс от Отдела за мрежова сигурност? — Той размахва пръст, опитвайки се да изглежда сериозен. — Ще си заслужиш издигането в йерархията, както всички останали.

Кайл стисна рамото на баща си. През годините, които им предстояха в „Роудс Корпорейшън“, несъмнено много пъти щяха да са на различно мнение, ала в този случай мислеха еднакво.

— Не бих очаквал нищо друго.

Райлин не продума нито веднъж, докато Кайл разказваше историята си; просто си седеше на масата и го слушаше. Усети, че той задържа някои от най-интимните подробности за себе си (очевидно бе, че иска да защити личния живот на баща си), ала сподели достатъчно, за да обрисова много ясна картина на това, колко далеч бе стигнал, за да помогне на семейството си преди девет години.

И тази картина напълно я смая.

Туитър терорист, наследник на милиони, бивш затворник, компютърен маниак, лошо момче — никое от тези описания не се доближаваше до истината за Кайл Роудс. Той беше, чисто и просто, добър човек и освен това уверен и интелигентен мъж — комбинация, която Райлин намираще за неустоима.

От самото начало ясно бе дала да се разбере — на него, както и на самата себе си — че не търси сериозна връзка. Ала през последните няколко седмици, които бяха прекарвали заедно, бе стигнала до едно неизбежно заключение.

Този Кайл заслужаваше най-страхотната приятелка на света.

Заслужаваше жена, която да не се мъчи да скрие факта, че са заедно. Жена, която не би се поколебала да заяви на шефката си, че излиза с туитър терориста. Жена, която никога не би съжалявала за взетото решение, дори ако то се отразеше на кариерата, която тя толкова обичаше.

И големият въпрос бе — беше ли тя тази жена?

— Изглеждаш ужасно сериозна, госпожо адвокат. Прекалено тягостна история като за първа среща?

Виждайки искрената загриженост в очите му, въпреки шеговития му тон, Райлин бързо прогони обзелите я мисли и като се пресегна през масата, пхна дланта си в неговата.

— Само ако не искаш да си тръгна от нея, мислейки, че си наистина невероятен мъж.

Кайл поднесе ръката ѝ към устните си и целуна пръстите ѝ.

— Не. Нямам нищичко против.

По-късно тази вечер Райлин се беше сгушила до Кайл на задната седалка на лимузината, докато се връщаха в Чикаго.

Шофьорът дискретно беше вдигнал преградата, от тонколоните се носеше тих джаз. Когато Нора Джоунс запя „Ела с мен“, а ръката на Кайл се плъзна около кръста ѝ, Райлин отметна глава и почувства как сърцето ѝ се свива, когато устните му срещнаха нейните.

Целуна я нежно, докосвайки устните ѝ със своите, и като никога, между тях нямаше никакви думи. Когато той най-сетне се отдръпна, Райлин отвори очи и погледът, който двамата споделиха, ѝ се стори поинтимен от който и да било миг през всички нощи, които бяха прекарвали заедно.

По-късно, когато влязоха в апартамента на Райлин, тя го улови за ръката и го отведе в спалнята си. Много бавно той развърза колана на роклята ѝ, свали я от раменете ѝ и я остави да се свлече на пода. След това вдигна Райлин на ръце и я отнесе до леглото.

Ръцете и устата му се плъзнаха по цялото ѝ тяло, докато тя не закопня до болка за него. Когато най-сетне се намести между краката ѝ и проникна в нея, изпълвайки я докрай, Кайл зарови ръце в косата ѝ и прошепна дрезгаво в ухото ѝ:

— Ти си моя, Райлин.

[1] Традиция в Университета на Илинойс, ознаменуваща протеста против незаконността на марихуаната, състоял се там през април 1977 г. — Б.пр. ↑

31.

На следващата сутрин Райлин се облече за работа, докато в дневната Кайл се справяше с непрекъснат поток от телефонни обаждания. Най-сетне спря, за да си почине, и влезе в банята тъкмо когато тя приключи с изправянето на косата си.

— Както чувам, има цял куп хора, които нямат търпение да споделят леглото си с твитър терориста — закачи го тя.

— Вече си е същинска оргия.

Кайл обви ръце около кръста ѝ и зарови лице в шията ѝ, при което небръснатата му брада я одраска лекичко. Макар че вече си беше присвоил резервната четка за зъби, която беше намерил в банята ѝ, двамата все още не бяха водили разговора за това, да започне да си държи самобръсначка или нещо друго свое в апартамента ѝ.

Когато той се поотдръпна и срещна погледа ѝ в огледалото, Райлин разбра от закачливото му изражение, че има нещо.

— Какво става? Познавам това изражение.

Кайл се ухили широко.

— Получих корицата на „Тайм“.

Райлин замалко да падне.

— Я чакай... списание „Тайм“? Ти? На корицата?

— Аха. Репортерът, с когото го обсъждах, току-що ми звънна, за да ми каже, че редакторът му е съгласен. Възнамеряват да сложат снимката ми на корицата със заглавие „Новото лице на мрежовата сигурност“. Да се надяваме само, че няма да използват снимката от ареста ми — пошегува се той.

— Корицата на „Тайм“ — повтори Райлин, а после се завъртя и го целуна по устата. — Това е страхотно.

— И точно навреме за откриването на компанията ми. — Той сви рамене. — Трябваше да се съглася да им разкажа за онова с „Твитър“, за Тихуана, делото, живота в затвора, всичко... Но смятам, че си заслужава.

Стомахът на Райлин в миг се сви. Ужасно се радваше за Кайл и знаеше каква невероятна възможност представлява това за него. Ала интервюто отново щеше да извади подробностите около ареста и процеса му под светлината на прожекторите, а тя се беше надявала, може би малко наивно, че всички биха могли просто... да го оставят зад гърба си.

Кайл не криеше какво мисли за начина, по който офисът ѝ беше провел делото му, включително и това, че го бяха нарекли „терорист“ и бяха поискали максималната възможна присъда. Репортерът със сигурност щеше да го попита за всичко това и ако Кайл му отговореше откровено, Райлин се боеше, че Федералната прокуратура нямаше да бъде обрисувана в особено добра светлина.

Отсега си представяше сцената, която щеше да се разиграе след една седмица. Отива на работа и заварва всички да обсъждат статията, излязла в тазсутрешния брой на „Тайм“. Кейд се отбива, за да си попрिकाзват, подразнен от това, че е бил представен в ролята на злодея, а Камерън е недоволна, че интегритетът на офиса, който бе положила такива усилия да защити след напускането на предшественика си, отново е поставен под съмнение.

А зад кулисите Райлин щеше да е в центъра на всичко това.

Да, би могла да помоли Кайл да не говори лошо за службата ѝ по време на интервюто, но това ѝ се струваше неправилно. Независимо дали беше съгласна с него, или не, той имаше право да изрази мнението си по въпроса... особено след като тя знаеше със сигурност, че Кейд е получил инструкции да бъде особено суров заради фамилията и финансовото състояние на Кайл.

И просто така положението между нея и Кайл изведнъж стана още по-сложно.

— Добре ли си? — Кайл докосна брадичката ѝ. — Отново направи сериозна физиономия.

Райлин се насили да си лепне усмивка (можеше само да се надява, че изглежда искрена) и опита с шегата. Това беше важен момент за Кайл и тя не искаше да му го развали.

— Извинявай. Просто съм адски впечатлена. Не всеки ден се случва да си общуваш с човек, чието лице е по кориците на списанията.

Той задържа погледа ѝ.

— Би могло да стане нещо, което се случва всеки ден.

Сърцето на Райлин заби учестено. Май че все пак щяха да водят Разговора. И ако се съдеше по реакцията на тялото ѝ, тя или страшно се вълнуваше от мисълта, че връзката им е на път да премине в следващата фаза... или всеки момент щеше да получи пристъп на паника.

А после телефонът на Кайл отново иззвъня, прекъсвайки мига.

Той изруга под носа си.

— Трябва да вдигна. Извинявай, че в момента е такава лудница.

— Няма нищо. Това ти е работата. — И тя изпусна накъсано дъха си, когато Кайл излезе от стаята.

Вече се беше приготвила за работа и беше в кухнята, пълнейки една купичка със зърнена закуска, когато Кайл затвори телефона и се появи от дневната.

— Трябва да вървя — каза той. — Ще мина през вкъщи да си взема набързо един душ и отивам в офиса. Според Шон от сутринта сме получили трийсет обаждания на служебната линия. — Той я притегли към себе си. — Днес ще вечерям със семейството. Това е традиция, която с Джордан започнахме преди осем години, така че татко да не е сам в деня на годишнината от катастрофата на майка ми. Може ли да се обадя след това?

Райлин кимна, мислейки си, че може би е добра идея да прекарат една вечер разделени. Очевидно трябваше да помисли сериозно.

— Разбира се. — Тя докосна лицето му. — Тежко ли ти е, че днес е годишнината от злополуката?

— С годините започна да става по-леко. — Той я целуна за довиждане дълбоко и продължително, а после простена и се отдръпна. — Никога няма да си тръгна от тук, ако продължавам така.

— Бездруго тъкмо се канех да те изритам. Тази сутрин имам явяване пред жури в разширен състав.

— О, секси. Сега цял следобед ще си те представям как се превръщаш в страховит прокурор. Какъв е случаят?

— Тайна.

— Разбрано. Каквото се случи в стаята на журито в разширен състав, си остава там. Много добре си спомням тази реч.

И като ѝ намигна, той се обърна и излезе от апартамента.

Райлин остана на мястото си за миг, а усмивката ѝ бавно гаснеше, докато осъзнаваше същинските размери на проблема, пред който беше изправена. Заповядвайки си временно да остави този въпрос настрана, тя взе лъжицата и купичката с мюсли. Настани се на кухненския плот и тъкмо включи айпада си, за да прегледа новините, когато на вратата се почука.

Може би Кайл беше забравил нещо, помисли си тя и излезе от кухнята. Прекоси дневната и отвори вратата, очаквайки да види две трапчинки и чифт пронизващи сини очи.

Вместо това се вкамени.

На прага ѝ, напълно необяснимо, стоеше Джон.

— Изненада — каза той и протегна ръце.

32.

Райлин примига слисано.

— Джон, какво правиш тук? — попита тя, без да обръща внимание на протегнатите му ръце.

Точно в този момент изобщо не ѝ беше до прегръдки.

След миг Джон ги свали.

— Е, добре, дотук бях с надеждата за топло посрещане. Дойдох, защото бих искал да поговорим.

— В Италия нямат ли телефони?

Той размаха пръст, широко усмихнат.

— Аха, ето го сарказма, който толкова ми липсваше. Вече опитах с телефона, забрави ли? Ти ми затвори.

Строго погледнато, беше се сбогувала, преди да го направи, но сега едва ли бе най-подходящият момент за подобни подробности.

— Защото не мислех, че имаме какво да си кажем повече.

Ала, ако се съдеше по това, че той изведнъж бе цъфнал тук, на прага ѝ, очевидно се беше заблуждавала.

Джон се размърда неловко.

— Виж, току-що прекарах десет часа в самолета от Рим. След всичко, което сме преживели, наистина ли ще ме оставиш да вися на вратата като някакъв непознат?

Райлин сериозно го обмисли за миг, но после се отдръпна, за да му направи път.

Джон се усмихна.

— Благодаря.

Той влезе в дневната ѝ и се огледа наоколо. Беше почти същият, както последния път, когато се бяха видели, макар че косата му бе малко по-къса и имаше чудесен тен. Очевидно италианският начин на живот му се отразяваше добре.

— Симпатично жилище — отбеляза, а после очите му се спряха върху кухненския плот и самотната купичка с мюсли и айпада. Закуска за един.

Преди Райлин да се залови с кръстосания си разпит, имаше един друг въпрос, който искаше да си изясни.

— Как ме намери?

— Кели и Кийт. Дала си им новия си адрес, когато се премести тук.

Когато той се обърна към нея, очевидно приключил с огледа на апартамента, Райлин реши да говори направо:

— Искаш ли да ми кажеш защо си тук?

Джон я погледна в очите.

— Мисля, че допуснах грешка. За нас. Италия не се оказа това, което очаквах. — Той пристъпи напред, а гласът му омекна. — Страшно ми липсваш, Рай.

Чувайки тези думи, Райлин почувства как я обземат най-различни чувства — съжаление, съчувствие и дори мъничко тъга.

Но не и любов.

— Не можем да се върнем назад, Джон. Всичко свърши. Съгласихме се на това, когато ти си тръгна, за да се качиш на самолета за Рим. Аз продължих напред.

Лешниковите му очи потъмняха.

— Излизаш ли с някого?

Райлин се поколеба, а после кимна.

— Да.

— Сериозно ли е?

Толкова сложен въпрос.

— Би могло да стане.

Джон потръпна, а после вдигна очи към тавана.

— Леле. Това не го очаквах.

Остана така още малко, а когато отново я погледна, очите му бяха овлажнели.

Райлин не беше сигурна какво да каже. Каквото и да се случваше с Джон сега, той очевидно бе объркан и преживяваше лош момент.

— Джон, наистина съжалявам.

Той прокара ръка през косата си.

— Просто съм уморен. Полетът беше дълъг. Може ли да те помоля за чаша вода?

— Разбира се. — Райлин отиде в кухнята и извади бутилка с вода от хладилника. Когато го затвори, видя, че Джон я беше последвал и

стоеше до плота. — Заповядай. — Тя му подаде водата.

— Благодаря. — Той я отвори и отпи една глътка, а после остави бутилката на масата. — Каж ми едно нещо. Беше ли щастлива, докато бяхме заедно?

Да, беше. Очевидно си имаха своите проблеми, като всяка двойка, но бяха излизали цели три години, бяха живели заедно и тя дори бе искала да се омъжи за него. След това обаче го бе превъзмогнала с помощта на шестмесечния си план... което навярно се бе оказало по-лесно, отколкото би трябвало.

Което говореше много.

— Да, бях щастлива, но...

Той сложи пръст върху устните ѝ, прекъсвайки я, преди да може да довърши.

— Тогава не е нужно това да бъде краят. Знам, че те нараних онази вечер в „Жардиниер“. Мислеше си, че ще ти предложи да се оженим, а вместо това аз ти излязох с грандиозния ми план да се преместим в Рим. Бях идиот, Рай, толкова много съжалявам. Ала бихме могли да започнем отначало. Дай ми втори шанс.

Райлин се пресегна, улови ръката му и я свали от устните си. Независимо дали искаше да го чуе, или не, имаше нещо, което тя трябваше да му каже.

— Не мога да ти дам втори шанс, Джон — заяви тихо, но твърдо. — Вече не съм влюбена в теб.

Опита се да пусне ръката му, но той я стисна за китката.

— Почакай, ако просто ми позволиш да...

— Докосни я отново и ще съжаляваш за много повече от онази нощ в „Жардиниер“.

Райлин погледна натам, откъдето беше дошъл гласът, и видя Кайл да стои на прага на кухнята, а сините му очи пламтяха от гняв. Изглеждаше ядосан, напрегнат и готов да изригне.

— Кайл — каза тя учудено, а Джон побърза да пусне ръката ѝ.

Погледът на Кайл се обърна към нея и за миг той толкова малко приличаше на дръзкия очарователен мъж, когото Райлин познаваше, че тя с ужас се запита дали не е ядосан на нея. Нямахше представа точно колко беше чул и от негова гледна точка сцената, на която беше налетял, действително би могла да изглежда съмнителна... Особено в очите на мъж, чиято последна приятелка му беше изневерила.

Ала после той прекоси стаята и застана до нея.

— Смятам, че Райлин съвсем ясно даде да се разбере какво изпитва — заяви той на Джон.

Джон примига и в очите му припламна разпознаване.

— Майко мила, та аз те познавам. Цяла седмица си в новините. — Той погледна изумено Райлин. — Чукаш туитър терориста? — В смеха му нямаше и помен от веселие. — Ти, блестящият федерален прокурор... и един бивш затворник. Искаш ли да ми кажеш как изобщо ще се получи?

— Ако не се заблуждавам, това вече не ти влиза в шибаната работа — изръмжа Кайл.

— О, май напипах болното място — отвърна Джон.

Райлин застана между двамата.

— Добре, ясно е, че в момента в стаята има твърде много тестостерон. — Тя сложи ръка върху тази на Кайл. — Може ли да поговорим навън?

Той изгледа Джон гневно и продължително, приличайки много повече на бивш престъпник, отколкото на наследник на милиони или пък компютърен гений, а после се обърна към нея и кимна.

— Добре.

Двамата излязоха на малката вътрешна площадка, където едва имаше достатъчно място за изтривалката за обувки и техните тела. От другата страна беше стълбището, водещо до апартаментите на първия и втория етаж.

Първо — най-важното.

— Какво правиш тук? — прошепна тя, след като затвори вратата зад тях.

Кайл скръсти ръце на гърдите си.

— Ти шегуваш ли се? Намирам те в кухнята, където бившето ти гадже ти се обяснява във вечна любов, а ти питаш мен какво правя?

— Е, предположих, че твоят кръстосан разпит ще се проточи, затова реших да те изпреваря с моите въпроси.

Той размаха пръст.

— Не ми се умилквай с остроумията си, когато съм толкова бесен. И за твое сведение, върнах се, защото си забравих часовника на нощното ти шкафче. Чух мъжки глас, вратата беше отключена и влязох.

Така значи.

— Когато не си толкова настръхнал, вероятно няма да е зле да си поговорим за личното ми пространство и за тази твоя собственическа страна.

— Щом настояваш. Следващия път, когато чуя непознат мъжки глас в апартамента ти и открия, че вратата ти не е заключена, няма да се уверявам, че не те обират или пък някой престъпник, когото си осъдила, не е опрял пистолет до челото ти.

Райлин замълча, обмисляйки думите му.

— Вероятно това не беше най-подходящият момент да направя проблем от собственическата ти страна.

Кайл пхна пръст в колана на полата ѝ и я привлече към себе си.

— А сега е ред на моя кръстосан разпит. Първи въпрос: кога ще си тръгне онзи задник?

Райлин наклони глава на една страна.

— Значи, не си ядосан на мен?

— О, бях направо бесен, когато влязох и те видях да стоиш там с пръста му върху устните си. — Изражението му поомекна. — Но после чух какво му отговори, че вече не си влюбена в него. — Той задържа погледа ѝ. — Вярно ли е онова, което каза? Че си искала да се омъжиш за него?

Райлин се поколеба, но не искаше да лъже.

— Докато двамата с Джон бяхме заедно, да, мислех, че ще се оженим. — Виждайки как Кайл стисна челюст, тя продължи: — Ала това сякаш беше в един друг живот. Толкова много се случи оттогава.

Думите ѝ като че ли го поукротиха.

— Което ме връща на първия ми въпрос: кога ще си тръгне?

Райлин се притисна към него, не искаше да се карат заради Джон.

— Много скоро. Обещавам ти. Ала цяла нощ е пътувал от Италия, за да говорим за това... не мога просто да го изхвърля на улицата.

— Много добре. Аз ще го направя вместо теб.

Райлин вдигна ръце и ги плъзна по гърдите му.

— Кайл, преди седем месеца една жена се отнесе отвратително с теб, без изобщо да я е грижа за чувствата ти. Знам, че обстоятелствата са различни, ала аз не съм толкова коравосърдечна. Не мога просто да

затръшна вратата в лицето на Джон, без да му помогна да приеме, че нещата между нас наистина са приключили.

Кайл дълго се взира в нея, преди най-сетне да кимне.

— Окей.

Райлин въздъхна облекчено. Независимо дали официално бяха двойка, или не, току-що бяха преживели първата си караница и всичко беше приключило добре. Повече от добре.

Докато Кайл не ѝ излезе с нещо ново.

— Ала бившето ти гадже трябва да разбере, че сме заедно — отсече той. — Всъщност смятам, че е време всички да го научат. Никакво криене в апартамента ти повече, никакви тайни срещи. Ако наистина ще го правим, да го направим както трябва.

И просто така те вече водеха Разговора.

— Искаш да обсъждаме това точно сега? Тук? — попита Райлин.

— Надявах се, че няма кой знае какво за обсъждане. — Кайл я погледна изпитателно. — Ала виждам, че съм се заблуждавал.

Вярно, това като че ли не беше най-подходящият момент, но като се имаше предвид, че в кухнята ѝ я чака мъж, за когото бе искала да се омъжи и който сега искаше да си я върне, нищо чудно, че собственическото му чувство започна да взема връх.

Искаше я само за себе си, цялата. И този път нямаше да се задоволи с нищо по-малко.

— От самото начало знаеш колко сложно е положението заради работата ми — каза тя.

— Мислех, че нещата са се променили. Особено след миналата нощ.

Изражението ѝ омекна.

— Миналата нощ беше невероятна. Нали ти казах, това бе най-страхотната първа среща, която някога съм имала.

— Би могло да бъде така всеки ден, Райлин. — Кайл сложи ръце на раменете ѝ; това беше то — сега или никога. Не го биваше особено да облича чувствата си в думи, а честно казано — нея също. Саркастични забележки и шегички — ето какво им беше в стила. Ала в живота има моменти, когато човек трябва да се стегне и да каже онова, което наистина мисли.

И този момент бе един от тях.

Така че Кайл се взря в очите ѝ.

— След всичко, което се случи с Даниела, си казах, че ще мине много време, преди да поискам сериозна връзка с когото и да било. Но после се появи ти и промени всичко. Вече не искам да бъда просто някакъв тип, с когото се забавляваш, Райлин. Искам да бъда с теб наистина и изцяло.

Защото съм влюбен в теб.

Преглътна обаче думите, които бяха на върха на езика му.

Не защото не бяха верни — съвсем не. Докато се взираше в тези прекрасни кехлибарени очи, които никога не беше забравил, Кайл знаеше, че те бяха самата истина. Ала освен това видя несигурността върху лицето на Райлин и с ужас осъзна, че не е сигурен как ще завърши този разговор. А изрече ли на глас тези думи, „Влюбен съм в теб“, думи, които не бе казвал на никоя жена досега, те завинаги щяха да си останат между тях.

Така че той замълча и зачака отговора и.

— Аз също искам да бъда с теб — отвърна Райлин.

Кайл се усмихна и я притегли към себе си... докато не си даде сметка, че тя не беше свършила.

— Само че?

— Само че се нуждая от още време. Ти си във всички медии с новата си компания и това с „Твитър“, а сега ще излезе и интервюто в „Тайм“. Точно тази седмица не е най-подходящият момент да обявим на всеослушание новината, че излизаме заедно. Да изчакаме още няколко седмици или пък един-два месеца и когато нещата поутихнат...

— Един-два месеца? — Кайл се отдръпна и в продължение на миг не каза нищо. — Наистина ли толкова се срамуваш да не те видят с мен?

Райлин размаха пръст.

— Не. Не се срамувам. Просто си давам сметка за някои факти. Най-вече това, че аз съм федерален прокурор, а ти си... ами ти.

Е, благодаря за уточнението.

— Нека да видя дали те разбирам правилно: Райлин, жената, която срещнах преди девет години, иска да бъде с мен. Ала прокурор Пиърс иска просто секс. Това ли е?

Райлин разпери подразнено ръце.

— Какво искаш да ти отговоря, Кайл? Да затвориш туйтър може и да се е сторило забавно на някои хора, и знам, че има такива, които те поздравяват, ала истината е, че ти си бивш затворник. Аз от самото начало бях напълно откровена с теб, че това представлява проблем за мен.

Кайл отстъпи назад, гласът му беше сух.

— Леле. А аз си мислех, че не е възможно да се почувствам повече като гаден престъпник, отколкото в деня, когато ме хвърлиха зад решетките.

Изречението на Райлин омекна.

— Не го мислех по този начин. Просто ме притискаш за отговори, които нямам. Тази сутрин бившето ми гадже цъфна неочаквано на вратата, а сега ти изведнъж ми поставяш ултиматум. Ала всичко това е толкова ново, та ние излизаме заедно едва от няколко седмици. Защо да не изчакаме още малко, за да видим как ще потръгнат нещата.

Кайл най-сетне разбра какво се случва тук.

Тя не беше сигурна какво изпитва към него.

В продължение на години той излизаше с цял куп жени, като внимаваше всичко да си остане забавно и неангажиращо, и никога не бе задълбочавал отношенията си с никоя от тях. Дори и във връзката му с Даниела имаше някаква дистанцираност, така и не я бе допуснал до себе си, не и наистина. Но с Райлин беше различно. Тяхната връзка беше истинска. Той се бе разкрил пред нея, дори бе споделил интимни неща за семейството си, а сега бе сложил картите си на масата, надявайки се, че последните няколко седмици са били достатъчни, за да я спечели. Защото за него те бяха свършени... и всичко, което винаги бе искал от една връзка, без дори да го знае.

Ала ето че за нея това не беше достатъчно.

Какво би могъл да каже един мъж при тези обстоятелства.

Той пристъпи по-близо и нежно улови брадичката ѝ в шепата си.

— Разликата между нас, госпожо адвокат, е, че на мен не ми е нужно повече време. Аз знам какво изпитвам. Ти обичаш работата си... разбирам го. То е едно от нещата у теб, от които най-много се възхищавам. Ала не съм чакал цели трийсет и три години да открия нещо истинско, само за да се задоволя да бъда на второ място в сърцето ти. Искам нещо повече от това.

Райлин сложи ръка върху неговата, очите ѝ бяха пълни с емоция.

— Кайл... не го прави. Никога не съм казвала, че си на второ място.

— Не беше нужно да го казваш, Райлин — отвърна той меко.

Защото вече го знаеше.

Така че наведе глава и я целуна по челото за довиждане. След това закорави сърцето си и без да поглежда назад, дори когато тя извика името му, си тръгна от апартамента ѝ завинаги.

33.

По-късно същата вечер Кайл прекрачи прага на „Епик“, ресторант в битов стил в „Ривър Норт“, и видя семейството си (включително и бъдещия си зет) на една маса в дъното.

Джордан му се беше обадила по-рано и беше споменала, че е поканила Ник да се присъедини към тях за вечеря. Казала го бе някак колебливо, сякаш се притесняваше брат ѝ да не се засегне, че е включила гаджето си в тяхната ежегодна традиция.

— Не е нужно да ми искаш разрешение, Джордо — отвърнал бе той. — Между нас с Ник вече всичко е наред.

— О, значи, наистина сте успели да се сблизите — закачила го беше тя. — Колко мило.

— Аха.

А после по телефона се беше възцарило дълго мълчание.

— Това ли беше? — попитала бе Джордан. — Никакъв саркастичен отговор? — Тонът ѝ изведнъж бе станал загрижен. — Какво има?

— Нищо. Просто съзнанието ми е погълнато от работата — излъгал бе той. — Ще се видим по-късно в ресторанта.

И бе затворил, преди сестра му да успее да го попита още нещо. Искаше просто да приключи със семейната вечеря възможно най-безболезнено, така че да може да се прибере у дома и да се опита да забрави колко отвратителен бе този ден.

Докато се приближаваше до масата, си лепна усмивка и си придаде непринуден вид.

— Съжалявам, че закъснях. Трафикът беше ужасен. — Настани се на празното място между Ник и баща си и взе менюто пред себе си. — Е, кое ви се струва най-вкусно?

Когато от никого не получи отговор, надникна над менюто си и видя три чифта очи да се взират невярващо в него.

— Наистина ли ще ни накараш да те попитаме? — каза Грей.

Кайл стрелна сестра си с убийствен поглед. *Какво си казала на татко?*

Нищо, отвърна тя по същия начин.

— Сделката ти с „Твитър“? — подсказа тя.

А! Да. Беше забравил, че все още не е говорил нито със сестра си, нито с баща си за това. Бяха му позвънили малко след като съобщението за пресата беше излязло, но той беше прекалено зает с разговори с потенциални клиенти, а след това бе отишъл на среща с Райлин.

Трудно му беше да повярва, че оттогава не бяха минали и двайсет и четири часа. Миналата нощ беше невероятна, а после всичко се беше променило само за миг.

По-добре още отсега да знаеш как стоят нещата между вас.

Или поне се опитваше да се убеди, че е така.

— Хрумна ми, докато бях в затвора — обясни той в отговор на въпроса им. — Човек има страшно много време да крои планове, докато е зад решетките цели четири месеца.

Той отпи глътка вода, а Грей се засмя.

— Само това ли ще кажеш? Обикновено не си толкова скромнен.

Джордан го изгледа подозрително.

— Никога не си толкова скромнен.

Какво става, попитаха го очите ѝ.

Кайл се намръщи. *Нищо. Разкарай се.*

Сестра му наклони глава на една страна. *Сега пък какво обърка?*

Той направи физиономия. *Благодаря за вота на доверие.*

Седнал между Джордан и Кайл, Ник повдигна вежди; в този миг страшно му личеше, че е агент на ФБР.

— Какви са тези погледи, които си разменяте?

При тези думи Грей вдигна очи от менюто.

— Пак ли правят онези техни близнашки изпълнения? С Мерилин страшно ни шашкаха с това, когато бяха по-малки. Водеха цели разговори по този начин на масата за вечеря. — Той махна нехайно с ръка. — Ще свикнеш.

Разговорът пое в друга посока (слава богу!) и Кайл позабавлява семейството си с подробностите от срещата си с изпълнителния директор на „Твитър“. След това Ник заговори за повишението си (специален агент, отговарящ за клона на ФБР в Чикаго) и как това

означавало, че повече няма да му се налага да работи под прикритие. При тези думи той се усмихна и стисна ръката на Джордан и Кайл предположи, че някога това трябва да е било проблем за тях.

— Радвам се да го чуя, Ник. Означава ли това, че скоро смяташ да направиш почтена жена от дъщеря ми? — попита Грей най-неочаквано.

Очите на Джордан се разшириха ужасено.

— Татко!

Ник се размърда неловко в стола си под развеселения поглед на Кайл, който вдигна чашата си.

— Добре дошъл в семейството.

Грей се обърна към него.

— Не бързай да се радваш. Ти си на ред.

— Какво направих пък сега? — попита Кайл.

— Коя е тази тъмнокоса секс бомба, с която си бил забелязан в интимна близост?

Проклетата светска хроника.

— Недей да вярваш на всичко, което четеш във вестниците, татко — измърмори Кайл.

Макар че точно това си беше самата истина.

— Много добре. Какво да кажем тогава за онова, което виждам във вестниците? Няколко седмици преди тъмнокосата секс бомба беше хубавата прокурорка. Онази, която на снимката си зяпнал в гърдите. — Грей го изгледа настойчиво. — Сега си изпълнителен директор, Кайл. Може би е време да започнеш да се отнасяш към личния си живот толкова сериозно, колкото и към служебния.

Кайл си пое дълбоко дъх и преброи наум до десет. Баща му от години му четеше все същата лекция. Обикновено това беше частта, където той се усмихваше широко и казваше: „Напълно си прав, татко“, след което си тръгваше от вечерята и се обаждаше на момичето, с което излизаше тази седмица.

Но не и днес.

— Първо — започна той, — не я бях зяпнал в гърдите. Гледах я в очите. И като се замисля сега, това вероятно е моментът, в който би трябвало да си дам сметка, че съм тотално прецакан. Що се отнася до това, че е време да улегна... е, имам изненада за теб. Опитах. Мислех си, че съм открил страхотната жена. Но знаеш ли какво? Тя не иска

нищо сериозно с мен. Разбрах го едва тази сутрин. Така че ще съм ви искрено задължен, ако поне днес пропуснем дежурното упражнение „Този-Кайл-наистина-е-адски-смешно-копеле“.

Грей посърна.

— Съжалявам, Кайл. Нямах представа.

Джордан се пресегна през масата, върху лицето ѝ се четеше искрено съчувствие.

— Какво стана? Мислех, че нещата с Райлин вървят отлично.

Кайл знаеше, че те му мислят доброто, ала това бе по-ужасно и от сарказма. Опитът му да облече чувствата си в думи и да послуша нежната си страна не се беше увенчал с особен успех тази сутрин. Последното, което искаше, бе да го преживее наново. Така че той стана от масата.

— Знаете ли какво, май не съм в настроение за десерт. Поръчайте си без мен. Аз ще изляза за малко, трябва да направя няколко обаждания.

Кайл стоеше на терасата на покрива, облегал на тухлената стена, от която се разкриваше поразителна нощна гледка към високите сгради, издигащи се наоколо, и преглеждаше съобщенията на гласовата си поща, есемесите и имейлите, които беше получил по време на вечерята... ядосвайки се на себе си, когато осъзна, че се бе надявал едно от тях да е от Райлин. Не беше очаквал тя да му се обади, не и след начина, по който си беше тръгнал, но въпреки това умът му бе започнал да си измисля най-различни сценарии за това, което се бе разиграло, след като си беше отишъл. И нито един от тях не беше хубав.

Навярно би трябвало да помисли за това, преди да ѝ постави ултиматум, докато мъжът, за когото бе искала да се омъжи, я чакаше в кухнята ѝ.

Докато отново и отново предъвкваше гениалността на тази своя стратегия, зад гърба му се разнесоха стъпки.

— Оценявам загрижеността ти, Джордо — каза, без да се обръща, — но точно сега не съм в настроение за разговори.

— Добре. Какво ще кажеш за едно питие вместо това?

Изненадан, Кайл се обърна и видя баща си с две чаши уиски в ръце.

— Специално ги накарах да отворят бутилка „Макалън 21“.

Кайл се усмихна и пое чашата, която Грей му подаваше.

— Само най-доброто за Грей Роудс.

— Само най-доброто за Кайл Роудс — поправи го баща му. — Мъжът на деня. — Той се облегна на стената до него. — Има ли някаква специална причина да науча за създаването на „Роудс Нетуърк Консултинг“ от вестниците, като всички останали?

А, да. Това.

— Възнамерявах да ти се обадя, след като прессъобщението излезе, но така и не усетих как денят се изпари. — Кайл замълча за миг, опитвайки се да реши как точно да му обясни. — А преди това... тази компания бе нещо, което трябваше да съградя сам. Без никаква помощ от могъщия бизнесмен Грей Роудс.

Грей придоби възмутен вид.

— Това си е твоят бизнес план. Да не мислиш, че щях да ти натрапя мнението си, без да си го искал?

Едната вежда на Кайл подскочи.

— Спомняш ли си разговора, който водихме преди около пет минути, за това, как било време да започна да гледам сериозно на личния си живот, а Ник трябвало да направи от Джордан почтена жена?

Грей се предаде с усмивка.

— Е, добре. От време на време може и да ми хрумва нещо, което решавам да изрека на глас, когато става дума за теб и сестра ти. — Той замахна с пръст. — Някога гледал ли си „Семейство Кардашиян“? Е, аз съм. Веднъж хванах един епизод в някаква хотелска стая. Седмици наред имах кошмари. Не дай си боже да объркам нещо и вие двамата да свършите по същия начин.

Кайл трябваше да положи усилие, за да скрие усмивката си.

— Да са имали епизод, в който една от тях затваря твитър и отива в затвора за четири месеца?

— Все още не мога да преглътна да се шегувах с това.

— Извинявай.

Грей му хвърли кос поглед.

— Макар че страхотно успя да обърнеш нещата в своя полза. — Той вдигна чашата си за наздравница, а сините му очи проблясваха палаво. — За новото лице на мрежовата сигурност.

Думите му накараха Кайл да наклони глава на една страна.

— Така ще пише на корицата на „Тайм“. Да не би да знаеш за това?

— Много ясно. Репортерът ми се обади тази сутрин с молба да ме цитира в статията си. Най-вече искаше да знае какво мисля за това, че синът ми започва свой собствен консултантски бизнес.

— И какво му отговори? — попита Кайл.

Върху лицето на баща му се изписа гордост.

— Че още преди девет години знаех, че от теб ще излезе отличен изпълнителен директор. И че за мен бе привилегия и благословия всеки ден да влизам в офиса си и да знам, че ти си дясната ми ръка. — Той се усмихна шеговито. — Освен това добавих, че се надявам да продължиш да препоръчваш продуктите на „Роудс Корпорейшън“ на всичките си клиенти, при положение че защитаваме един от всеки три компютъра в Америка.

Кайл се засмя... много ясно, че баща му бе успял да вмъкне и това.

— Благодаря ти, татко.

Двамата отпиха от скоча си, а после между тях се възцари дълго мълчание.

Най-сетне Грей се наведе към него.

— Нали ти е ясно, че в този момент между баща и син това е частта, когато се предполага да те попитам за тази Райлин?

Кайл остави чашата си върху парапета на терасата и напъха ръце в джобовете на панталона си.

— Аха. А това е частта, в която ти казвам: „Благодаря, но смятам, че за тази вечер вече говорих достатъчно за нея“. А после, точно навреме, тази част ще бъде последвана от онази, в която една сервитьорка се приближава, за да ни попита дали бихме искали още нещо за пиене, слагайки край на всяка по-нататъшна дискусия.

В същия миг зад гърба им се разнесе глас.

— Извинете, господа, искате ли да ви донеса още нещо за пиене?

Баща му погледна през рамо, видя русокосата сервитьорка, която стоеше зад тях, и зяпна сина си изумено.

Кайл се усмихна.

— Платих ѝ две стотачки, за да се приближи веднага щом пъхна ръце в джобовете си. Сигурен бях, че с Джордан няма да сте в състояние да ме оставите на мира задълго.

Далеч оттам, Райлин седеше до Джон в един винен бар на няколко пресечки от апартамента ѝ. Това бе първата възможност да поговорят, която бяха имали цял ден. След като Кайл я беше оставил на прага по-рано тази сутрин, за жалост, Райлин нямаше време да тъне в самосъжаление. Вместо това си беше влязла, заявила бе на Джон, че ще му се обади по-късно, и бе отишла на работа, за да се приготви за явяването си в съда.

Още щом влезе във винения бар, Райлин заговори направо — обясни на Джон възможно най-мило, че връзката им е окончателно и безвъзвратно приключила. Този път той я изслуша и макар да изглеждаше разстроен и наранен, и дори мъничко ядосан, като че ли най-сетне прие това, което тя му казваше.

— Значи, развалих всичко. Окончателно. — Той прокара ръка по устата си. — Предполагам, че това е наказанието ми, заедно преди седем месеца бях такъв себичен задник.

Райлин го погледна изпитателно.

— Джон, не го разбирай погрешно, но какво става тук наистина? Знаем, че би трябвало да съм поласкана, че си се качил на самолета, за да се опиташ да ме спечелиш обратно, но... мога ли да бъда откровена?

Той се усмихна накриво.

— Ти винаги си откровена.

— Всичко това ми се струва по-скоро отчаяно, отколкото искрено. Струваш ми се някак изгубен.

Той разклати чашата си и не отговори веднага.

— Не знам. Просто имам чувството, че нещо липсва. Италия беше страхотна през първите няколко месеца, ала после вълнението се уталожи. Май си помислих, че ако с теб успеем да си върнем онова, което имахме някога, поне тази част от живота ми би била както трябва. — Той погледна над чашата. — Наистина съжалявам. Имахме нещо хубаво, а аз го развалих.

Райлин се изкушаваше да го остави да поеме цялата вина.

И несъмнено негова бе голяма част от нея. Ала докато си седеше там и гледаше мъжа, с когото някога искрено вярваше, че иска да прекара остатъка от живота си, тя за първи път си даде сметка, че носи мъничка част от отговорността за края на връзката им.

— Не беше само ти, Джон.

Той наклони глава на една страна.

— Какво искаш да кажеш?

Райлин въздъхна.

— Нещо наистина липсваше. Не мисля, че по онова време си давахме сметка за това, и честно казано, все още не съм сигурна какво бе то. Отстрани изглеждахме щастливи, но нещо трябва да не е било наред, нали? Защото иначе не би поискал да заминеш за Италия без мен, а аз... бих се опитала да те убедя да останеш.

Джон се замисли над думите ѝ, а после я дари с лека, горчиво-сладка усмивка.

— А и двамата знаем колко упорита можеш да бъдеш, когато искаш нещо.

Райлин се засмя.

— Много вярно.

Говориха си още дълго след това — за отминалите години, за Италия, за новия ѝ живот в Чикаго. След което излязоха навън и се сбогуваха на тротоара.

— Значи, утре се връщаш в Рим? — попита тя.

Джон кимна.

— Поне засега. Взех си една седмица отпуск, с надеждата да я прекарам с теб. — Той сви рамене. — Навярно бих могъл да използвам това време, за да помисля. Да реша какво искам да правя с живота си, когато порасна.

— Каквото и да търсиш, надявам се да го откриеш — каза Райлин и наистина го мислеше. — Искам да бъдеш щастлив.

— Ти също, Рай.

Той я докосна по бузата за довиждане, а после се качи в таксито, за да се върне в хотела, където си беше взел стая за тази нощ.

Застанала на тротоара, Райлин гледаше как Джон се отдалечава. Спомни си един подобен ден преди седем месеца, когато двамата се бяха сбогували пред апартамента, който бяха делили в Сан Франциско.

Ала тогава таксито го бе отвело право на летището, към новия му живот в Италия.

Когато колата се скри от погледа и, Райлин се отправи към апартамента си, а мислите ѝ се върнаха към случилото се тази сутрин. Преди няколко седмици беше казала на Рей, че нито за миг не си бе помислила да отиде в Рим заедно с Джон, защото това би било лудост, а тя не правеше луди неща. Ала това не беше съвсем вярно. През последните един-два месеца с Кайл беше направила немалко неща, които не изглеждаха особено разумни от практична гледна точка. За него тя бе готова да заобиколи правилата, да тръгне против логиката и да последва сърцето си.

И честно казано, това я плашеше мъничко.

Още в мига, когато го бе срещнала, бе почувствала, че Кайл би могъл да ѝ донесе цял куп неприятности. Почувствала го бе от първата му усмивка. Когато се срещнаха отново, тя си каза, че внимава, че те просто се забавляват. Ала през последните няколко седмици нещата бяха стигнали по-далеч от това и ѝ бяха показали колко невероятно би било Кайл Роудс да бъде част от живота ѝ.

По-рано днес, когато го бе чула да казва, че тя се срамува да ги видят заедно, се бе почувствала... ужасно. Макар потайността на връзката им да беше вълнуваща, Райлин знаеше, че Кайл заслужава нещо по-добро. Ала той я беше хванал неподготвена, принуждавайки я да вземе решение веднага.

И ето че сега трябваше да реши. Би могла да остави Кайл за втори път да си отиде от живота ѝ и да запази съвършената си репутация на Метамфетаминовата Райлин, блестящ прокурор, жена, която не бе направила нито една погрешна стъпка в работата си и която се бе борила здраво, за да я вземат на сериозно в една професия, където мнозина не успяваха. Или пък би могла да приеме, че репутацията ѝ ще пострада и че може би ще падне в очите на шефката и колегите си, и да си признае, че излиза с туйтър терориста, бивш свидетел по едно от делата ѝ и най-прочутия престъпник, осъден от нейната служба през последните години.

Погълната от тези мисли, Райлин влезе в апартамента си и метна чантата и ключовете си на кухненския плот. След това отиде в спалнята и съблече сивия костюм с пола, който носеше цял ден. Закачи го в дрешника до останалите, грижливо подредена редица от черни,

тъмносини, сиви, бежови и кафяви сака. А после очите ѝ инстинктивно потърсиха кутията от обувки върху най-горния рафт, онази, в която държеше бархетната риза на Кайл. Спомни си нещо, което му беше казала в онази нощ, веднага след като го беше целунала.

„Реших поне веднъж да бъда спонтанна.“

Единственият въпрос бе колко далеч бе готова да стигне.

34.

На следващата сутрин Кайл седеше зад бюрото си в офиса на „Роудс Нетуърк Консултант“ и се взираше неவிждащо през прозореца към реката отвън.

Когато телефонът му иззвъня, той примига и бързо погледна кой се обаждат, потискайки прилива на разочарование, когато видя, че е Шон.

Вдигна и двамата се заеха да обсъдят програмата за следващата седмица. Понеделник беше официалният първи ден за всички служители на компанията, които в момента включваха Шон, Гил и Трой, двама административни асистенти и рецепционистка. Ако се съдеше по количеството обаждания, които бяха получили, откакто съобщението за „Туйтър“ беше излязло в медиите, Кайл се съмняваше, че ще са в състояние да изкарат още дълго с екип само от шестима души... особено след като статията в „Тайм“ излезеше.

Както бе казал баща му снощи — от професионална гледна точка той действително бе успял да обърне нещата в своя полза. И истински се гордееше с постигнатото. Ала то не можеше да прогони тъпата болка и усещането за празнота, които изпитваше, откакто си беше тръгнал от апартамента на Райлин.

Беше я притиснал до стената и в крайна сметка беше получил отговора, който бе поискал. Но не и този, от който се нуждаеше.

Когато служебната му линия иззвъня (поредният потенциален клиент, който искаше да си уговорят среща), Кайл си заповяда да се съсредоточи върху работата си. Малко след като затвори, мобилният му телефон избръмча с ново съобщение.

От Райлин.

В ЕДИН МОМЕНТ, ТРАПЧИНКИ,
ВЪЗНАМЕРЯВАШ ЛИ ДА НАЕМЕШ ИСТИНСКИ
КОНСУЛТАНТИ В „РОУДС НЕТУЪРК КОНСУЛТИНГ“?

Отне му половин секунда, а после той се изправи, излезе от кабинета, заобиколи работните места отвън и отиде в приемната.

До рецепцията, със страшно делови вид в тренчката и високите си токчета, го чакаше Райлин.

— Надявам се, че приемате посетители без предварителна уговорка — усмихна се тя.

Хмм.

Кайл вече много добре познаваше тази усмивка. Но този път нямаше да се поддаде толкова лесно на чара на прокурор Пиърс. Можеше да му излиза с шегите и остроумията си, да му се фръцка със сексапилната си поличка, която несъмнено криеше под тренчката, ала той определено щеше да остане недосегаем за всичко това.

— Как ме откри? — попита я.

— Отворих сайта на „Роудс Нетуърк Консултинг“ и проверих адреса — отвърна тя прозаично. — Спомена, че днес възнамеряваш да се заловиш за работа в офиса.

Така беше, спомни си Кайл — наистина беше казал нещо такова в сряда вечерта, докато се връщаха от Шампейн.

— Как е бившето ти гадже? — попита сухо.

Райлин сви рамене.

— Добре, предполагам. Доколкото е възможно. В момента е в самолета на път за Рим, мъчейки се да реши какво иска да прави с живота си. — Очите ѝ се плъзнаха по него. — Изглеждаш уморен.

— Снощи не спях добре.

Тя кимна и се размърда неловко.

— Мислиш ли, че бихме могли да отидем в кабинета ти и да поговорим? Чувствам се странно да стоя тук, до рецепцията.

Кайл се поколеба за миг, а после махна с ръка зад себе си.

— Последвай ме.

Не казаха нищо, докато вървяха към кабинета му... Това вероятно бе най-дългият период от време, който някой от тях беше прекарал в мълчание, докато бяха заедно. С крайчеца на окото си Кайл забеляза, че тя се оглежда наоколо.

— Мястото изглежда страхотно — каза Райлин, когато влязоха в кабинета му. — Много ли трябваше да го промениш, преди да се нанесеш?

Кайл се облегна на бюрото и пъкна ръце в джобовете си. Не беше в настроение за празни приказки.

— Защо си тук, Райлин?

Тя бръкна в джоба на тренчката си и извади нещо.

— За да ти дам това.

Сърцето на Кайл се сви. Беше часовникът му. А той се беше надявал... е, очевидно вече нямаше значение.

— Отново си го забрави, когато си тръгна вчера сутринта.

Кайл пое часовника от ръката ѝ и си го сложи.

— Благодаря ти, че ми го донесе.

Райлин задържа погледа му многозначително.

— Освен това дойдох, за да ти кажа, че грешиш. — Тя пристъпи малко по-близо. — Искам да бъда с теб, Кайл. Повече от всичко.

Той все така не помръдваше.

— Но?

Райлин поклати глава.

— Никакво „но“ този път. Готова съм да стигна до края. — Тя си пое дълбоко дъх. — Днес ще кажа на Камерън за нас.

Това бе точно каквото Кайл искаше да чуе. Ала твърде добре си спомняше колебанието ѝ вчера.

— Райлин, луд съм по теб и ти го знаеш. — Той задържа погледа ѝ и се хвърли в дълбокото. — Но ако го направим, се боя, че един ден може да съжаляваш. А това би ме убило.

— Няма да съжалявам — заяви тя. — Кълна се.

— Казваш го сега, ами след време?

Неочаквано, за негова огромна изненада, очите ѝ се наляха със сълзи.

— Никога, никога няма да съжалявам, че ще ти попреча за втори път да си тръгнеш от живота ми, Кайл — каза Райлин с пропит от чувство глас. — И мога да ти го докажа.

Тя посегна към копчетата на тренчката си и ги разкопча, едно по едно. След това го разтвори и го остави да се свлече на пода.

И макар тя да не изрече нито дума повече, в този миг Кайл разбра, че никога вече няма да се съмнява какво изпитва Райлин към него.

Беше облечена в неговата бархетна риза.

— Запазила си я — меко каза той. — През всичкото това време.

Райлин кимна.

— С мен е цели девет години и на практика пропътувахме заедно от единия край на страната до другия и обратно.

Кайл я докосна по бузата, избърсвайки нежно една сълза с палец.

— Защо?

Тя се поколеба за миг, а после се усмихна нежно и също скочи в дълбокото.

— Предполагам, винаги съм се надявала, че един ден ще се върнеш за нея.

Мамка му, това направо го разби. Гърдите му се стегнаха почти до болка, докато я притегляше в обятията си.

— Обичам те, Райлин. — Улови лицето ѝ в дланите си и се взря в очите ѝ. — И сега най-сетне имам добър отговор на въпроса, който всички винаги ми задават: защо затворих туитър. Тогава не го знаех... но го направих, за да мога отново да те намеря.

Тя се притисна в него, заравяйки пръсти в ризата му.

— Това е най-доброто оправдание за извършване на престъпление, което някога съм чувала. — Райлин вдигна блесналите си очи към него. — Нали знаеш, че аз също те обичам.

Кайл се усмихна и сведе устни към нейните. Да, знаеше го. Може и да им беше отнело девет години и цял куп погрешни завои по пътя, ала историята им най-после му се струваше завършена.

Защото Райлин най-сетне беше негова.

35.

По-късно този следобед Райлин застана пред вратата на Камерън.

Пое си дълбоко дъх и почука.

— Влез — долетя глас отвътре.

Райлин отвори вратата и завари Камерън зад бюрото ѝ. Тя ѝ се усмихна и махна към празните столове срещу себе си.

— Здравей, Райлин. Заповядай, седни.

Райлин затвори вратата зад себе си, опитвайки се да прецени настроението на шефката си. Вече от два месеца работеше заедно с Камерън и можеше да каже само хубави неща за нея. Макар и доста млада за позицията, която заемаше, Камерън беше амбициозна,

справедлива и отличен юрист. Като главен прокурор в един от най-големите окръзи в страната, тя разполагаше с голямо влияние във федералната правораздавателна система и през последните няколко месеца бе привлякла немалко положително внимание, осъждайки една от най-известните престъпни групировки в страната.

С други думи, тя беше жена, към която Райлин изпитваше огромно уважение.

Райлин се настани срещу бюрото, опитвайки се да реши откъде да започне.

Забавна историйка, Камерън. Преди девет години позволих на един свършено непознат мъж да ме изпрати от бара до вкъщи...

Вероятно не оттам.

Тя се прокашля.

— Трябва да поговоря с теб по един личен въпрос.

Камерън придоби разтревожен вид.

— Надявам се, че всичко е наред?

— Да, благодаря. Ала има нещо, което би трябвало да знаеш и искам да го чуеш от мен. — Райлин помълча за миг, преди да каже направо: — Между Кайл Роудс и мен се зароди връзка, излизаща извън пределите на професионалните отношения. — Тя наклони глава на една страна. — Леле. Изобщо не звучеше толкова ужасно, докато го упражнявах наум. Нека да опитам отново, без толкова високопарности. — Тя погледна шефката си право в очите. — Излизам с туйтър терориста.

В продължение на един дълъг момент Камерън не каза нищо, а после се облегна в стола си.

— Добре. Първо и най-важното. Имаше ли нещо между вас, докато той беше свидетел по делото ти?

— Не — твърдо заяви Райлин; искаше да е сигурна, че са наясно за това.

Камерън кимна.

— Разбира се. Трябваше обаче да те попитам.

Райлин се приведе напред и заговори сериозно:

— Виж, Камерън, давам си сметка, че положението е особено. Нашият офис го сложи зад решетките и го нарече терорист. И понеже той е изключително известен в този град, няма да мине много време, преди някой да ни види заедно и да ме свърже с Прокуратурата. Давам

си сметка, че когато това стане, връзката ни ще накара мнозина да повдигнат вежди. Затова те моля да ми повярваш, когато ти казвам, че поради всички тези причини това не е избор, който направих с лека ръка. Така или иначе, сега Кайл е част от живота ми. И съм готова да понеса всички негативни последици, които това би имало.

— Ама че реч му дръпна — каза Камерън.

Райлин изпусна дъха си.

— Благодаря. Малко съм нервна.

Камерън я погледна изпитателно.

— Притесняваш се, че ще те уволня заради това?

Райлин поклати откровено глава.

— Не. Но се притеснявам, че това ще обтегне колегиалните ни отношения. И че оттук нататък ще поставяш преценките ми под съмнение.

И макар че това бяха неща, които щеше да ѝ е трудно да преглътне, Райлин не съжаляваше за решението си. Беше казала на Кайл, че е изцяло отдадена на връзката им, и наистина го мислеше.

Камерън опря лакти върху бюрото.

— Оценявам откровеността ти, Райлин. Така че и аз ще бъда пряма. — Тя махна към вратата. — Давам си сметка, че отвън пише „главен прокурор“, но едва преди шест месеца пред моето име стоеше същата титла, която стои и пред твоето. Ако нещата бяха различни и този офис все още се оглавяваше от Сайлъс, изобщо не се съмнявам, че връзката ти с мъж, когото сме осъдили наскоро, щеше да бъде огромен минус за теб. Ала знаеш ли какво? Сайлъс беше задник, който ръководеше службата като диктатор и единственото, за което го беше грижа, бе общественият му имидж. Винаги когато някой от помощник-прокурорите постигнеше важна победа, той си приписваше заслугите за нея. Случеше ли се нещо лошо обаче, цялата вина беше на другите. Да не говорим за това, че приемаше подкупи от най-големия мафиот в Чикаго и на практика се опита да уреди убийството ми... но това е друга история.

Райлин примига. Окей, определено можеше да се каже, че положението при предишния главен прокурор е било доста различно.

— Това, което се опитвам да кажа — продължи Камерън, — е, че когато поех този пост, се зарекох да свърша две неща: първо, да се справя с корупцията и второ, да бъда главният прокурор, за когото ми

се искаше да работя, когато бях просто помощник-прокурор. Така че, да, фактът, че излизаш с Кайл Роудс, наистина е малко необичаен. Когато това се разчуе, по всяка вероятност ще има хора, на които ще се види странно, че един от прокурорите ми излиза с туйтър терориста. Ала в сравнение с онова, което се случваше тук, докато Сайлъс ръководеше този офис, смятам, че мога да се справя. Ние сме един екип, Райлин. Ти си фантастичен юрист и си невероятно отдадена на работата си. Ето какво е най-важно за мен.

Райлин си пое дълбоко дъх; струваше ѝ се, че от плещите ѝ бе паднал огромен товар.

— Нямах представа какво облекчение е за мен да го чуя, Камерън.

— Наистина доста си се притеснявана, а? — засмя се Камерън.

— Просто знам, че ако бях на твое място, със сигурност бих се чудила защо жена в моето положение би избрала да се забърка в подобна връзка.

Камерън се усмихна.

— О, разбирам го по-добре, отколкото предполагаш. Неведоми са пътищата на любовта. Преди три години един агент на ФБР се появи по националната телевизия и ме направи на нищо. — Тя си погледна часовника. — А ето че, колкото и да е странно, след около двацет и осем часа ще се омъжа за него.

Райлин разпери изненадано ръце.

— Господи, нямах представа. Поздравления.

Очите на Камерън заблещукаха щастливо.

— Досега гледахме да не го разгласяваме. Едва днес започнах да казвам на околните... предполагам, че в понеделник, така или иначе, ще се разчуе, когато се появя на работа с венчална халка. Нито Джак, нито пък аз искаме да се вдига много шум. Само няколко приятели и роднини, скромна церемония и вечеря на терасата в хотел „Пенинсюла“.

— Звучи прекрасно.

Грейналото лице на Камерън красноречиво говореше, че и тя мисли така.

— Именно там с Джак се събрахме отново. Така да се каже. Още една дълга история.

— Е, не искам да отнемам още от времето ти, тъй като очевидно си имаш много неща на главата. — Райлин се изправи. — Благодаря ти за разбирането.

— Какво да ти кажа? Хвана ме в изключително добро настроение. Ако беше дошла миналия петък, като нищо щях да те уволня. — Очите на Райлин се разшириха и Камерън се разсмя. — Просто малко прокурорски хумор. Приятен уикенд.

След като излезе от кабинета и, Райлин затвори очи и въздъхна облекчено.

Беше оцеляла.

Сега ѝ оставаше едно последно обяснение, а после всички можеха да научат за връзката ѝ с Кайл по какъвто и начин да излизаха наяве подобни неща. С тази мисъл тя се отправи към кабинета на Кейд. Спря пред отворената му врата и почука.

Седнал зад бюрото си, Кейд вдигна глава от компютъра и се усмихна.

— Здравсти. Малко си подранила за „Старбъкс“.

— Имаш ли една минутка? — попита Райлин.

— Разбира се. Заповядай.

Райлин пристъпи в стаята, затвори вратата зад себе си и се настани пред бюрото му. Кръстоса крака и отпусна ръце в скута си.

— Трябва да ти кажа нещо. И отсега те предупреждавам, че ще бъде малко неловко. Може би дори доста неловко.

Кейд не изглеждаше особено изненадан от встъпителните ѝ думи.

— Мисля, че знам за какво става въпрос. Слуховете, нали?

Райлин наклони глава на една страна.

— Слуховете?

— Че между нас има нещо. — Кейд вдигна ръка. — Кълна се, че нямам нищо общо с това.

Райлин примига — беше предположила, че Джак Палъс си го е измислил, за да накара Кайл да се издаде.

— Страхотно — сухо каза тя. — Сега в офиса ще се разнасят две скандални истории, свързани с мен.

Едната му вежда подскочи заинтригувано.

— Скандална история? Какво си направила, госпожице Пиърс?

— Ами помниш ли какво пишеше в светската хроника на „Чикаго Трибюн“, за тъмнокосата секс бомба, с която излиза Кайл Роудс.

Кейд наклони глава на една страна и я зачака да продължи. А после му просветна.

— Я стига. Ти си тъмнокосата секс бомба?

— Предполагам, че „секс бомба“ вероятно е малко попресилено, но не е нужно да изглеждаш чак толкова шокиран от подобно описание.

— Нямах това предвид.

— Знам, просто се пошегувах. Опитвах се да замажа неловкото положение. — Райлин видя предпазливото му изражение. — Вероятно никак няма да е лесно.

— Кога започна всичко това? — попита той.

— Преди няколко седмици. След като случаят „Куин“ приключи. — Райлин опита с усмивка. — Странно е, знам. Току-що казах на Камерън и ситуацията също беше неловка. Но исках да го чуеш от мен.

— Нарекох гаджето ти „терорист“.

— Добре, че тогава не ми беше гадже. Това вече щеше да бъде наистина неловко.

Кейд се облегна в стола си; изражението му си оставаше все така предпазливо.

— Преди няколко месеца споделих с теб някои неща за случая на Кайл. За това, че Сайлъс настоя да поискам максимална присъда, за да го използваме за назидание. — Той я погледна право в очите. — Каза ли на Роудс за това?

— Естествено, че не съм. Това беше поверително. Все още съм същият човек, с когото всеки ден ходиш в „Старбъкс“, Кейд. Просто... гаджето ми е бивш престъпник, когото ти някога нарече „киберзаплаха за обществото“.

Той все още не се усмихваше, но поне вече не се взираше в нея така, сякаш изведнъж ѝ беше поникнала втора глава.

— Нали ти е ясно, че всички ще говорят за това? — попита Кейд.

— О, изобщо не се съмнявам. — Не се радваше особено пред тази перспектива, но все някак щеше да се справи. Трябваше да се справи.

Кейд я погледа изпитателно в продължение на един дълъг миг, а после се приведе напред.

— Сериозно, какво толкова има у този тип? Той е просто богат компютърджия с хубава коса.

Райлин се усмихна.

— Мисля, че е малко повече от това.

— Исусе, ти здравата си хлътнала. — Той разпери ръце. — Какво им става на всички напоследък? Сам Уилкинс ми дрънка за романтични запознанства, Камерън ще се омъжва тайничко, а сега ти си хлътнала по туйтър терориста. Да не би всички да сте вземали психотропни хапчета в стаята за улики, без аз да знам?

— Не, само малко наистина качествена марихуана.

Кейд се разсмя с глас.

— Много си забавна, Пиърс, трябва да ти го призная.

— Означаваш ли това, че уговорката за „Старбъкс“ си остава?

Той я изгледа подозрително.

— Нали няма да говориш за Кайл Роудс през цялото време?

— Всъщност точно това ще направя. А след това ще отидем заедно да попазаруваме и да си направим маникюра. — Тя го изгледа, сякаш искаше да му каже: „Не ставай глупав“. — Ще говорим за нещата, за които говорим винаги.

Кейд се усмихна и най-сетне кимна.

— Окей. Три часа, Пиърс. Ще мина през кабинета ти.

В шест и половина Райлин прибра нещата си в куфарчето и излезе от кабинета си, една от последните в офиса в петък вечерта.

Ето че светът не беше свършил с разкритието, че тя излиза с туйтър терориста.

Вярно, само двама души от обкръжението ѝ, освен Рей, знаеха за това, но като се имаше предвид, че именно тяхното мнение бе най-важно за нея, Райлин смяташе, че може да го нарече победа.

Не беше обаче наивна. Както Кейд беше споменал, щяха да я одумват. И то как. От сега нататък тя вече нямаше да бъде известна с това, че веднъж бе слязла по разнебитена петметрова стълба с пола и високи токчета. Не, сега за нея щеше да се разказва много по-пикантна история.

И все пак, докато Метамфетаминовата Райлин може би съжаляваше мъничко, че със славата ѝ е свършено, прокурор Пиърс

изобщо не съжаляваше за решението си. Въпреки неизбежното шушукане по коридорите и повдигнатите вежди, нищо не променяше факта, че тя бе адски добър юрист. А сега беше адски добър юрист, който в края на дългия работен ден, бил той хубав или лош, щеше да се прибира у дома при мъжа, на когото се възхищаваше, който я вдъхновяваше и който бе в състояние да накара сърцето ѝ да забие учестено само с една усмивка.

А това бе нещо, което Метамфетаминовата Райлин никога не бе имала.

Докато излизаше през въртящата се врата на федералната сграда и прекосяваше площада пред нея, Райлин реши да се поглезе, като си вземе такси, вместо да се качи на метрото. Изпрати на Кайл есемес, в който му съобщаваше, че е казала на Камерън и че ще му се обади с подробностите, когато се прибере у дома.

Двайсет минути по-късно, когато таксито бе само на една пресечка от тях, мобилният ѝ телефон иззвъня и тя видя, че е Кайл.

— Как мина? — попита той, когато му вдигна.

— По-добре, отколкото очаквах. Казах само на Камерън и Кейд, но те бяха двамата, за които най-много се тревожех.

— Моля те, кажи ми, че изражението на Кейд е било точно толкова уникално, колкото си го представям.

— Означава ли това, че двамата няма да си пиете заедно бирата на ежегодния ни пикник по случай Четвърти юли?

— Офисът ви наистина ли има ежегоден пикник по случай Четвърти юли? — попита Кайл.

— Доколкото знам. Деца, съпруги и съпрузи, гаджета, изобщо пълна програма. — Райлин подаде няколко банкноти на шофьора. — Задръжте рестото.

След това слезе от таксито и затвори вратата.

— О, видях малко крак — разнесе се лукавият глас на Кайл.

Райлин се обърна рязко и го видя насреща си, облеган на една престъпно скъпа на вид сребриста спортна кола.

Гледката... си я биваше.

Райлин затвори телефона и се приближи с куфарчето в ръка. Скръстил ръце на гърдите си, Кайл я гледаше с неприкрито одобрение.

— Този тренчкот наистина ти стои страхотно.

Райлин спря пред него и посочи колата.

— Твоя ли е?

— Аха — отвърна Кайл и се ухили, виждайки я да оглежда автомобила. — Я виж ти. Колата ти харесва.

Много ясно, че ѝ харесваше.

— Не е зле — отвърна тя небрежно.

— От твоите уста това си е страшен комплимент. — Кайл я притегли към себе си, така че тя се озова между протегнатите му крака. — Е, на този ваш ежегоден пикник дали допускат бивши престъпници?

Райлин се засмя при тази мисъл.

— Нека първо видим как ще се развие следващата седмица. Как ще се променят нещата, след като излезе статията в „Тайм“.

Кайл наклони глава на една страна, сякаш изведнъж бе осъзнал нещо.

— Притесняваш се какво ще кажа по време на интервюто.

Ами... да.

— Можеш да кажеш каквото си поискаш.

Ставаше въпрос за неговата работа и неговия бизнес, така че бе и негово право да постъпи както реши. Същото важеше и за нейната кариера.

Той докосна брадичката ѝ.

— Ще бъда сдържан, госпожо адвокат. Нали вече сме един екип. — Сините му очи се вираха топло в нея. — Така че какво ще кажеш да излезем на вечеря?

— Втора среща? Нещата започват да стават сериозни — подхвърли тя палаво.

— Само избери мястото. Каквото поискаш. — Ръката му се плъзна на тила ѝ. — Бих могъл безкрайно да те разглезя, Райлин, стига да ми позволиш.

Опияняващи думи, наистина. Докато те се облягаха на колата, Райлин докосна кичура тъмноруса коса, който беше паднал над челото на Кайл. А после изведнъж осъзна, че ѝ бе останало още едно обяснение.

По дяволите.

Изражението ѝ не убягна на Кайл.

— Какво?

— Чудя се как ще успея да обясня на майка ми за теб. Ако си мислиш, че аз съм трън в задника заради присъдата ти, само почакай да се запознаеш с нея.

— Навярно бихме могли да се поучим от родителите ми и да ѝ поднесем една поизчистена, благопристойна версия на историята. Такава, която подчертава всичките ми добродетели. — Кайл се замисли. — Нещо като... „Някога, преди много години, срещнах в бара един мъж, който носеше бархетна риза и туристически обувки, и той се оказа преобразен принц.“

В този миг до тях спря кола, в която имаше петима тийнейджъри. Шофьорът подаде глава през прозореца.

— Ей ти, туитър терористът! — провикна се той. — Какво ще кажеш за този туит: „Цуни ми гъза, задник такъв!“.

Всички в колата избухнаха в смях, докато един тип на задната седалка си показваше голия задник през прозореца, преди колата да отпраши напред.

За миг Кайл и Райлин останаха безмълвни на улицата, докато колата се отдалечаваше, а после той се обърна към нея със смутена усмивка.

— Този очевидно не беше от феновете ми.

Да, беше се досетила.

— Какво ще правя с теб, Кайл Роудс? — Тя обви ръка около шията му и вдигна очи към него.

Кайл сложи ръка на бузата ѝ.

— Каквото поискаш, госпожо адвокат. Остани до мен и ти обещавам, че животът ни винаги ще бъде приключение.

И докато той се навеждаше, за да я целуне, Райлин реши, че това е най-страхотният план на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.